ORROSZ RULETT

Nagy Viktor

KONKRÉT könyvek

Nagy Viktor

OROSZ RULETT

KONKRÉT KÖNYVEK
Budapest, 2015

ISBN 978-963-7424-70-0

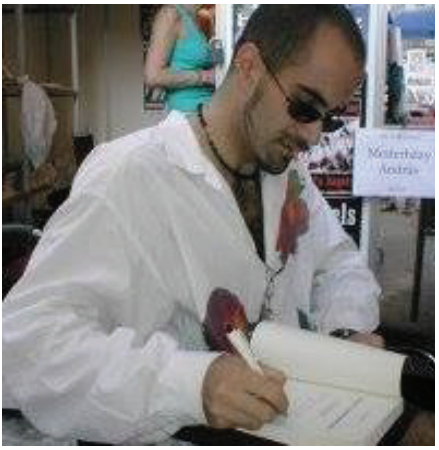

A SZERZŐRŐL:

Megcsörrent a telefonom. Egy Nagy Viktor nevű fiatalember mutatkozott be, és pár szóban elmondta, hogy leesett a hetedikről, összerakták annyira, amennyire lehetett, bent van a rehabon és írt egy könyvet, érdekel e? Igen, mondtam, autóba ültem és odamentem. A rehab kapujában várt, tolószékben. Öt perc múlva barátok voltunk, két héten belül vértestvérek, egészen konkrétan, bicskával megvágott kezünket összeszorítva. Megjelent a könyv, a ***HASZNÁLATI UTASÍTÁS BÖRTÖNHÖZ, MINDEN SZABADLÁBON ÉLŐ AVAGY FOGVATARTOTT BÖRTÖNLAKÓNAK,*** *és akik olvasták megismerkedhettek egy zsenivel. Azután jött a* ***NYÓCKER,*** *hosszú nappalok és még hosszabb éjszakák együtt röhögései miközben ötleteltünk. Jött a* ***ZUHANÓREPÜLÉS,*** *komorabban, sötétebben bűnről, szerelemről és bűnhődésről. És még sok történet, egyenlőre a fiókban. Mikor meghalt - nem bírta a szíve a lebénult testben állandóan lüktető fájdalmat - tudtam hogy jobb helyre megy, de ettől nem hiányzik kevésbé.*
A barátom volt. Alkotótársam. Megígértem neki, hogy kiadom a könyve második részét. Íme. Jó olvasást.

Novák Erik

I. HASZNÁLATI UTASÍTÁS BÖRTÖNHÖZ

Minden szabadlábon élő, avagy fogvatartott börtönlakónak

A könyv 2013-ban jelent meg nyomtatásban a kiadó gondozásában.

II. OROSZRULETT

Ugyanazoknak

✪ Trip	4
✪ Szilánkok	6
✪ Nizza	73
✪ Robbanás	97
✪ Mese Jelekről	?
✪ Aula	100
✪ Jegyzetek	121
✪ Levél	?
✪ Utószó	129

written by Nagy Viktor
2002. – 2007.

szerkesztő
Leszek Judit

“ Úgy emlékszem, jól indultam.
Készültem valamire,
ám az éjszaka és a gazdagság
végül börtönbe fulladt.

Mikor kikerültem, a folytatástól tartva
Spanyolországban kezdtem újra.
Előbb nehezen, majd mesésen.
Voltak terveim.

De leestem a hetedikről.
Sajnos.

Közben végig írtam.
Előtte is, most is.

Lett belőle egy könyv.

Minden szava igaz.
Nemcsak rólam szól.”

(7 + 8 = 15 év)

„A vonuló rácsoktól pillantása oly fáradt,
hogy nem fog már semmit át.
Úgy látja, ez az ezer rács világa,
és az ezer rács mögött nincs világ.

Puha járás, rugalmas, ernyedetlen,
a legeslegkisebb kört rója csak.
Erőtánc ez a pont körül, amelyben
kábultan áll egy roppant akarat.

Csak néha nyílik némán a pupillák
függönye. Ekkor egy kép belehull,
a tagok megfeszült csöndjén süvít át
s a szívben elhal szótlanul.”

(Rilke: A Párduc - bénán maradt betegtársaimnak.)

1. TRIP

Gigantikus sziklacsarnokot kell elképzelni a föld alatt, fényforrás nélkül, de tompán egyenletes fotonrendben, minden kis zugban tisztán látható szürkeséggel. Óriási üreg talajjal-falakkal-fedéllel a távolban, lényegtelenség-ködben a szintén gigantikus lényeg körül, a részletektől zsúfolt templom ősi/időtlen/kortalan sziklatömbjeinek millió faragott lényegbe rendezett, azték vagy kambodzsai piramidformát idéző, minden ismert szentségnél erősebben egybeszerkesztett szimmetrikus sokféleség befoghatatlan szegmensorgiájának talajszintjén, a hosszú, meredek lépcső előtt állva.

Amíg az elképzelés folyamata zajlik, szólhatok néhány szót az elképzelnivalók fonaláról. Az „ezer rács világa” lesz ez, testem-átkaim-pereimé, utazás(ok) oda-vissza, innen nézve kronologikus füzéren. Haldoklás és halál utáni tapogatózás, ébresztés-ébredés-megint halál és megint ébredés, szubjektív és kategorikus dogmatika ritmusba rendezve, egy máig tartó utazásról - terra incognita -, megtörtént metaforák valódi vérrel-húggyal, széklet, savó, szerelem, agysejtek, fő- és mellékidegekben masírozó kibaszott elektromos termeszek, forgótáras jelkövetelés, majd tanácstalan otthonkeresés az ezer rács között máig megérkezetlenül. (A másik szál a szilánkoké: ezek a „belehulló képek”- emberek, foszlányok, helyszínek, legendák, vélemények, dolgok, tények, homo sapiens – „elhalnak a szívben szótlanul”. Megint két szál. Megint összeforr.

Ez a vezérfonal valamiféle trip lesz előbb alva, majd ébredezve-ébren, aztán félálomban ébren, meghalva-ébren, ez idők szerint összesen öt év alatt, ha ez számít és ha számít az ezidő egy évad, egy kibeszélhetetlen hely után. Az alva mondjuk kóma vagy mélyaltatás baleset után, thétában lógó, zsinórokon és hevederekben szürcsölő testből ki-kiszakított több mint álomlélek évezredes hónapja kívülről, az ez idő emlékezésfüggönyéről megírva, ami álom, de több volt annál, az ébredezés, hetek-hónap-hónapok, a félálomban-ébren éber napló a halálról még egyszer élve, már így maradva befejezetlenül. Mélyaltatás - így indul. Pont ahol az első rész fővonala véget ér. Pont ahol az életem nagyjából megszakadt. Különös visszaemlékezni a jelenbeszületés agonikus korszakára, foltok, istenek és fájdalom. Álomnak indult pedig napló, naplóvá szelídül pedig meghalok benne, aztán meseország megint, rácsok közé be-behullott, bennem állandósult halálraítélt képtemető a pupilláktól a szívig. Íme az “A”-fonal tehát: ott állunk a lépcső előtt. Föld alatt: a Templom. Az eredeti. Angyalok építették a földiek előtt. Szeráfok és démonok hatezer éves kétkezi munkája. Lenyűgöző.

2. SZILÁNKOK

Köszöntök mindenkit a szilánkok közt, párhuzamos vezérfonalnak tervezem, de nem tudom, melyik lesz a fontosabb. Pornográfiával akart indulni, majdnem úgy is lett. Nem öncélúan. Az egylényegű része – extázis a javából. Mesélnék Wenchéről, Iváról, Anáról, duókról, triókról, terveztem is sokat, de leírva nem tetszik. Nem emlékmű amit mindenki el tud képzelni, igen, pont olyan volt. Volt, akinek meg is ígértem (Wenche, Szilvi, Helen, itt van azért leírva a nevetek), most mégse megy. Nem mintha nem lenne lényeges. Es muy importante… Valamiért eredetileg nagyon fontosnak éreztem ezzel kezdeni, a mámorral, mert ott kezdődött az egész. Az egész oroszrulett. Nem én vagyok az utolsó, akinél más hiányában mindent egyebet ez motivált. És nem igénytelenül… Csak itt fals lenne érzékletesen lefesteni. A Wenchének viszont tartozom ennyivel. Meg azt hiszem, ő még szóba is kerül.
Pornográfiával akartam kezdeni, de nem áll rá a kezem. Maradjunk barátoknál, lássunk néhány valódi legendát, lássuk először mondjuk a Hámort, aztán a Dínót, vagy meglátom. A Hámor is bőven több mint szimpla mítosz.

Időnként beszűrődhettek jelek. Egyik-másikról szinte biztosan tudom, hogy kívülről. Egyik-másikról csak azt hiszem. Három heti alvás, három heti zuhanás és tudom-sejtem-érzem, hogy ott jártam valahol amit nem értek - jobb is -, pokolmezsgyén billegő szellem, talán visszaszeretve annak egy éberebb sarkába, nem emlékezve a zuhanásra, sem az azt megelőző néhány napra. Emlékezve viszont a kóma-álom számtalan síkjára, avagy annak néhány morzsájára épült álomváz belém égett történetére („aki kibeszélhetetlen helyen járt”), és ahogy a visszatérés-felfogás csak ezután kezdett közeledni, úgy én sem futnék egyelőre túl a születésen, E hosszú trip a haldoklással indul. Nagyon fáj.

Intenzív osztály, mélyaltatás. Hosszú-hosszú álom. Egyelőre. A Templommal indul. Azzal a templommal.

„...az Istennek lelke van énrajtam, mivelhogy felkent engemet..." - fel vagyok kenve. Talán eleve. Talán most. Talán most lett nyilvánvaló. Kiderül? Mint Sault Sámuel, mint Dávidot Sámuel, mint engem Sámuel, engem az ő népéért a népek ellen, irtására a népe ellen valóknak, amit nem tettem, nem eléggé, amiben ez idáig kevésnek találtattam. Amiért itt vagyok megtenni, amiért itt találom magam a templom előtt, amiért rálépek az első lépcsőfokra, amiért engem kent fel itt lenni a temploma előtt, amiért így kellett lenni most, hogy itt találtam magam. Angyali hatalom ez pedig nekem lett, hogy felkenettünk az ember képére, mint szolgálótársa embernek/angyalnak érettük, miattam, az Úristen lelke szeretetének felmutatására, mentésére a menthetetlennek, jó illatú oltárfüst a kioltottak máglyájától a kegyelem és kijelentés széke elé terítve engesztelésül. Kenet. Parancs. Bűnbánó pusztítás hogy visszataláljak, hogy szétterüljek a trón lábai előtt, hogy meglássam, ami a lépcső tetején vár, hogy elvégezzem a dolgom. Hogy megtudjam mi az. A dolog. A bushido. A kötelesség. Kard és kötelesség - gazdára bukkanó rónin. Kezemben a kard, mindjárt történni fog valami, mellettem a Raul. (Miért pont ő?) Ő most a társam. Amúgy egy jóbarátom - ne kérdezzetek. Most ő van kirendelve. Tökös katalán komám, szintén karddal, nem beszélgetünk. (Ő is, azaz ő sem érti - nem szempont: lássuk azt a lépcsőt...) És a templom száz irányból életre kelt.

Jönnek. Hordák. Mindenfelől. Emberek, élők és holtak, ismertek és idegenek, oda- és idevalók, képzelt lények, lidércek, harcosok és orkok, rémek, senkik, gyerekek, nők, öregek, hordák szemben veled/ellened és te eggyé válsz a karddal. Írmagtalanná. Mint az Írásban. „Boldogok, akik sziklához paskolják kisdedeid fejét..." Ellen-ellenállnak. Vívni kell. Machete alakú, súlyos, egykezes penge. Hullanak és fröccsennek fejek, tárgyak, végtagok. Irtást vágtok a tömegnek akár aktív, akár passzív részei közt fölfelé a lépcsőn, mögöttetek sikoly és közöny, előttetek szemben lefelé a horda, lomhán támadva (mint minden túlerő),

tarkódöfésre és lendületből szemmagasságban koponyalékelésre várva tőled - azaz tőletek. Vér. Agónia. Mint a valóságban (?) - nem felejtjük: a testem valójában gépeken haldoklik, én máshol is járok… Most éppen itt - kómában -, rothadás és irtás. Meg kell ölni. Mind. Elhajlok, hárítok, könyök és fordulásból az ádámcsutkájától a gerincvelőig átvágni, lerázni, és amíg arcon rúgom a buzogánnyal felém rohanó törpét, hasba szúrok egy koldust és feljebb, és feljebb jutok. Démonok. Kislány. Meg kell ölni mind. Nem kérdezel. Kötelesség. „Agecu" - (magunkon aratott győzelem).Y mi espalda (sword). A sajátom. A kardom és én. Odafenn pedig a „Szentek szentje", a Szentélyen belül, a sátorfalak mögött. De próbálok haladni. A vegetatív parancsol az akaratnak. Meg az Isten. Hogy ne nézzek vissza. Hogy ne vegyüljek el.

A Hámor az külön faj. Mivel van egy bátyja, mostantól inkább Tamásnak hívom. Lesz még szó róla dögivel. Úgy tizenhárom lehetett, amikor először a matektanárnőjével hozták hírbe, és naná – nem alaptalanul. A faterja elhunyt, ő meg kölyökfejjel örökölt: sok pénz, könnyű élet, tizenöttől kurvák és koksz, körözés, bújka, mixerkedés, aztán egy koktélbár a spanyol tengerparton. Oda mentem én is, majd onnan hoztak haza. Az én Tamás Barátom. Az… „Testvérül születik a barát hosszú nyomorúság idején", hát ilyen értelemben barát Ő.

Amúgy általában vagy részeg vagy másnapos. Vagy még jó, most utoljára, vagy éppen soha többé nem iszik, de azt szinte megállás nélkül tíz-tizenkét éve (azóta mellesleg jóval diszkrétebben). Ha dolgozik, előbb-utóbb minden ingyen van. A pulton táncol, dobálja a poharat, vele kell dobálni. Megharap egy hamutartót, hányni megy, majd toalettkacsával öblöget (jó, az csak egyszer volt), virágot vesz, meghúz valakit munka közben, egy másikat utána. Nem túlzás, ott voltam. Régebben időnként világgá ment, fel is szedett egy-két nyelvet, van ilyen fajta, aki ha csinál valamit, azt jól teszi. Romantikus? Felénk csak ittasan, a nőknek – arról inkább őket kell megkérdezni. Azt hiszem, a korai kezdést belekalkulálva, még több gádzsival volt, mint én. És állítja, hogy volt

még annál is rondábbal. És az valami. Kölcsönösen megegyeztünk, hogy ő valamelyest szar fej (persze nem úgy, de az) viszont ki-baszott szimpatikus, én ellenben jó gyerek vagyok, de issszonyú ellenszenves. A Tamás mindent tud a férfiember tizenkét pontjáról, sőt, a szülőatyák egyike, inkább megvereti magát, de férfiember nem szalad, ha megüti a Rault, magához térve becsületesen visszakéri a pofont. Ilyen fiú a Tamás.

Mostanában egyre többet vitorlázik meg merül, hajós lett, amint illik. Jobb is az, mint bármilyen drog, nekem is egy hajó volt az egyik „legfőbb" álmom – és nem mesélnék a Tamás méreg-űrtartalmáról. Gondolj nagyon sokra, szorozd meg öttel, és annál is több. Egyébként „amiről nem kell beszélni", arról nem beszél. Ha nagyon be van rúgva, lehet vele ritkán lelkizni is módjával, az is jó. És másnap sem felejti el. Mit kell tudni róla? Hogy kifogástalan úriember, szavakra nem szoruló, szereti a jazzt meg a régi funkyt, imádja a pinát meg a tengert, azért szeretne végre Döbrögivé válni, hogy beúszás nélkül ihasson. Ki nem állja az ostoba hülyéket, meg a csepűrágókat. És van még valami.

Amikor leestem, mindennap bejárt az intenzívre. Bármilyen másnapos volt, nem késett. Anyám látta őt sírni is. Viszont amikor felvittek osztályra, visszaváltozott iziben. Onnantól is bejárt, hetente kétszer megjelent, hideg sör, cigi. Mikor hazahoztak, és a kórházon kívül, három havi fekvés után megláttam az eget, én elsírtam magam búcsúzóul, ő meg azt felelte: Milyen jó, hogy hazamegyek, úgyis utált kórházba járni, és nekem se tesz jót ha szimulálok. Hát, ilyen fiú a Hámor. Majd még szóba kerül. Mesélnék még a Kölyökről is, Rejtő Jenő tanulhatna tőle, félig-meddig ő volt a Tamás mestere. De a Kölyök még most sem publikus. Ki van még? Majd sorban. Van, aki kimarad. Az Eriknek nem szophatom a faszát, mert ő a kiadóm (többek közt). A Mango szintén tervben volt, de most túl sokan ismerik ahhoz, hogy magánügyeinkről írjak. Kár. Egyszer meg kéne írni. Mindent. Nemsokára. Pedig csak újraírunk mindent.

Nincs tovább, új sík jön, amiről azt fogom hinni majd, hogy nem újabb sík, hanem AZ ébredés. És az lesz a pokol. Nemcsak hely: személy. A Pokol. Amúgy így van írva. De bárhol-bármelyik helyen írok mondjuk e pillanatban, akkor fordítva volt. Azt hittem (szóval sem mondom, hogy biztos tévedés volt, de most már nem hiszem), úgy tudtam, be/kilépek a nem hitt valóságba. Azt hittem, éppen felébredek.

A világ ahova leébredtem. Ki vagyok feszítve valami fémszerkezetre, stabil testtelenségre kárhoztatva, valamiért Huxley és Kubrik jut eszembe. Pedig nincsenek. Itt csak én vagyok. Ez tehát a színről-színre, tehát a Valóság, és minden emlék program volt. Ez a valóság hiszen fölösleg nélküli, egyenletekké szűkült személytelen logika. Személytelen - Barkley érzékszervei lekapcsolva a becsapó angyalról a gépvilág örök foglyaként. Itt csak én vagyok. Nem létezik más. Nincs Föld bolygó, nincsenek emberek, sosem volt senki, a lélek nincs. Csak én hittem azt. Nincs kegyelmi idő - nincs idő. Nincsenek égiek és sosem volt anyám. Magány - értelmetlen szóvá válik. Kárhozat. Éli, Éli, Lama Sabaktáni? Nincs válasz. Nincs kitől. Akkor mi irányítja ezt a céltalan labort? Ki? Hisz itt csak én vagyok. Minden más csak gépezet. Miért vagyok és mi végzi a kísérletet? Mit csinálnak rajtam? Az álmaimat figyelhették. Mert úgy tűnik, minden az volt. Engedjetek vissza! Kinek kiabálok? Ez is része lehet a „milyen lenne például egy ember” megfigyelésnek. Hogyan reagálok mikor nincs kinek szólni - nem az életfázisnak becézett illúzióban, hanem itt, mert itt nincs élet. Logaritmus lettem. Az volt mindenki. Örvénylő nihil, kacsintó katonai kísérlet. Megőrülnék de mihez képest, ha nincs norma, csak rettegő rácsodálkozás, azaz miként is működnek a tények önmaguk mögött. Ilyen ha negatívan. Ez a pokol. Ő az. Itt vagyok. Nem véletlenül.

Pánik. Pánik egyedül. Aeternitas. Mindörökké félelem és fájdalom. Miért ne? Láttam. Így működik. Meg kéne szűnni. Az ideát egyedül nem megy. Marad a szenvedés. A programnak sírok: Hadd aludjak vissza! Hadd próbáljam meg még egyszer! Nem lehet. Nem rajtam múlik. Itt nem létezik szabad akarat. Krómok, acélok, kvarcüveg és szoftverek. Nem bírom. Iszonyattá szűkült képzelt lény vagyok, és belehalnék

az érzetekbe, meghalnék ha élnék. Így viszont még azt sem lehet. A végtelenség érzéketlenül figyel. Megteheti - úgysem létezik. Én sem. Ezért vagyok itt. Meddigbírja-játék időtlenül. Fokozódó fájdalom: itt nincsenek határok. Itt csak én vagyok/voltam végezetlenül. Mim maradt? Semmi. Odaadnék bárkit-bármit ha visszaalhatnék az illúzióba? Igen. De senki nem ajánlja föl. Belemennék abba, hogy odaadtam mindent tehát itt maradok mindig bár nihilben nihilként, csak legyen semleges? Csak végre ne fájjon? Igen. Akármit. Maradjon a semmi, csak legyek én is az! Rettegés. Mi van a többiekkel? Mi van nekem belül? Semmi. Senki. Nincsenek válaszok. Itt már kérdések sincsenek. Beletörődés van. Lám, ez itt a halál. Sosem múlik el. Nem enyhül - miért is tenné? Akkor nem lenne pokol.

Ha azt hallom „jó ember", néhány szentéletű ismerőst leszámítva Gerli és Antonio jut az eszembe. Gerli egy észt táncosnő, a Tamással ápoltatta magát, bele is szeretett csúnyán, mi tagadás. Gerli angolja és spanyolja használható de csapnivaló volt, „do it to me good cocktail!", de mennyire szerettünk volna mi is ilyen szarul beszélni, viszont ugyanazon a hét nyelven! Mikor Alicantéban zűr volt a magyarokkal, bekaszliztak minden magyart, a Tamás szerencséjére ő éppen itthon volt. Egyedül engem engedtek ki a kamu útlevéllel, a többieknek vagy a pecsét járt le, vagy tényleg sárosak voltak. Tiplizni kellett a városból, és mivel akkor még nem beszéltem spanyolul, elég tanácstalan voltam. Gerli kölcsönadta egy barátjának a lakását annak tudta nélkül, ott húztam meg magam egy ideig, egész amíg bele nem jöttem a nyelvbe úgy-ahogy, hétvégenként átlátogatott hozzám Torreviejába, elvitt enni-inni, és később se hagyta, hogy meghálláljam. Egy-két évvel azelőtt halt meg a férje balesetben, a gyerek a nagyszülőkhöz került, a lány összeomlott. Mikor megismertem, már kezdett felépülni. Igazi tündér volt, egyike a legönzetlenebbeknek. Mikor később jól ment, akkor sem fogadott el semmit. Azt kérte, hálláljam meg másnak, aki aztán megint másnak hálálja

meg, és így tovább. Leírva nyálasnak tűnik, de az a nő így élt. Ráadásul mindez szégyenletesen kézenfekvő, nem? Már ránk nézve – Ő jól csinálja.

Másik ilyen angyal az Antonio volt. Hasonló szituban húzott ki a szarból, alig ismert, de úgy laktam nála, mintha otthon lennék. Az ő szájából nem hangzott hülyén, hogy „Az én házam a tiéd!" – mert ha ő mondta, hát úgy is gondolta. Állítom, az egyetlen bolond katona, aki borostásan megy be reggel, és azért van kitűrve az inge, hogy ne lássák, hogy már megint otthon felejtette a pisztolyát. A magyarok apja – így becéztem. Tamás is lakott nála, sőt, magyar volt a csaja is. Orsit akarata ellenére a sztrip-klubból ahol dolgozott, átvitték egy kupiba melózni, ő meg sírva hívta az akkor még épp' csak megismert Antoniót, hogy nem akar hajtós lenni, segítség. Másfél óra múlva a lányt szó szerint kiszabadította a magyar kuplerájból egy laza gépfegyveres egység, a királylány-szabadításból komoly szerelem lett. Miért írom ezt le? Azt hiszem, csak el akarom mondani az olvasónak, hogy vannak egyszerűen jó emberek, láttam. Őket és nemcsak. Bizony mondom, vannak még. Iványi Gábor és Keresztapám – aki mentőautóval kijött értem és hazahozott, Sheila, aki Torrevieja városban segített munkát találni, a Gregg alias felmentő sereg', és még csomó-csomó név, akit unnál végigolvasni. Vannak, na. Vannak jó emberek. Nem kevés.

Dolor. Pain. Vajon kihez könyörgök éppen. Hová ébrednék, ha most vagyok ébren? Hogyan higgyem el, hogy van visszaút? Ahhoz el kéne hinni, hogy ez is képzelet. Pedig ez nem az. Tudom, jártam ott. Az volt az. Ahol semmi nincs. Ha elhiszem és elfogadom, visszaalhatok? Nem tudom. Mert itt nem én „tudok". Itt csak engem Tud a rendszer. Irgalmatlanul. Meg kell, ki kell inni - hinni kell. Magamtól nem megy. Segítsen aki még sincs! Létezzen világ! Enyhüljön a meghalás! Legyen Bármi! Álmodni volna jó. Újraélesztés, morfin, húzzatok ki innen! Tomboló örvény állandósított laborja. A nemlét közvetlenül. Elhinni vagy elfogadni. Nem lehet. Kegyelem - kitől? Itt csak én vagyok. Cáfoljatok

már meg! Álomisten, most segíts! Bármivé tehetsz. Csak itt ne hagyj egyedül! Nyöszörgő logaritmus az abszolút nulla fokban, kárhozott idea negatív extázisa nélküled, nélkülük.

Ha viszont mégsem ez lenne az utolsó ébredés...

Történt valami. Visszaébredtem vagy visszaaludtam egy újabb valóságba. Valamit odaígértem? Bármit. Ezért lenne? Kihúzott és lélekbe öltöztetett újra? Nem tudom. De bármi vár, annál ott csak jobb lehet. Itt nem csak én vagyok. Van helyszín is: Philadelphia. (A „filadelfia”?) Egy öreg chavy hátsó ülésén ülünk anyámmal. Ezt is elhiszem. Azt is ami történt. Azt is, hogy megtértem. Mondtam: bármit. És most íme itt vagyok.

Kopott bőrülésen vitatkozunk. Kényelmes, klasszikus, amerikai hajó ez a kocsi, Törökországban nyüzsögnek ilyen kiszuperált óriás limuzinok filléres taxiként. Ilyen ez is. Jó benne ülni. Még a légkondi is működik.

Anyámnak magyarázok. Hogy tudom-tudom, de már vége. Nincs több önpusztítás. Újjászületés. Mostantól ne fájjon miattam! Nem szükséges - most már majd én élek másokért. Próbálja elhinni. Nem egyszerű. Azt mondja várjak, mindjárt itt a Krisztián (unokabátyám, aki szintén kint él amúgy - mellesleg Virginiában, a Philadelphia mást jelenthetett), hadd mutassa be az új kedvesét. Ellenkezem. A jachtból elég. A Nemek nincsenek! Mondom. Metanoia. A gondolkodás pálfordulása. Mögöttem a damaszkuszi út. Anyám abszolút szkeptikus. Érthető.
Aztán én tovább aludtam, anyám meg ott maradt. A pokol számára Alicante volt. Miattam. De erről később. Azt kérdezte akkor, tudom-e, hogy a legnagyobb bűnt most követtem el magam ellen. Még nem értem, majd hetek múlva. Nem kellett volna részegen leesnem a hetedikről. Ezért lehet, hogy most meghalok. Neki lesz a legcudarabb. Az én kárhozatom őt törte meg először. Régóta már - börtön, külföldi télak, most ez a kis baleset. Azzal hívták, hogy ha még meleg testben akar látni, szálljon repülőre aznap. Átszűrődés volt, mert mint később kiderült, valóban ezt mondta ott az intenzíven, kérve, hogy csak még egyszer

hadd beszéljünk. Hogy elmondhassa. Talán búcsúzóul. A magyarországi barátok-rokonok nem tudtak sokat. Csak annyit, hogy egyelőre életben tartanak. Jó esetben pár napig. Megsirattak. Jogosan. De a kegyelem nem hagyott el - korai volt a gyász. Még mindig éltek a szerveim.

A kocsiban most nyugtatgatom szegényt. Bizonygatom a bűnbánatot. Hisz nekem. Mi mást tehetne? Mi mást tehetnék? Mi mást kell tennem?

A most látott világok után semmi sem lesz a régi. Ha egyáltalán van olyan. Most ez van. Éppen valami igen nagyon rossz, és nem értem. Akkor keressünk bármilyen fonálvéget, legyen ami van, igen, erre emlékszem: anyámmal Amerikában… Hogy kerültem ide?

Miért épp' Amerika? Mindegy. Nem megy. Nem értek semmit, nem bírja valaki érthetően elmagyarázni? Hagyjuk. Úgysem értem. Szinte megszokom. Kérdés. Akkor holnap hazavisztek? Haza?? Mire is gondolok? Nem Magyarországra. Gyakorlati szempont csupán: Spanyolország, Alicante, Calle Portugal - a házszámra nem emlékszem pontosan. Csak arra, hogy ott lakom-helyett-laktam legutóbb. De hát ki van fizetve jövő hónapig! Ja, haza akarok menni végre. Miért akkora kérés? Nem mindegy nektek, hol vagyok? Jó, jó, tudom: Igen, az ott véget ért - de ezt itt még annyira sem értem.

ÉDESVÍZI PIPA

Jó tanács: elég vastag keresztmetszetű csővel a vízipipa űrtartalma megfelelő méretűvé növelhető egy apró, édesvízi hal életben tartásához, ehhez persze a vevő részére használati utasítást szükséges mellékelni, melyben felhívjuk becses figyelmét a halacska igényeire: adott méretű vízipipából csak adott mennyiségű kábítószert szabad elfogyasztani, különben az állat az égési végtermékek okozta mérgezésben elhunyhat! A termék gyártásához megfelelő időtartalomban elvégzett kísérletsorozat szükségeltetik, azt ezt végző személyek különböző űrtartalmú mintasorokon kell,

hogy elvégezzék a halak és a pipaedények tűréspróbáját. Számoljunk munkásonként fél tucat űrmérettel, űrméretenként fél tucat mintával, mindegyik mintadarabban különböző létszámú állattal, személyenként harminchat, kettőtől tizenöt literes pipában. Ez naponta és fejenként úgy háromszáz gramm fücit jelent.

2002. Alicante

Először is, ki kicsoda? Az eddigi síkok szereplői összekeveredtek, a helyszínek egymásba csúsztak, eddig legalább mindről tudtam-sejtettem, mi az amit éppen elhitetnek velem. Most még logosz-kockákat sem találok. Káosz - az átszűrődésből és képzetekből álló ismeret amorf térgörbület, anyám, nagynéném, a Hámor, a Boda-Dínó, a Vili (őt például csak odahittem, mint a Wolfékat vagy a néhány teljesen reálisnak tűnő, a többiek vagy az én életem szereplőinek „ismert" alakjait, mint például az intenzíven dolgozókról átszűrődött képeket-embereket, akik az álomban mint valaki valakije jelentek meg, mint mondjuk egy barátom alkalmazottjának latin-amerikai főbérlője Amerikában. Pedig Magyarországról ismerem, akivel mindig éppen egy spanyol kórházban vagyok, és ahol rajtam kísérletezik a becsapó gépem, aki közben a más alakokról egy időben más helyszínt, más nyelvet-síkot-konfigurációt hitet el, szimultán egzisztálok differens dimenziókban vagy azok bennem. Nincs értelmezhető adat, ki kéne találni: ki kicsoda - beleértve engem -, hol vagyok, ki hol lakik-vagyunk-nem van, ilyesmi...), ott van még a magyarországi exem, az idegenül ismert lények, a templom ura, a labor démona, a legutóbbi csajom, ismerősök, foszlányok. Megpróbáltam. Nem megy. Összerakhatatlan. Káosz. Segítség.

Jelen részbe csupán egyetlen használati utasítást terveztem, oszt' meglátjuk – ez pedig a „Használati utasítás Dínóhoz". „Minden ház-

ba kell egy Dínó", ebben mindnyájan egyetérthetünk. Mi-ki az a dínó? A Dínó minden háztartási eszközzel kompatibilis, mos, takarít, főz – már ha van miből. Ha nincs, berendel egy pizzát, és csak utólag szól a futárnak, hogy majd legközelebb fizet, az meg persze már nem viszi vissza, elfogadja zálogba az órát. De ugyanígy bepofátlankodik egy moziba vagy egy taxiba is lóvé nélkül. Olyan a feje, hogy ránézel, és minden meg van bocsátva előre. Ha a Dínód megkapja a maga kaja-spangli-TV szükségletét, ellát minden házimunkát, és kitűnően szórakoztat, amíg tartanak a készletek.

Egyszer megvertem, ezt sosem bocsátom meg magamnak. Megérdemelte ugyan, mégsem szép dolog – a Dínóknak nem tesz jót a ütleg, szégyelltem is rendesen. Ne támassz elvárásokat, a Dínó nem haszonállat, inkább olyan mint egy süsü unokatestvér – ha idegesít is, szeretni kell, a rokonságot úgysem te választod. Fogadd el és költs rá rendesen, akkor van béke a dínótartó háztartásban, és valóban kisigényű a jószág. Csajoztatni kár, úgyis lejáratja magát a megnyilvánulás első tíz másodpercében. Pénzt ne bízz rá, úgy veri el, hogy még meg is magyarázza, és addig jó, amíg Dínót csak hobbyból tartasz, mert ha komolyan veszed, mindketten gyorsan bajba kerültök Kocsit se, mert összetöri. Cuccot se, mert elszívja. Legjobb, ha csak úgy ott lebeg igények nélkül, ilyenkor a legszórakoztatóbb. Mit is írjak még, tessék megpróbálni!

Valahonnan ismerősen hangzana: kizuhantam?, kidobtak?, kiestem? kiugrottam?, a kiugrottam tűnik valószínűnek (pedig nem ugrottam ki), hol-miért-meghaltam-e?, (a mentőben hallhattam valami párbeszédet?), belefér ez a kiugrás dolog? Lehet, hogy az a „túl" az tényleg elérhető és nem ment tovább? El tudtam képzelni. Jó háromszáz év fékhibásan, és egy amatőr összeroppanás lábon kihordva - aktuális lenne? Elhiszem. Nem sokáig. Talán ezért nincs meg a fonál vége, ezért nem találom az utolsó napokat, talán ezért meséltek később annyi furcsa megnyilvánulásomról a baleset előtti napjaimból, amikre nem emlékszem? Ak-

kor az összeomlás tűnt valószínűnek. Egyébként egyszerűen leestem mata-hari részegen. Akkor sem - tehát most, hiszen most együtt utazunk -, így sem áll össze a kép. Ezt később megszokom. De egyelőre még távol vagyunk az ébredéstől. (Amióta visszahoztak sem kerültem sokkal közelebb.) Egyelőre haldoklom a húsz napos mélyaltatás egyik napján, egyik időtlen óra oszthatatlan percének végtelen pillanatában, és gyászolva imádkoznak értem - ki-ki a maga módján -, egyelőre sikoly vagyok, halál, megtérés, becsapó gépre kötött érző replikáns. Egyelőre nem-sem értek semmit. Egyelőre zuhanok tovább...

A labor újra. Már megint. Nem lehet - de mégis... Ugye nem? De bizony… Itt vagyunk. Megint. Welcome at home - bien venido en el Infierno, tio! Na ki van itt? A szoftver bácsi! Igen! Meg a kínzókamra… Meg az üvegacél számok - meg a kegyelem hiánya. Meg a fulladás, rettegés, iszony, gonoszság a semmiben. Kifeszítve.
Szóval mindent odaadnék? Bármit és bárkit és a nem-létező lelkemet, csak, hogy enyhüljön? Igen. Már nem vagyok én. Kitépték az embert és csak egy vinnyogó embrió maradt, nem akarok létezni, nincs ára a pokolnak, feladnék-odaadnék bármit. „Adjad fiam a te szívedet nékem" - bárkinek-bárminek aki-ami segít (ezért nincs megtérés a pokolban - ott már az ösztön reagál az adott végtelenre - személytelenül a személytelennek), a szívem is persze, maradhat a lelkem, testem is bárhol, beleegyeznék simán a nihilbe is, jöhet, csak ez ne fájjon, csak ne fulladjak egyfolytában!

Éjjel van. Csönd. Valaki van. VAN? Nemcsak én? Valaki? Valaki vagy valami vagy Valami. Tökmindegy, illetve nem, mert ha az a valami Valaki lenne, kiderülne, hogy nem vagyok egyedül. Mindegy, úgy tűnik valaki van itt, nem tudom ez jó vagy pont fordítva, hogy ő a Valami ami végzi a rettenetes kísérletet vagy Ő tényleg Valaki, aki enyhíthet talán (ha akar), egy angyal, vagy egy ügyeletes ápoló, egy program-illúzió, aki figyeli és felügyeli a laborban folyó munkát, egy álomkép volt vagy tényleg van itt valaki? Hahó!! Nem tudok kiabálni. Nem megy. Van itt valaki? Aha: Most mutatja-mondja, nézzek a nyitott ajtóra, az üvegén

tükröződik az elmosódott képe is, kint ül a másik helységben és engem figyel. Semmi sem változott, mégis megnyugszom egy kicsit. A figyelem reménye morfin és oxigén, nem az igazságtartalma foglalkoztat, hanem, hogy csillapít. Valóban megnyugtat? Egy „MI" – Mesterséges Intelligencia. És mi az, hogy „mesterséges", ha eleve van vagy eleve nincs? Nem fontos… Csak a létezésnek lehet etikája - csak a mátrixnak lehetne robotikája. A pokol pedig lét a nem-létben. Akkor is, ha van itt valami. És ha az mégis Valaki? Akkor a lázadás mértéke egyenesen arányos a fájdalommal. De ha csak egy Valami lenne is, most mindegy: Van valami vanás', hiszen valami/valaki fáj. Fájok ergo sum. Eszkimó-filozófia. A gondolkodó rész másodlagos. Itt nincs szabad akarat. A vegetatív az úr. Mit tudok? Nem sokat. Valami fáj, tehát létezik, ergo a nem-lét nem létezik, ám valami haldoklik, gondol, utazgat öntudatlan a végtelen világok között… és le szeretne szállni, mint minden albatrosz. Megjönni végre mint akartam mindig, főleg most mikor minderről ennyit sem tudok, csak zuhanok-zuhanom azt a huszonhárom métert lassan három hete, gépekre kapcsolva ideát, most épp' egy másik odaátban, amiről azt félem éppen, hogy végállomás, és talán nem is akkora tévedés ez (?), ahol ki vagyok feszítve a számlaborban. És ha nem lázadok?

A pulzusom időnként kritikusra emelkedett, többször leálltak itt-ott keringések, néha be-beállt a sokk. Ez lehetett akkor is, reszkető meghalás, belezuhanás egy másik pólusba, hol is tartottam? Nyüszítve bánom a lázadást - és akkorra megint ott vagyok ahonnan indultunk: A Templom előtt. Még eldöntetlenül.

A Templom. Most hárman vagyunk. Én úgy ötven méterre a lépcsősortól, a sötét alak ott ül egy szélső sziklán, és meggyőzően magyaráz. Mindezt. Logikusan. Hív. Erős. Ellenállhatatlan…

A másik alak kicsit távolabb, a lépcső felől-mellől néz. Ő nem beszél. Csupán a szemeivel tart, bárcsak jobban látnám, azzal hív, hogy áll és belém néz. Ezzel tart vissza a sötét magállíthatatlan vonzásától, hogy ott áll és láthatom. Láthatom, hogy létezik. Innen a fénytelen vonósugár magyaráz, arról beszél, hogy az a labor én vagyok. Talán... Onnan egy

hófehér férfi kérlel csöndben - érzem mások imáját, érzem a közben ideát folyó harcot értem, érzem az itteniek szeretetét, gyászát, fohászait, érzem mit szól belül a világos jelenség: Hát nem volt elég? Ezért indultam fel már a lépcsőn? Visszafordulnék? Mert nem érkeztem meg még a Szentélybe, nem maradtam a Seolban sem, mert „nem engedted, hogy a te szented rothadást lásson" – leemeltél a kínpadról, talán dolgom van még ideát, ebben a szép és szomorú börtönben, hisz' nem vétetett el még e planétán az evangélium - akkor sem, ha fáj.

Ideát valójában nem vagyok tökegyedül. Még ha időnként azt is hiszem - ebben az ideát-síkban ő még jelen van, a számokéban már nem hiszem, abban ahol meg éppen jelen tudom magam a templom előtt állva, abban ott, pedig pont láthatom. Ha homályosan is, de tükör nélkül színről-színre. Nem mozdulok. Ellenállok a vonósugárnak. A másikra nézek és próbálom nem meghallani, nem megérteni a fekete szavak erejét. Mikor elbizonytalanodom, botlok egyet a sötét felé, növekszik a kín, ha a másikra figyelek, megállok és elönt az enyhülés. Hogy a figyelmem rajta maradjon, igéket használok. „Mert az Istennek igéje élő és ható, erősebb minden kétélű fegyvernél" - tényleg: ha igéket használok, csökken a nyilallás, könnyebben kapok levegőt! Mondom és mondom és ismétlem ami eszembe jut (és mennyi nem már jut már az eszembe!?), és mikor már-már kifogynék, akkor is van mit ismételni: „Aki segítségül hívja az Úrnak nevét, megtarttatik..." Segítség! Hol a kardom? Quo vadis Domine? „Az Úristennek lelke van énrajtam" - igen, hívom. Igen, köszönöm. Még állok. Melkishédek rendje szerint való Angelos, ugye látod? Hogy a tőled kapott karddal éppen ellenállok - még állok. Még látlak. Ugye?

Beszűrődések újra. A Hámor könnybe borulva támogatja Anyámat ideát, az alvó testem mellett - nem jellemző amúgy. A Dínó és a Vili szintén látogatnak (ebből csak a Dínó volt valódi átszűrődés, a Vili akkor nem is volt Spanyolországban. A Vili olyasmit mond, hogy ő nem akarna így élni. Ezt pedig a Dínó mondta - vagy valami ilyesmit - és nem tudtam mire értse. Arra ahogy éltem (nu, akkor a Vili pedig jogosan

mondhatná), vagy arra ahogy a kórházban látott talán visszahozhatatlanul? Utóbbira mondhatta, esélytelennek tűnt, hogy még ha vissza is tudnának hozni, ne egy lebénult, műszerfüggő agyi sérült véglény maradjak. Én sem akarnék úgy élni. Így sem egyszerű? De most vissza a mélyaltatásba, úgysem tart már sokáig. A tizennyolcadik napon újraindult a légzés. Én a templom előtt karddal megint, föl kéne jutni, tudom. Akkor és ott helyben a Szentek Szentjébe, vagy ha felébrednék, itt az ideátban - amíg az adatott. Ez lesz a győzelem, ha visszatérnék mégis. Kard és kötelesség. Amíg bírom. A határokig. És ezt ott, akkor megígértem.

Mindenki tudja, mi is az az Aranyháromszög? Igen, Ázsia fegyver és heroin központja. Ezt akkor nem vágtam. Tizennyolc voltam és világkörüli utat terveztem. Oszt' Indiáig jutottam. Aztán bajba kerültem és haza kellett jönni. Észak-Pakisztán, Peshawar, a tizenkét éveseknek is két gépkarabély lógott a hátán. Nem értették, miért nem kell a páncélököl, mikor ilyen irreálisan olcsó? Az urduk állandóan le akartak húzni, rántani, karmolni. Csekély sikerrel. Még eleinte időnként sikerült, aztán arrogáns tahó lettem, onnantól működött a kommunikáció. Cirkuszi kordénak álcázott buszokon mentünk, amíg eljutottunk a mujaheddin otthonáig. Szebben beszélt angolul mint én – nem nagy kunszt -, életem legfinomabb teájával várt. Édes volt, de ismeretlen ízben, aztán megmutatta a fegyverét, a háborús fotókat és a tibeti hegyek lábát. Tudta, hol van Budapest, és tudta, mit jelent a vendégszeretet. Ötven-hatvan körüli veterán. Négy napig zötykölődtem a hatvan fokos szürkeségben, négy napig daráztam csöndesen.

Az urduk a lenézett többség, az agyasabbak és jobb fejek az afgánok voltak. Ők találták fel az egylövetű töltőtollat (repülőgép esetére), ők gyártják a tankmintás szőnyeget, afgán mujaheddin hordta el az urdu taxisofőrt a kurva anyjába, mikor az át akart baszni a palánkon. Afgán gerilla mutatta meg, mit is jelent vendégnek lenni. Én még kölök voltam,

és eldöntöttem, hogy nem felejtem el. Ezt pedig e pillanatban betűkkel igazolom.

Mikor hazafelé jöttem, tizenegy órát kellett sorban állni a bangladesi járatra várva, az előttem álló holland srácot még pont felengedték. Engem már nem. A következő gép egy hét múlva indul, addig várakozzak türelmesen. A rúpia elköltve mind, a jegyet eleve fedezetlen hitelkártyára vettem, még jó, hogy addig elfogadták – hát persze, hogy nem pampogtam. Egyszerűbb volt böjtölni a reptéren egy szűk hetet.

Különös így utólag megírva, milyen precízen lényegbe szerkesztett stációkban idézte/élte/ítélte meg ez a hosszú trip az egész ideátomat, múltamat, akkori és mostani jelenemet, és a jövőmet is talán… (?) Mint az első fejezet hét éve – „megjósoltam volna?", csak ez több volt. Sokkal. Egyfelől nem önátok, másfelől ezt nem „én csináltam". Ez nem pusztán belőlem fakadt. Nincsenek válaszok, tudom. De több volt ez mint trauma és aneszteziológia. Ott voltam. Hogy hol? Ne én döntsem el - én láttam. Az egyik odaátban láthattam őt. Ezzel ébredtem. És, hogy ne felejtsem el. Húsz nap szunya, aztán felkeltettek. És egy újabb pokol kezdődik el. Lassan kezdődik. Az első hetek csak hosszú-hosszú (már nem értem, miként elviselhető) képzavar és vajúdva születés, éber és tudatmódosult szembenézés. Nem megszokható. Mindenhol összezúzott alkatrészek - több tucat törés, belső szervek, agy, gerinc, idegek, hús, bőr, elhalás, gyulladások, mellékhatások, láz, gégemetszés, csövek mindenhonnan és hevederekben várakozás -, mikortól leszek műthető? Én hetekig hiszek mindent össze-vissza és már megint nem tudom hol vagyok, ki kicsoda, így tovább... Az első pár hét több évtized volt. Maga az ébredés. Már ideát, de még félig visszalógva. Az is furcsa kirándulás. Egyszer elmesélem. Először is a paraskizoid-kényszerképzetek. Most ezekkel fogom kezdeni. Próbálok visszaemlékezni alaposan.

Például a testhelyzetek. Hanyatt lógtam, mégis láttam-tudtam, hogy kínzásképpen vagy csak nemtörődömségből mondjuk fejjel lefelé fejlettek. Kurva szar érzés. De voltak bizarrabb sztorik is. Például teóriák: ki kinek a kije? (Szemüveg nélkül meg aztán amúgy se tudtam nagyon megkülönböztetni az arcokat, fehérköpenyes jó szellemek, és néha a várva várt látogatók – Anyám és a Hámor.) Hol vagyunk? Mi történik? Hogyan telik az Idő? Mikor jön már a szuri? Nem elég, adjatok egy combosabbat! Mi van velem? Mindre elhittem időről időre valami teljesen elmebeteg magyarázatot. Hipotéziseim, és szilárd, ám abszurd meggyőződéseim voltak.

És még száz ilyen… Minden percet óráknak éreztem-gondoltam, folyamatosan a következő látogatási időt vártam, és nem hittem el, hogy mikor utoljára kérdeztem a pontos időt, az nem tegnap volt, hanem mindössze nyolc perce. Hipotéziseim a külvilágról, az időről és a szereplőkről egyfolytában változtak - én meg véresen komolyan vettem az összest. Ha ez Magyarország, mit keres itt a Hámor? Ha Alicante, mit keres itt anyám, ha Virginia, hogy kerültem oda? Az a kövér faszi fehérben nem a nagynéném régi cimborája? Ha tényleg magyar és ismerős, lakhatna nálam amíg itt vagyok, nincs valami protekciója baleset ellen? Zűrzavar hetekig. És a dolor-skálán nyolcasra-kilencesre emelkedett tomboló vihar. Hány óra? Mikor lesz már a látogatás?

MIT TENNÉL?

Adott egy hangosan csilingelő repülő csészealj a kapuban. Mit tennél?

a. Semmit.
b. Eltökélnéd, hogy ismét beiratkozol egy nyelvtanfolyamra.
c. Szólnál a közös képviselőnek.

Adott egy diktatúra, a legkisebb devianciát is kényszermunkával büntetik. Mit tennél?

a. Írnál egy könyvet, aztán fölgyújtanád magad testrészről testrészre, látványosan.
b. Nem írnál semmit, és fölgyújtanád magad testrészről testrészre, látványosan.
c. Leépülnél.

Adott egy váratlan graffiti a házad falán. Mit tennél?

a. Vennél egy új házat.
b. Megreggeliznél.
c. Megnéznéd.

Adott egy karton cigi, ha csöndben maradsz, amíg hét zárkatársad elölről-hátulról meggyaláz. Mit tennél?

a. Ellenállsz minden erőddel, és elhatározod, hogy leszoksz.
b. Legyőzöd a leggyengébbet, és cigit sem adsz neki.
c. Megkéred őket, hogy hagyják abba.

Adott egy fehér kiskutya a szomszéd udvarán. Mit tennél?

a. Pöttyöket festenél rá.
b. Csíkokat festenél rá.
c. Megsimogatnád.

2002. Alicante

Egyébként a huszadik napon ébresztettek fel. Anyámnak meg a Hámornak megengedték, hogy ott legyenek. Akkor derült ki, maradt-e belőlem bármi használható. Addig csak az alvó Viktort látogathatták. Nem lehetett közelebb jönni, úgy körbefalaztak gépekkel. Anyám, ha odatérdelt, be kellett hajolnia, hogy megérinthessen. Napi háromszor fél óra - én alszom, ő beszél hozzám, simogat, fohászkodik és énekel. Most egy perc és remélhetőleg magamhoz térek. Mindjárt kiderül. Como te llamas? Viktor Nagy... De donde eres? De Hungria... Cuantos anos tienes? Huszonhét vagyok. Igen, tudom. Nem emlékszem. Bármixer. Igen, itt élek. Nem, papírjaim még véletlenül sincsenek. Igen, egyszerű clandestino vagyok. Mindezt spanyolul, érthetően. Az első megkönnyebbülés a külvilágnak: az agysérüléstől nem kell tovább félni: mégsem lettem hülyébb.

Ki tud jobb becenevet egy lepusztult hajléktalan-szállóra, mint hogy „Csavargyár utca”? Hát én sem. Diák koromban melóztam ott éjszakai ügyeletesként, meghatározó benyomás. A Vili is ott melózott, váltótársak lettünk volna, de ez általában sima együtt lógást takart. Óránként körbe kellett volna menni a folyosón, de sok értelme nem lévén, legtöbbször a portást korrumpáltuk néhány Dreherrel az utólagos hírekért, ezek aztán az ügyeleti naplóban első kézből való információként jelentkeztek. Itt szoktam rá a dohányzásra, a Dínó itt kapott először alkoholmérgezést, először itt láttam hullát.

Sokféle homeless van, a klasszikus rozzant alkoholistától a peches vállalkozóig. Egy alkesznél sosem tudod, mi titkot rejteget. Volt, aki lenyűgözött: ízes szocreál legendák, vendéglátós adomák, feketéző kalandok ömlöttek a zseniális csókából, azóta csúszott le, hogy meghalt a fia. Simán kijátszotta a szociális munkásokat. Volt, aki az üveggel aludt. Átölelve. Voltak visszaeső rehabilitáltak, rehabilitálhatatlan visszaesők, élettársak, csövesek, öregek, mindenforma sapiensek. Egyik lakó lövöl-

dözni kezdett kifelé az ajtón, erre az őrült kollegám habozás nélkül rányitotta az ajtót két lövés között, lekevert egy sallert a meglepett lakónak, és egy mozdulattal elvette a fegyvert. Nem kellett hatóságot hívni. Kösz. Gyerek lévén elég szigorú voltam. Most visszagondolva, lehettem volna jóval toleránsabb. Ja, szar fej voltam, bevallom. Akkor ezt nem vettem észre.

Sok évvel azután, kipróbáltam milyen idegenként, koszt és kvártély híján homelessnek lenni. Nem ajánlom, fos dolog. Előfordulhat. Bárkivel előfordul könnyedén.

"Eresz alatt fecskefia,
ide néz, oda néz,
van-e hernyó, hosszú kukac,
ízesebb mint a méz.
Csőrét nyitja ám,
buzgón, szaporán,
kis bendőbe mindenféle
belefér igazán."

Ilyen gyerekdalokat énekelt anyám a kórteremben, mikor már kifogyott a szavakból, a kérlelésből, hogy csak még egyszer el tudja/tudjam mondani, mikor kifogyott éppen a könnyekből és a hitből, mikor csak a remény maradt, hogy odaát hallok valamit, hogy érzem ahogy koncentráltan próbál visszaszeretni ideátra. Mikor már nem tudott mást tenni, csak hüppögve énekelt, zsoltárt, nótákat és a régi, csecsemőkoromban énekelt altatókat, bugyuta gyerekdalokat - mint ezt. A fecskefia meg a többi. Minden őrajta csattant - tudom. Nem bocsátom meg magamnak. Nem az én reszortom. Én eközben alszom, megszületetek, és embrióként ébredek. Neki az volt az első reménysugár.

Én ugye teljes káoszban keresem a parti jelzőfényeket. Idő- és térzavar, non-stop izzik a testem, hetek óta csak infúzió éltet, a szám és a

testem kiszáradva, sebes pikkelyekre repedezve remegek folyadékért - hiába. A bőröm bármelyik pontján le tudtam törni egy gennyes darabot. Még két hétig nem kapok vizet. Utálom. És a szétszakadt-megstoppolt tüdőmben lerakódó váladék: állandóan a leszívásért esdeklem, pedig csak indokolt esetben csinálják. Minimum 70% - és én már negyvennél sem kapok levegőt. Mikor végre leeresztették a vákuumszívót a gégémen át a tüdőmbe, fél perc fuldoklás után oxigén megint. Morfin, levegő, folyadék - ez volt az első a fontossági listán. Más akkoriban nemigen foglalkoztatott.

Mivel nem ihattam, ahányszor lehetett, próbáltam kérni egy kis nedves gézzel való szájnedvesítést. Ahogy a géz az ajkaimhoz ért, ráharaptam és kiszürcsöltem az utolsó cseppig. Nem tetszett nekik. Nem volt biztonságos. Ahogy megjött anyám, első kérésem mindig a cumi volt. Így hívtuk. Cumi. Egyfolytában cumizni akartam. Anyám meg persze már fogta is a gézt, ... ah, igen. De jó!!! …Köszönöm.

Még két hét és betapasztották a torkomat. A heg négy nap alatt begyógyult! Boldogságtenger – megint tudok beszélni! Nem kell többé cuppogni, csettinteni, idegen nyelven tátogni alig érthetőn... Már csak a műtétekre várok türelmetlenül - azt mondták, utána jobb lesz. És hogy utána felvisznek osztályra - TV, látogatók, folytatás... persze nem lett az akkora különbség mint vártam. De akkor még csak ennyit láttam. Ennyit is egész homályosan. Abban bíztam, utána jobb lesz. Nem tévedem, jobb is lett. De csak jóval később, és alig-alig tapasztalható sebességgel. A későbbiekben majd kiderül: azóta se lett JÓ – de ahhoz képest –, leírhatatlan a különbség. Szó szerint.

Sajna, enyhén szólva könnyedén álltam ellen a kábító hatású kemikáliáknak - nem véletlenül. Az osztályos főorvos nagyvizitkor megkérdezte: ha nem indiszkrét, áruljam már el, mi mindent tuszkoltam magamba mindazidáig, mert ilyet még a kollegái sem láttak. Attól az altató-nyugtató dózistól amitől én még bőven kiabálok, normál esetben boldog mosollyal aludna egy egyenként nyílt-töréses andalúz ménes. Hmmm. Nem részleteztem. De igaz volt és a lehető legszarabb leosztásban. Inkább hatottak volna rendesen.

A külvilág ijesztő volt. Mindenki kérdezte anyámon vagy a Hámoron keresztül, bejöhet-e, én meg riadtan tiltakoztam - nem, így ne, ne így lássanak! Csakis őket vártam mint a megmentőket az utolsó pillanatban, anyámat, aki napi háromszor jöhetett be fél-fél órára, és a Tamást, aki minden lazasága ellenére vagy mellett, de minden nap, pontban egy órakor, ott volt vele-mellettem, amíg aludtam, mikor már ébren voltam, megfogni a kezem és mosolyogva nyugtatgatni: „testvérül születik a barát..."

Azt mondtam a nővéreknek, ő az öcsém. (?) Az indokom a nevemben/anyám nevében intézkedés lehetett - azt hiszem -, de szerintem csak ezt esett jól mondani. Talán mert úgy tekintek rá. Most is. Egyébként a bajban jelen volt józanul (khm…), csak mikor később felvittek osztályra és nem volt életveszély, akkor állt át egy pillanat alatt a „sörrel itatni a beteget és cigit tenni a szájába" típusú látogatási formára, nekem meg rajtuk kívül meg nem hiányzott senki. Na de ők! Ők egyfolytában és erősen. Megláttam őket és rá is kezdtem: De jó, hogy itt vagytok már majd' megőrültem édesanya, cumi, fogd meg a kezem Tamás, szólj, hogy azonnal hozzák a szurit, mi történik, mi lesz ezután? …Stb.
A tündéri Asta beküldött egy discmant, hogy anyám kicsit a fülemre rakja: Én meghallottam egyik kedvenc zenémet, és reszketve parancsoltam le magamról - az ideáttal való bármely' apró szembesülés illata is őrült pánikkal töltött el. Pánik és tünetek - így definiálhatom azt a pár hét paraskizoid féltudati tripet. Jó szar. Nem is ajánlom senkinek.

Újabb főkérdés miközben magamhoz térek: Most regisztrálva önmagamként - amúgy kamu útlevéllel voltam, említve korábban -, most, vajh' hogyan úszom meg a magyar határon túl rám váró valószínűleg négy-öt évet? Akkor még nem tudtam mennyit sérültem – dehogy izgatott volna az a kis sitt. Ez is egy pánik volt. Mint minden ideát. Nagyon lassan enyhült. Gondolkodni gáz. Érvényes immár évek óta – ma különösen.

Azt hiszem épp minden szempontból elértem a Magánvaló adatottan megélhető határait, és most életét egyszer már megélt újszülöttként utolsó szalmaszálon lógok. Talán „igazság nincs csak kegyelem", talán fordítva, egyik vagy mindkettő, most mindenesetre kiszolgáltatott fogoly vagyok - nincs esély. Akitől tényleg rászorulok, plusz kegyelem a magyar büntetőjog csapdájából, kegyelem az összetört testemen… Csak kaphatom. Nem vagyok magamnál - tehát várom. (Ma már csak lesem, vajon mi lehet felülről az éppen érvényesnek kikiáltott aznapi leosztás – ijesztő mozi…)

Mi lesz? Úgy mindenestül? Milyen verziókat tudok elképzelni? E három téren egyelőre. Minden más csak később jön elő. Mikor majd felfogok valamit. Hallucinálok majdnem egyfolytában minderről összevissza. Millió morbid, beteg teória. A jelen elfogadhatatlan - de később – MI LESZ?

Akkor még azt hittem, mindjárt minden újra megváltozik.

Bizony, ez volt a kapitális tévedés!

Mai napig - pedig már kész a könyv utolsó sorainak is néhány verziója - nem tudom, melyik sík a valódi? Mi vár és mikor a mostani után? Mi vár addig? Akkor még csak várom az enyhülést. Időnként kiabálok. Szori, nem tudatos, de néha belefáradok. Olyankor nincs erőm ellenállni.

A kín. Esszé következik? Még nem. Most épp' fájok mint a disznó… Majd mindjárt. Előbb úgy általában. Hadd idézzek először! Természetesen Vonneguttól (és ugye nem tudunk személyesen ideát találkozni, pedig mindig erre vágytam – majd bepótoljuk…) - igen, bárcsak ő lett volna a Mesterem, ám Ő lassan elbúcsúzik e-síktól (sőt, e könyv megírása közben, azóta végleg el is utazott), én meg még jó ideig nem vagyok mobilis - talán odaát. Tehát Vonnegut utolsó könyve ugyancsak a szó szerinti halálból: „Dr. Kevorkian"… Bár tőle idézek, idézik ezt mások is

gyakran, tudom: „aki a szememben mindig is hős volt, a néhai Eugene Victor Debsről van szó, megköszönve neki azokat a szavakat, amelyeket újra és újra felidézek: Amíg léteznek alsóbb néprétegek, én közéjük tartozom. Amíg egyetlen lélek is a börtönben sínylődik, én sem vagyok szabad." Faludytól meg nesze, a Villon-átköltések közül egy szintén örök „rhéma:

„És köszönöm, hogy az ember szenvedését
mind a fülembe súgtad egy napon,
mert így történt, hogy minden versem mélyén
azóta egy húr szól: a szánalom..."

A szenvedésről már volt egy esszécske a Használati Utasításban, tartom minden szavát. Most lássunk tehát egy szeletkét, speciel egyet – a sok-sok millióból: Milyen például a fizikai fájdalom? Először is: Mindent überel. Minden helyet elfoglal - mértékétől függően. Van erre egy tízpontos skálám. Ez szubjektíven megélt, függ az amúgy idővel emelkedésképes fájdalomküszöbtől, ezer esetleges körülménytől, és a fájdalom típusától (bár három orvosi típust különböztetnek meg, és annak csomó alfaját, viszont kábé végtelen pszichéset, különös tekintettel a családi problémákra mint mondjuk az iskolakezdés traumája). De egy szinten túl - bárki bármit mond - nem megszokható. Van, hogy élhetetlen. Olyankor meghalsz, vagy bezárt állattá zsugorítva ösztönből vegetálsz. Azt hosszú távon nem vállalom. Ha a határon marad, meglátom mit tehetek. Akkoriban még biztos voltam az enyhülésben.

A fájdalom domináns elem. Minden mást zárójelbe tesz. Erről már írtam. Persze ez is mértékfüggő. Van lokalizált (ez csillapítható), van főidegi (fantom-fájdalom - nem igazán csillapítható, de gyakran megszokhatóvá enyhül, bár el sosem múlik teljesen), és van mellékidegi (nehezen csillapítható, de gyakori esetben a sérülés első egy-két éve alatt élhetővé válik). /Orvosilag a leírtak precizitásáért, összetettségéért, felelősséget nem vállalok!/ Sikerült begyűjtenem mindhárom fajtából egy egész széles skálát. Bassza meg. Ez van. Leírom egy mondjuk kétperces formáját, egyet a számtalan közül, még nem is az akkor átélt felfogha-

tatlan mértékről, inkább egy későbbi fázisról már túl az intenzíven, fönt az osztályon, vagy akár tegnapról, vagy egy bármikor, bárhol rám-rám törő nem is túl idegen flashről, aminél a mai napig „vannak rossz és jobb napok". Nézzük először a skálát:

Egytől háromig csak simán fáj mint a barom, ötig „elviselhető-kiviselkedhető", öttől koncentráció-képtelenség, hattól beszédképtelenség, héttől grimasz és akaratlan rángás, nyolctól üvöltés-vonaglás, kilencnél már nem vagy önmagad, a tízesre nem emlékszem - mintha nem én lettem volna. Onnantól sokk és/vagy halál.

Vagy lássunk egy néhány perces példát: Éppen mindhárom forma egyszerre támad, lokalizáltan fájnak a belém ültetett vasak, a csontok deformitása, az inak-izületek több havi mozdulatlanságtól létrejött rövidülései, görcsök, mozdulatok, pózok. Ez még egész elviselhető. Ez a fajta gyógyszerekkel csillapítható. Főidegi fájás - égő zsibbadás. Még ez is belefér. Mellékidegiek: hiíínye, hát ez kifog rajtam, kaparom is a vaságyról a festéket, ahogy azt ilyenkor kell. A sérülés miatt ilyenkor a roncsolt idegekben, az alsó testem bénult és kívülről érzéketlen idegpályáiban futkorászik - mint a villanyáram. A lumbális velősérülés külön vezérli a jobb és bal lábam eseményeit. Külön szuper, mikor egyszerre játszik mindkettővel. Ez most olyan. A seggemtől a lábujjakig ciklikusan áram fut át itt is, ott is. Persze nem szimmetrikusan

„El abuelo" - a nagypapa. Így hívtuk. Nagypapa egy gép volt. Már fönt, végre egy osztályon, rendes ágyban, non-stop látogatási idő, TV-tantusz, beengedtem a látogatókat, Asta bejött, csakhogy a fejemet vakargássza - tudja, mennyire szeretem. Tézis: ahol szőrös, viszket. Én igen szőrös vagyok. Az egyszemélyes kórteremben nem szóltak a „dugi"-dohányzásért, sőt az átható hasisszag miatt sem csesztettek, csak szellőztessünk ki. Spanyolország e téren is elképesztően toleráns volt. Az egészségügyről most nem is szólok - a különbség a magyarhoz képest, mint szanatórium és gulág. Olyan egy igazi kórház. Köszönet is a királynak, Juan Carlosnak! Kevés helyről nem szállítottak volna - életveszély vagy sem - azonnal haza, egyértelmű volt, hogy nem reális a túlélés. Más ország így papírok nélkül - rizikó vagy sem, már rég haza-

kúrt volna. (Tudom én, hol kell lesérülni!) A nagypapa jó volt. Négyóránként egy gombnyomás, és limitált dózisban adagolhattam magamnak a cuccot. Szintén négyóránként kérhettem egy szurit a főnővérektől is. Így kétóránként jött a finom ópiát… Sajnos hétről hétre kevesebb. Letelt a négy óra, elöntött az enyhe kábulat, kiesett a cigi a kezemből, átégette a fehér gyapjútakarót - ezért sem balhéztak. Jó kórház volt. Aztán a jó öreg nagyapóból már alig jött valami. Egy idő után státuszát vesztette - előbb apuci lett, majd épphogy 'öcsike...

Ahogy már lehetett és mozogtam annyira, hanyatt fekve, girbe-gurba betűkkel, felvázoltam a kóma és mindezek stációit valami cetlire, gyorsan, amíg nem felejtem el. Ezt használtam - és az utólag megfogalmazottakat – most is. Ekkor már a baráti protekcióval megtoldott „legális" hazahozatalra vártam (haza?), és kezdtem, próbáltam szembesülni az - igen - traumával. Nem sikerült. Reméltem mindenféle biológiai szürrealitást, de láttam mi van: elég esélyes, hogy nyomi maradok. Ejnye no. La vida es así.

Akkor miért? Pusztán másokért? Ha közben egyet sem tehetek csak egyszer boldoggá? Mert a csak anyámért paradoxon - őt sem vigasztalná. És mi van az engem definiáló vágyakkal? Vágyak nélkül élni - szintén paradoxon (ld. „Vágyak rabja"). A vágy halála nem-lét. Nihil, nirvána, halál. Mindegy. Megsemmisülés. Ezt akkor még nem tudatosítom, de elkezdtem érezni. És leginkább elhessegettem.

A kinti zárójelentésem mellesleg orvosi csoda. Szerintük legalábbis. Mindenki azzal próbál nyugtatni, hogy ez nem lehetett véletlen. Könnyű mondani. Micsoda? Talán. Morbid momentum volt mikor magamhoz térítettek, azt mondtam a már időnként akaratlanul (nem mentség) tönkretett anyámnak (aki tudta, hogy most fogok csak igazán jó ideig rászorulni), hogy ne aggódjon - ezentúl én gondoskodom róla. És úgy hat kábel szürcsölt belőlem-belém.

Csecsemő lét felnőtt vágyakkal. Mi ez, ha nem vegetáció? Én „túl sok szépséget éltem át, semhogy beérjem valami könnyű hazugsággal. A kompromisszumoktól hányni tudnék…" Így nem is menne. Talán ennyi

járt? Akkor miért éltem túl? Oké, nincs válasz, de hol a metódus? Az élhetőségre. Nem tudom. „Ha elérni a ki-tudja-elérhetőt eleve irreálissá vált, nos számolni kell azzal is…”

Minden gondolat bőgés-katalizátor. Leszarom. Belefér. Akkor még elhiszem, hogy hegylakó vagyok és elpusztíthatatlan. Úgy tudtam kőkemény vagyok. Pedig ez is relatív.

Három hónap hanyattfekvés, aztán jött egy szocreál mentőautó (az is szívességből), és harminc óra zötykölődés egy régi kemény hordágyon a spanyol őszből a magyar télbe, időutazás, hiszen úgy tudtam, jó tíz évig nem jöhetek vissza. Nem egész két évig éltem kint csupán - a kórház után száznegyvennek tűnt. Valójában akkor három éve estem ki a budapesti körforgásból, hiszen akkor csuktak le, akkor szálltam ki a képből egyszer’s mindenkorra (?!), három éve tűnt el majdnem mindenki, aki a barátomnak nevezte magát, akkor morzsolódott le a társaság és az udvartartás nagy része, a duhaj gazdagságból és népszerűségből hirtelen börtön-siófoki-kiszökés-csavargás-koktélok-meseország-mámor-mentőautó. Nem is számítottam másra. Halvány elképzeléssel a bolygó szabályairól, biztos voltam benne, hogy talán ha maréknyi barátom maradt (az is több mint másoknak!), a nagy százalék már rég elfelejtett. Tévedtem. A maréknyi is hatalmas kéz marka volt. Tucatnyi igaz ember és százak akik szintén szeretnek. Erre nem számítottam. Minden megérte már így is, ennyi is. Hagytam bőségesen nyomot.

Magyar egészségügy - nem most részletezem. A kinti után megtestesült rémület: MI ez? Ez vágóhíd, nem kórház! Később megszokom. Ez van. Ugyan tudható, hogy minden csoda három napig tart, mégis - jogosan - meghatott az az óriási szeretet-infúzió ami „itthon” várt, és ami azóta is megtalál, akárhányszor, akárhova kimozdulok!! Bár anyámnak vissza kellett mennie az Államokba, idehaza már vártak. Barátok nagy és kis B-vel, rokonok, ismerősök, mindenféle gyönyörű exeim gyűrűje az ágyam körül. Mint a filmekben. Frankón – meglepődtem.

Itthon kezdtem csak el tényleg feldolgozni ami történt, ami máig emészthetetlen, de el kellett kezdenem megpróbálni. És nem voltam benne egyedül. Ott volt Ő, akiről az első részben is írtam (dőlt betűkkel!), akivel évek óta vártunk, hogy felnőjön és egymásra leljünk, aki értelmet csempészett a túlélésbe és aki a baleset napjától velem haldoklott és éledt, aki nap mint nap bejárt hozzám szerelmesen a Balesetibe (hopp, még négy műtét), aki miatt még így is érdemesnek láttam. Aki mikor már a rehabilitációs intézetbe vittek, először tolt ki a civilizációba, azértis' meginni egy pofa sört, az első nyilvános helyen – még pizsamában. Aki a születésnapomon elolvasta amit írtam neki, felállított bátran (kerekesszékből nem lehet csak úgy a nő mögé lépni és mellesleg magadhoz vonva a nyakába csókolni), szóval bátran, és megcsókolt. Akinek az első rész utószavát ajánlottam, akinek aztán az Azóta cím alatt futó jelenfonalat írtam, akiről félig-meddig ez a rész is szól (sőt), aki miatt Oroszrulett címet kapta az előző rész utolsó verse, és ennek az egésze.

Aki a gyermekkori Vili barátom mennyei unokahúga (és emiatt is tabu volt még mint gyerek annakidején), aki azóta félig-meddig felnőtt, és aki - vagy az, aki - az első lehetett volna, aki úgy tűnt, magyarázat a „kardra és kötelességre" mint új dogmatikára, és akivel hittük szilárdan, hogy gyorsan felépülök. Tévedtünk. Áginak hívják. Most is szeretem. Valahol mindet – de a három legátütőbb mindig az utolsó!
(Ugye mindenki kedveli a trip-hop zenét?!)

Trip-hop

mindenki meghalénis le- leszúr
a hőség
annyi és csak annyi
talán nem mindenki
csak a dokkok és a gettók
hogy miről lehet írni még

ugyanaz ha azt mondjuk: minden trip-hop
meg is hal mindenki és nem mindegy
de tart
közben sem direkt lépsz
elmozdul a lábad
innen nézve nem lehet csak véletlenül élni
tudom hogy nem érted ha nem próbáltad
figyeld itt a trip-hop
egyenlet amikor meghal egy nyár

ez az ami lesz vagy nincs utánad

2002. Rehab.

A drogtor bácsi megmondja a frankót. Nem mindegy, hogyan kábítószerezel. Lehet sehogy, az a legegyszerűbb. Lehet állatként, azt nem ajánlom. Lehet stílusosan is, az a legnehezebb. Tervben volt szintén egy használati utasítás drogfogyasztóknak illetve könnyűdrog-dealereknek, de jelenleg úgy tűnik, az külön könyv lesz. Elöljáróban a lényeg: Ha már igen, hát igényesen! Ha bármit úgy csinálsz, hogy az rosszul jön be, akkor béna vagy, és kár beléd. Parázni, szarul lenni, a cuccot túlfeelingezni, ürügynek használni amatőrség. Aki nem vágja, az vagy ne csinálja, vagy kérdezze meg a drogtor bácsit. Huszonéveseknek ingyen tanács, tizenéveseknek ingyen saller – a cuccozáshoz felnőtt személyiség szükségeltetik.

Mikor réges-rég kezdett már szemtelenül jó menni, nos, akkorra már régen nem zabáltam műanyagokat, már elég volt a spangli, pia, koksz, csak néha-néha más. Ez egy stabil trió. Legnyüzsgőbb lakhelyem a Szent István körúton volt, akkoriban indult virágzásnak az üzlet. Átjáróház lett az albérletből, rövidesen taxis drosztot hoztak létre a kapu előtt, az alattam lévő pizzériából pincér hordta föl a piát mikor az elfogyott. Olyan is

volt, mikor nem tudták felhozni, és le kellett caplatni érte. Télen vicces jelenet, mikor a vendéglátó ipari egységbe valaki belép alsógatyában, letesz két poharat, morog valamit, és két teli pohár szívmelengető társaságában visszamegy a hóesésbe. Az belülről nem látszott, hogy csak a kapualjig kell csoszognia, vagy hogy azért nem fizet mert számlája van, a kívülálló néző ezt garantáltan harmadik típusú találkozásnak élhette meg.

A lakás semleges területnek számított. Nem vicc! Mivel azonos érdek vezérelte őket, ezért nálam az ellentétes érdekcsoportok is szívélyesek voltak egymáshoz. Együtt ücsörgött, ivott, szívott arab az izraelivel, orosz ukránnal, magyar a konkurenciával. Ugye, milyen megható?

A lakók rövid idő alatt átálltak a feljelentésről aláírásgyűjtésre, mindenféle pletyka szállt a lakás tevékenységi köréről, a legmasszívabb szóbeszéd nyilvánosházról szállingózott a szélrózsa minden irányába. Ekkor pikk-pakk elköltöztem (gyorsan és titokban), ami jó, mert máris ott keresett a rendőrség. A Szent Istvánon már nem találtak. Aztán előbb-utóbb megint nyomot szagolt a végrehajtó hatalom.

Bátran halni meg - mint a háborús filmekben. „Mondjátok meg a feleségemnek, hogy bátran haltam meg” - ez bizony tetszene… Persze kell hozzá egy feleség és egy bátor halál. Sok ez pedig a kritériumokból! Ha már bátor halál, hát ki kell várni. Hát fájjon ha fáj, álljak elé bátran, vagy ügyesen titkolva milyen gyáva is vagyok.

A rehabilitációs központ alagsorában sok minden történt. Általában semmi - az volt a dohányzó. Büdös, koszos és lepukkant szemétdomb. Viszont születtek ott fontos döntések dögivel: jók-rosszak… Az volt az „irodám”. Elég gusztustalan - ez akadt. Ott döbbentem rá időnként, mi van. Nem volt kellemes. Mert ez volt/van. Egy alagsor. Talán nem sokáig. Alagsor bekezdés - nincs vége.

Süketnéma vers

Második könyv, nyolcadik vers. Alagsor bekezdés.
Nem olvasom fel. Nem magyarul van.
Nem hangokból áll.
Süketnéma vers.
Nincs vége.

2002. Rehab.

Ám ő az alagsorba is elkísért. Minden értelemben. Megcsókolt és az alagsor életre kelt. Megcsókolt és éreztem, hogy nem szabadna többet remélni. De nem sikerült. A remény pedig különös módon megint megtalált.

Aztán visszatolt, és lelifteztem az alagsorba, ott nyugodtan tekerhettem egyet, a bűz miatt úgysem érezték a szagot. (A baleset óta leginkább nem drogozom, elég volt - a kendert viszont én sem tartom annak!) Elvonultam az „irodámba" és leltároztam.

Így

Így kéne elmenni. Vagy egy pont ilyen napon
mikor nem is félek. Pedig féltem ma nagyon
de hozzám értél végre így tízezer sorom
ébredt öntudatra benned.
Öntudatra lépett bennem.
Például ma elhihettem engem.
Tudjuk, hogy a reményre sincs túl sok alkalom.
Hát most kéne elmúlni a jól kipróbált Pesten,

veled végződni és nem akarni többet.
Most összeállt egy kép. Ma este még
vagy egy pont ilyen napon
érints még meg egyszer és gyorsan lőj agyon,
az örökké végéig járjon át a bőröd,
kérubodként lessem ahogy perceidet töltöd
mert elbújhatok benned ha mindezt itt hagyom.

Hadd higgyem odaát, hogy végre hazaértem.
Mit reméljek többet...
A holnapot sem értem.

2002. Rehab.

Bebukásom előtt már a Margit körúton tanyáztam. Összehasonlíthatatlanul csöndesebb lakás volt, itt már nem járkáltak népek, a meló biztonságosabbá vált, a rizikó csökkent. Persze hiába, akkor már kerestek. Nempublikus Kölyök is ott héderelt (beugrott egy fertályórára, és ahogy szokott, hat hétre ott ragadt), itt is kallódtak vendégek, de az a súlyos nyüzsgés megszűnt szerencsére.

Ebben az időben már kibaszott paranoiás voltam, kerültem a tömeget, a nyilvános bulikat, felfedeztem magamnak egy akkor nyílt kávézót a zöldben, az lett a nappali törzshelyem, az éjjeli meg az otthon, időnként zártkörű rendezvények, hajós bulik, divatbemutatók, csinos házibulik, hajnali lazacvacsora, húzzráprímás, ide nekem a világot, jövő héttől leállok, aztán egyik nap a Melinda nem vette fel a telefont.

Az gyanús volt, hogy három órai potya csörgés után miért egy Peti veszi föl, az is gyanús volt, hogy annyit tud rólunk, de miért mondott volna a Melinda bármit is a Petinek, ha nem fontos? Peti azt mondta, általános iskolai osztálytársa, és a Meli éppen az apja rendelőjében vérzik, az is lehet, hogy elvetél. És én tudtam, hogy már reggel is rosszul

volt. Nem volt tervben szülés, de azért aggódtam. Felmerült, hogy bűzlik a süti, de arra gondoltam, esetleg megint valami senkiházi lehúzás, ám sebaj, volt már védelmem. Fogtam a telefont, és rossz érzésekkel tele a színre siettem. Érdekcsoport helyett az akciócsoport várt csuklyával, gépfegyverrel és kamerával mintha bitang nagy maffiózó lennék, látszott, hogy itt nem lesz korrupció.

Melindát nyilvános helyen elkapták, utána meg ő lett a csali. Reggelig autóztattak mindenféle helyszínre, ahol a csuklyát levették, és felismertetéssel kísérleteztek. Hehe. Órákig ácsorogni valamihez bilincselve, cigit kunyerálni ismeretlen rendőröktől, fosni, hogy mennyit tudhatnak, büdös fogdán ébredni és tisztulni a sok stimulánstól, ez még mind elég jól ment, de a tudatba, hogy fogoly a kedvesem, majdnem megőrültem.

Anyám három nappal később, a TV-ből tudta meg. Szegény. Hetvenkét órán belül a bíróságra vittek, kedvesemmel jó időre itt, a rabszállítón találkoztam utoljára. A Használati Utasításban szólok a meseautókról. Elbűvölő találmány. Bilincsestül öleltük egymást, ő zokogott, hogy most vége mindennek, én meg vigasztaltam, hogy majd elveszem. A tehetetlenségtől ölni volt kedvem. Hogy ígérjek bármit, ha még vigyázni sem tudok? Hogy vigyázzak rá, ha nem vagyok vele? Az aggódás dühé változott, a türelem hatalmas fallá. Mi is a türelem? „A félelemtől, a vágytól, az élvezettől, a dühtől, a rajongástól, a nyugtalanságtól és a bánattól való szabadság." Erre a szabadságra másnap egészen közelről rácsodálkozhattam.

A Tolnai utca rendőrségi fogdája viszonylag jó hely. Az első benti hónapot ott töltöttem. Több nap után az első sétán kinyújtóztam, levettem az inget, stikán nagyot szívtam a lecsempészett cigiből, és a sok narkotikumról való négy napos lejövés után belenéztem a Napba. Jó idő volt, normális őrök. Ugráltam egy-kettőt, hálát adtam, és megéreztem, milyen csuda jó kis találmány a szabadság.

Belopózunk a kenesei kertbe. Azaz így szeretném. Te bent alszol, gondolom a szüleid is. Lacika a bőgővel, Mari az ő kizárólag trombitán eljátszható szomorúságával, Mango darbukán, Busa meg a beatbox. Én bongóval, egyszerű funk-témák, Mari fojtást használ, fátyolosan fújja. Lacika alányomja a szvinget, ami csak a bőgőből unplugged kifér, óvatosan követjük egymást, Busa tele szájjal, szájdoboz-szájdob-szájszkreccs. Mango meg én szolidabban - hangos jószág a dob. Így kompenzálva egymást könnyed, sötét, szerelmes dalok spontán születőben. Marit valami standardre kérem, mire berúgunk, énekelni fogok. Majd elnézik nekem.

Végül is ez most a mi szerenádunk. Az enyém neked. Régóta tervezem.
Figyeld, ahogy a bőgő szvingje vált, harmadolva töri a darbuka ritmusát, aztán megint funkyra ereszkedik előtted, nyújtott és manipulatív kiállások a kertben. Hangok és nem-hangok zenéje.
Szüleid. Nem értik. Aztán igen. Anyád kiküld veled egyet apád whiskyei közül, megisszuk, te nézel, ők meg egyelőre próbálják megbocsátani. Mango teker egyet, ülünk a kertben, majd jungle-orkán, Busa rappel rá, ellenpontozott timririk, aztán lassan vége. Utoljára Maritól a „Besame”-t kérem, éneklem a szöveget - kedvenc közhelyeim egyike. Besame mucho! Como si fuera esta noche la última vez...csókolj, csókolj mintha ez az éjjel lenne az utolsó - mennyire félek elveszíteni később... besame, szerelmem, szoríts, mintha nem a kórházban álmodnék... Búgva csókolózunk a parton, elbúcsúzva mára és mégsem búcsúzunk. Performance inkább. Hogy milyen is egy szerenád. Zenével, rózsával, férfitől egy nőnek. Éjszaka, Balaton, maradnék megmártózni, eggyé válni veled a meleg szürke tóban. De ez most csak szerenád volt, indulni kell, autóba hopp, és már csak engem várnak. Nem mondunk sokat - szavakra nem szorulók. Menj vissza aludni, csak a pasid járt erre álmodban, zenéltek valamit, én voltam a hangszer, te meg a téma. Mindenki látta. Tarzan szeretni Jane. Isten szeretni szerenád. Kell is azt. Ilyenkor történik - kiadom magam. Az írással is persze, de máshogy. Az forma ahogy ki kell adni, az még senkit nem tesz gyöngyeimen taposó disznóvá. Az

más hullámhossz. Ha nem neki szól, meg sem tapossa. Ha neki szól, vagy vevő, vagy megtaposhatja személytelenül. Ha ráérez, neki szól. Ha nem, tőlem taposhatja vidáman. Ám ha én éneklem a besame-t, az leborulás. Az a meztelenség. A prófétai szó kimászik magától, és mikor tényleg az, talán talál magának vevőt, aki ilyenkor másodlagos lesz, hiszen neked írok most is. Személyes adó-vevő - mert nemcsak te tükrözöl engem. Én is visszatetsző ágilény vagyok. Belém kódolták a kulcscsontodat, a tarkód, a gerinced, az elméd, és azt hiszem ugyanazt szeretném a magunk dolgai terén. Ahogy gondolsz. Ahogy vágysz. És minden mozdulat.

*Furcsa pár

Az ész szerint veszélyes. Főleg magamra. De van erősebb.
Az ösztön.
Mert jó lesz neked. Csak nagyon nehéz. De miért ne kezdődne így.
Miért ne kezdődne rögtön.
Én elhinni próbálom. Tűréshatár-próba. Én teveled játszom.
Orosz rulett.
Előbb kezdődött. Tudtad hogy ez lesz. Én sem képzeltem így.
Játszottunk - más vége lett.
(És hogy inkább félj mint sajnálj)
Hiába nem látszik. Már én óvlak téged. Semmit se tégy
csupán értem.
Miértünk szeress. A régi clandestinot. Csak az út változott.
Nem a vérem.

2002. Rehab.

Témazárásképpen még pár sor egy akkori levélből:

„...és a reakcióid megnyugtatnak. Veled nem lesz kínos végig járni az újrakezdés bénázó, félmerev, görcsösen próbálkozó, röhögésbe fulladó és újra nekilátó törpelépéseit, végig megyünk. Tudom. És nem kell majd szégyenkeznem. Hinni fogsz a mahagóni szerelemben akkor is,

mikor még nem látszik, érezni fogod milyen volt azelőtt, megpróbálsz majd annak látni, én meg majd megpróbálok szép lassan, napról-napra és évről-évre egyre inkább hasonlítani rá. Hasonlítani rám. Kettőnkért.

Eloise-nak egyelőre

hiányzom pedig ha esténként lefekszel
én simogatlak az eltévedt kezekkel
ujjaid a csókok miket
íveidre szórok miket
ajkaidba búgok most az
én kezem irányít
- ne engedd el

2002. Rehab.

A Markó rosszabb. Csürhe, szabályok, fegyház-fokozat. Meséltem máskor róla eleget. De a sétáról még nem. Itt már szintenként közös a séta, randevú a lebizarrabb csapattal. Gyakran eszembe jutott, milyen Kocsmáros Pált idéző csoportképeket lehetne készíteni itt, tényleg. Remek piac is a séta, sok fogvatartott nem csak cigarettát szokott lecsempészni, de telefonkártyát kávéért, cigit teáért, aranyórát pénzért, sportautót balatoni házért cserébe is. Utóbbit csak papíron. Mondtam, sokféle ember van ott kis helyen. A sétán lehet – bár nem szabad – kiabálni, néhány ablakból felmászva az emeletes ágyra, kicsit lelátni az udvarra, így az onnan rád kiáltóval üvöltve tudsz véleményt és híreket cserélni. Ha lekávéznak valamiért (négyes biztonsági fokozat, „különlegesen veszélyes"), ugrott a szociális séta, onnantól nyomhatod egyedül, cigi nélkül, kéz- és lábbilincsben.

Így sétált a Feri is, nem a Viking, egy másik Feri. Azért hozták át a Gyorskocsiból, mert a zárkában mindenki, ő is bebűnvádizott. A bűnvádi eljárás az ügyedtől független, ráadás bünti, mert rossz rab voltál. Tizennégy fős zárkában volt, mind visszaesők, hosszú ítéletre várók. És az őr úgy rakta be hozzájuk azt a szerencsétlent, hogy „itt egy pedofil, neveljétek"! Ők meg nevelni kezdték.

Volt tárgyalás is a zárkán belül, volt önkéntes ügyvéd, ügyész, bíró. Kivallatták alaposan, a vád bizonyítást nyert, fajtalankodás egy négy éves kislánnyal és egy öt éves fiúval. A zárkában akadtak családosok. Hát úgy vették, ítélkezhetnek bátran.

Az ítélet napi egy verés, csótányevés, vizeletivás, a cellában csak négykézláb mászhatott, ő takarított és mosott mindenkire, amúgy mindenre engedélyt kellett kérnie. Két hónapig bírta, aztán felkötötte magát a retyón. Az őrség meghallotta amint a lábával rugdalózott, leakasztotta és kórházba küldte. Fekete volt a teste, bordája eltörve, haja-szőre kitépve, elméje elborulva. És bárhová szállítják, nem sok jobbra számíthat. Oda-vissza gáz. Nnna?

Mikor váratlanul kiengedtek, alig hittem el, hogy nem kell kíséret a telefonhoz, lehet pénz nálam, bedobhatom a készülékbe és taxit hívhatok! Elképesztő. A taxis rám nézett és megkérdezte, a Szent Istvánra vagy a Margit körútra? Igen, ez itt Budapest.

Ez meg levél, egy különösen fájós napszak után:

„Megmondom, felhívlak, szólok, nincs tovább, hát nem látod? Hagyj el!!! Most! Később még szarabb lesz, sosem lesz olyan, gecire fáj! Kínlódás minden nap, kínlódás lenne akkor is, most hagyj el, most figyelni sem tudok rád, ilyen ez úgyis, most is négy órája tart. Amúgy is fáj, ez most több. Négy óra és egy perc. Ha fognád a kezem és semmit se szólnál... de nem is éreznél, csak ülnél itt csöndben, nem itt járnál csak fognám a kezed - néha olyan erősen szorítanám, hogy neked is fájna...

fájjon! Rángó izmok az idegek körül. Egyenáram/váltóáram. Nincs konnektor. Semmi kontroll. Nincs kommunikáció. Semennyi. Befelé üvöltés meg grimaszok. Négy óra és négy perc. Félek. Nem enyhül. Mikor lesz ez alvás?

Mennyire csinálnék aktív, egész alakos pózokat! Járás, guggolás, rúgások és ugrák. Kiugrálnám a görcsöt. Nem megy. Párna. Tocsog minden az izzadtságtól. Hívj már fel! Hogy lerakás előtt megmondjam: vége! Hagyj már el, most, mert nem lesz jó! Csak kínozzuk magad. Téged. Nehogy így láss, nehogy kiderüljön! Nehogy rádöbbenj, hogy nincs kiben hinni, haszontalan emlékkupac, álomkupac, passzív nyilallás és fekvő-ülő-szaró-lépkedő-vizelő-cigiző-evő-vágyó-panaszkodó állatka. Dolgozni, tanulni, utazni, mulatni, segíteni, ölbe kapni, élni? Hát nem látod, hogy nem megy? Két év - lófasz. Sosem leszek ember. Nem szerethetsz egy csupasz és mozaikokra műtött, ernyedt és vérszívó haszontalan lelket! Nem akarom, hogy csak egy szellemet szeress! Engem, a lépteim szeresd! Azaz ne! Mert nincs kit. Annak ott annyi. Négy óra és tizennégy perc. Nem érted, hogy nem fog menni? Ki kell ábrándulnod. Gyorsan és keményen. Elhagyni szó nélkül, mert így lesz ésszerű! Ne szánj és ne nézz! Vinnyogok meg könyörgök meg pánik, és nem tudsz segíteni, most és ebben nem lehet. Egyszer vége lesz. Ne itt várd ki! Talán reggelre lecsitul. Talán pár év és megszokom. Ilyen lehet a szülés - csak az hamarabb véget ér -, abból legalább élet születik. Ebből halál. Fájdalom csak úgy. Azért. Négy óra húsz. Értelem és vigasz - pusztultam volna el! Egyelőre 24 órából min. 16. Folyamatosan. Anyagcsere, remény, alvás. Élősködő. Nem látod? Neked se lesz jó, ha nem tudlak tettekkel szeretni, és nehogy sajnálj mert nem segít, nem tudlak úgy körbevenni, valóra váltani mindazt amit szeretnénk, kiszolgálni, ápolni, velem fájni, lemondani és dacosan remélni azértis? Jó ez? Mert bántalak. Mikor leszek ember? Minek vársz és mit remélsz? Hagyj inkább el! Sosem leszek az. Már nem úgy. Ha mégis, majd megkereslek. Ha nem, miért lopjak tőled? Egyáltalán, hogy éltem túl a tegnapi éjszakát?

Hagyj el! Így szeretlek. Nem metafora. Segíts. “

Kétszáz év

Kétszáz éve semleges vagy rémálmok közül
válogatgatok.
Kísérlet az idegpályák mentén.
Jobb ez tőled/rólad.
Olyan leszek mint én.

2002. Rehab.

Megnyugvás és tűz. Ez történt aznap. Vagyis mint napló - ez történt ma. Megnyugvás és tűz. Két ember volt a katalizátor. Melinda - akivel együtt ültem, jegyesem lett aztán kijöttünk majd elhagyott, harmadik szerelmem aki aktív, múlatlan tárgya volt a dacnak és hitetlenségnek, aki elárult párszor de sosem haragszom, akivel azóta nem találkoztam mióta Ági egyértelművé vált, akit féltem kicsit újra látni - valóban passzív szerelemmé csillapodott? (Én megátalkodott vagyok - akibe beleszerettem mindenestül, számomra mindig szerelem marad. Örökké fájó seb ugyan, de egy aktív szerelem nyílt lüktetése tiszta, passzív és belátó sebbé húzza össze. Így működöm. Nemcsak én. Mindig is. Nem hiszek a múló, a pusztán érzelmi lángolásban. Nekem ez döntés. De erről később, bőve... :) Ma meglátogatott és megnyugodtam.

Másik ember az Asta volt. Barcelonában tanul éppen, barát és tündér mintha húgom lenne. Norvég csaj, barátnője volt az egyik kinti szeretőmnek. Ő a már említett Wenche. Az Asta viszont barátom lett - nem is akármilyen. Azóta meg is látogatott. Amúgy net és telefon - általában így követjük egymást. Ma felhívott. Az volt a tűz. Aztán meg írni kellett. Áginak/nekem/neked, ugyanaz. Ezt írtam aznap:

„Az orosz rulett általában az őrült rizikó szimbóluma. Pedig több ennél. Eredetileg sokkal. Eredetileg az volt az utolsó tét. Becsület, virtus, egy büszke ember elegáns gesztusa a Minőség felé, és ugye nem mind-

egy. Mert nyerni is lehet. Sokat, mindent, dupla vagy semmi. Azért kell hozzá kurázsi - elismerem.

Képletesen, de konkrétan ezt játszottam mindig, gyakran nyertem valamit, gyakran egy-egy mindent, gyakran meg hazavágtam magam rendesen. Hegylakó - azt mondtam. És, hogy már mennyi éve grasszálok csöndben köztetek. Jó volt ma megint kicsit így látnom magam. Felhívott az Asta és mondtam, hogy már lépkedek vicces segédeszközök meglepő társaságában, napi kétszer száz méter és alig hitte el, és emlékezve a kinti csövekre belém/belőlem és a baleset előtti oltási praxisra, rajongó büszkeséggel mondta: Shit, You're a highlander! Shit, de tényleg. Az vagyok.

Beszélgettünk végre, rólad meséltem. Kevés szóval mindent. Beszélünk egymásul. Kíváncsi rád. Te is. Na meg úgyis imádni fogod. Mint én - közös nyelv. Jól ismerjük egymást.

Égetett az indulat, folytatni végre, más országban tiszta lappal, máshogy de veled, jobban és velük, azt amit elkezdtem de túlzásba vittem, veszítettem végül. Orosz rulett. De oda is/se tartozom, letettem egy voksot, nem pont Spanyolország de kóstolva keresve, körbenézve merre lesz egy újabb otthonunk.

Aztán meglátjuk. És bár már ott tartanánk! Rólad szólt ez is, hogy beszélhettem a legjobbik múltammal, folytatást sejtve és számolva veled. Megmutatni, elrabolni, kitalálni, hogyan legyen majd minden azután. Merre-mit-hogy és persze mennyiért, élvezni az akaratszabadság sűrű cseppjeit, csatangolni, nyerni és a homokban szeretni, és más is kell majd. Esőerdő, óceán, sivatagok, szigetek és zsúfolt városok. Megkeresni Astát egy mittommelyik országban, tovább szeretni másik néhány angyalt, szereplőket talán beléjük botolva, veled, neked, hozzád. Asta volt a tűz ma, a folytatás tüze.

Melinda is itt volt ma (nem meséltem még a szakításos felfekvésről, hosszú tortúra volt máig szálka), azóta is felkavart de nem láttam régóta, azóta például, hogy mi világra jöttünk. Tartottam tőle. Mit tesz most velem? Képzeld, semmit. Csak tévutakat láttam, a Minőség hiányát, bölcsességre szoruló édes makacsságot. Nem fájt és amúgy sem

haragszom, az lett, ami várható volt, ha nem marad velem. Hogy jön ez hozzád? Adóvevőm lettél - te vagy az és megnyugodtam. Nem vártam de győztem. Érzi vagy sem, bánom én! Ahogy írtam. Idegenek lettünk. Ő és én. Te hirtelen a húgom és fétisem, társam, gyermekem, asszony-angyal lettél. Én megnyertelek. Ő azt hiszem elveszített valamit. Egy kicsit talán a jobbik önmagát. Pedig azt szeretnem kell örökké, belém ivódott és kitörülni nem lehet - nem szabad. Fontos szeretni az ideák ködét. Most egy másik a jelenverzió - néhány szinttel lejjebb a föld alatt a fonál mégis megkerült. Mélyebb vájat - erősebb fonál. A gyökerek szivárgása a külvilág felé. Ez vagy te. Tat twam asi… ideagyökérből valóságvirág – nemes tünde, erdei tünde, imádnám ha engednél imádni, de Dávid vagy a kútból hozott víznek háttal, átpasszolva a rajongást az égnek - mert nem vagy méltó, kis csacsi, hát persze, én sem. Szolgálótárs. Így hívják a szép szeráfokat.

Megnyugvás és tűz. Rólad szólt ma minden. Ma is. Megnyugvás és tűz - maradj ilyen! Ne változz! Nem akarom, hogy új mesét mesélj, nem engedem, hogy ruhába bújj, nem engedem, hogy mástól tanulj, nem engedem, hogy arcot cserélj!"

Az Ági a barátom unokahúga ugyebár. A Vilinek nehéz front volt a mi szerelmünk. Velünk drukkolni nekünk, velem remélni, a szülőkkel együtt aggódni a lányuk miatt, megérteni - volt mit - a tőlem való féltést, képviselni minket/engem őelőttük. Volt, hogy súrolta az árulást. Eközben hónapok teltek el. Kiskorú szerelmemet pedig hevesen hangolta a környezet: lássa be - nem én leszek az! Nem ellenem szólt, inkább miattam. Aggódott érte mindenki, a Vili is. A szüleit megértettem. A Vilit kevésbé. Megbántott erősen. Később megbeszéltük. A Vili megmaradt. Az Ági nem. A barátság megvan ma is. Akkor nem értettem őt. De közben a testvérem - szerelmi vallomás egy férfinek:

Williamson kapitány

„Aki földre húz” - ez mérték és pólus,
durván determinált férfiszerelem.
Szükségem van ránk és neked is te koldus
te hűségemmel játszó széknek látszó trónus
ki jobbomon figyelsz amíg az eget tépkedem
- tanú vagy testvér és puha szülőváros.
de én sem lettem áruló és nem lettem oly’ káros,
én velem voltam csupán példátlan kegyetlen.
Maradjon szövetség! Maradjon egyetlen
működő mágia a snooker-asztalon.
Muszáj hinni bennem.
Muszáj nézned engem.
Muszáj lesz kimondjad - csak így vállalhatom.

2002. Rehab.

„Nem adtam neki olyan életet amelyet érdemes élnie, adtam viszont neki acélos élni akarást. Ez a kombináció igen gyakori volt a Föld bolygón.” Vonnegut. A Mozgássérült óda az első részben van - elég egyetemesnek tűnt, általában vagy konkrétan, a vágy ismét a még élő (hiszen élek) „acélos élni akarás”. És más is. Emlékeztek Wenchére? Ahogy suttogta: „Mr. Man…” - sosem lesz ugyanolyan a sima emberi státuszom.

És a mágia? Működik, tanúsítom. Hmm? Ellegendásodni – nem rossz. Megéri? Egy percre sem. (és íme, mostanra mégis – „final draft’”) És folytatni Ágiért? Minden felborult - amióta újra megszülettem és öntudatra leltem, ő velem lett és elhittem/elhiszem: ha amúgy nem is kéne, miatta/miattunk vállalnám, akarnám így is. Ezt az egészet. Amúgy vártam a végét – betyár mindenit, bár ne így lenne! Miattam már megkóstoltam mindent, ő lett szegény a teljesség, hiszen a többiből már láttam egy

keveset. A másokért pedig nemes ugyan, de kevés... Értsd meg Uram, nem megy és nem miattuk. Egyszerűen meghalad - akkor ezt mondom. Most nem tudom. Megint levél-részletek: több hónap levelének hatvan oldalából. Ennyi idő kellett neki. A nők nem értenek a szakításhoz. Én meg mint tudjuk, megátalkodott vagyok. Utoljára egy búcsúlevelet írt.

Minden perc végtelen, hatvan nehezen baktató rinocérosz. Hosszú, hosszú agónia lettél. Én megmaradtam. Hajlíthatatlan pecsét a szám. Délibáb vagy mégis - oázisnak hittelek. Átbasztam magam. Száraz hely a dűne. Szomjas vagyok megint.

„Majd megjövök ha találtam egy nekem való percet. Nem jövök mert nem találok. Nem jöhetek. Hosszú átok. Én várok a szavakra vagy azok várnak engem? A valóságról beszélek. A hangok életéről. Nekik való otthonra lelnek néha nálam. Én is arra várok. A tenger lett a lábam."

Vergődés. Ha vállalom. Nem tudom nem elképzelni: tengerpart, fekszünk mint egy képeslapon, mögülünk puha bulerias szól, még meleg a sós víz, most van idő csak lenni/búgni/nézni a hajókat, sínen a világ , a barátok fönn a pultnál. Mi nem megyünk, tengerszagú tarkód, mágnesesen nyalogató hullámok, és mi vagyunk meg a „csillagos ég fölöttem, és az erkölcsi törvény bennem" - és ez lehetne így..."

Alicantéba fáradtan érkeztem. Harmad napja nem aludtam az idegtől, a béna útlevelemmel kétszer is ellenőrzött határvadász század, valahogy megúsztam. A városba délelőtt futottunk be, éjszakáig kerestem a Tamás krimóját, az összes infóm annyi volt, hogy keressem a bárzónában a részeges magyart. Tudta, hogy jövök, valamikor októberben. De Alicantéban több ezer bár van! Már este volt, de a Tamást még mindig nem találtam. Telefonon sikerült megszerezni az új számát, felhívtam és megkérdeztem, jó-e öt perc múlva a McDonalds előtt, ő meg mondta, hogy hülye vagyok, ő kint van Spanyolországban. Úgyhogy azt mondtam, hogy én is, ja, szép volt. Én is kinn vagyok. Öt perc múlva elém

fékezett egy böhöm motorral és a hiihíííí, átölelt. Mesélte, hogy aznap az utcán ébredt, hogy gyorsan ki kell pakolni a teraszt, és dehogy megyek most pihenni, jó a koksz arrafelé, és szopás vagy nem, szombat este van.

Vasárnap délelőtt én ébredtem az utcán. Tamás ki tudja, cuccaim ki tudja, pénzem semmi, fejfájás ami belefér. Lejmoltam egy százast telefonálni, hunyorogva elcsoszogtam egy fülkéhez, és íme - komolyan -, a készülék tetején egy félig szívott combos rakéta figyelt. Hálásan rágyújtottam és megköszöntem a városnak a fogadtatást. Ez milyen remek kis hely! Én egy darabig itt maradok...

Megjegyzendő: próbáljátok ki a várost az „Ogeras" alatt! Öt napig-napon keresztül megőrül mindenki! Tüzek, utcabál, körmenet, muzsika, tűzoltók, paráználkodás, tánc, zenei stílusok szerinti háztömbök, nációk és generációk, közös, nyilvános megbolondulás. Utána a város beteg egy hétig. Tudják előre, mégis várjuk – megéri.

DZPP

felejtselek el mondtad naiv nem haragszom
elraktalak hogy itt maradj
hogy éjjelente megtaláljalak
ébredés előtt

2002. Rehab.

REGE

Énekmondó mesélt a sivatagban, a tűz körül csöndben hallgatják a vének, bele-belekérdeznek az ifjak izgatottan. Déli disszonanciák. A csend akusztikája. Ahonnan én jövök. Ezt énekelte:

„Ahonnan én jövök, ott éltek még. Amikor legutóbb itt jártam, éltek itt is nők és asszonyok, oly gyönyörű csillagok, hogy a férfinépek képesek voltak meghalni értük. Nem volt ritkaság. Azóta immár korszakok teltek el. Most rejtőzködve élnek. Hol van most, aki meghalna szívesen? Hol vannak, akikért érdemes? Én kiért halnék? Egy barátért - szívesen. Az ifjak anyjáért - remélem. A Mindenhatóért - nem tudom. A csillagokért - azt hiszem. Ha lenne csillagom. Vezérlő sarkcsillag. Lehet. Ha a hercegnő megvárna, ha nem hiába hordoztam volna kendőjét a vértem alatt, ha várna még a kastély - ahonnan én jövök. Ahol még vannak angyalok. Ott biztos élnék, ott biztos élnek - kell, hogy legyen ott még legalább egy őrszem. Idegenek győzték le Palesztinát, és én az őr lábai elé szórtam a Szentföld porát. Amikor legutóbb itt jártam, lehetett így élni. „Nincs pedig nagyobb szeretet, mint mikor valaki életét adja felebarátjáért.” Hát még mi jár a csillagoknak! Meghalni napról napra. Ma is és akkor is. Atyáink idejében és a jövő századokban. Tudhatjátok: mi múlunk el csupán - nem az idő. Régi bölcsesség - ifjúként tanultam. Egy énekmondótól. Mi a nehezebb? Élni vagy halni valakiért? Egyik könnyebb, másik szebb - ki ahonnan nézi. Korfüggetlen, ugye, ti vének? Itt most ezt a kort találtam - és hajdan egy korfüggetlen élményt. Ahonnan én jövök, az egy létező-rejtőző világ. Nem találok vissza. Amikor utoljára itt jártam, angyalokat láttam. Rejtőzködő asszonyok – tán’ egyik rád talál, és talán nekem is megmutatja a hajdani ösvényt. Ahonnan én jövök.

Nem bizony

velem vagy éppen vagy várlak
nem vagy velem nem bizony
öreg csonka árnyak vesznek körül
az élet rabja voltam
a vágyak rabja holtan - vegetatív vágyak
éppen téged várlak

***A Gyuláról még szót ejtenék** – vagyis a mélységi mámorról. Őt is a Hámor révén ismerem, Alicante közelében volt egy medencés, narancsfás, balkonos háza, általában a szombati zárás és szétcsapatás koronázásaképpen itt töltöttünk két-három napot, nem mondom el, hogy miből mennyit gyömöszöltünk magunkba, úgysem hinnétek el. Amikor nyugodtan elkészülhetsz mint a matek lecke, megküldheted magad bármi-vel, van minden fontos a testnek és tudod, hogy bármennyire kirobbantod a világháborút belül, holnap utánig a kutya nem zavar be, ki is kapcsolhatod a telefont, ha akarsz, bealudhatsz valamelyik szobában, ahol ha magadhoz térsz, visszailleszkedhetsz a züllésbe, nem fogtok kifogyni sem az inni, sem az egyéb fogyasztani való matériából, és persze kallódnak nőstények is.*

Ha a Gyuláról írnék, elmesélném a házában történteket, mesélnék arról, milyen elszánt kattanás fűzi a katonásdihoz – megkülönböztetett figyelemmel és tisztelettel övezve a második világháború német tengeralattjáróinak tisztjeit -, hogy ha nem ismeri meg időben a Tamást, akkor én már csak egy a háztetőről a szomszédokra lövöldöző álcaruhás rambóval találkoztam volna. Hogy milyen derék ember és milyen első osztályú házigazda, hogy a spanyol börtönben végül csak megszerette a spanglit is, hogy micsoda príma bajtárs és ivócimbora, írhatnék, de van fontosabb. A mélységi mámor. Az is drog. Nem akármilyen.

Mélységi mámor alias nitrogén-narkózis. Csudamód halálos lehet. A búvár halálának egyik potenciális oka, kísérője. Olyankor lép fel, ha az agynak túl sok a sűrített levegőből visszamaradt nitrogén, nevezhet-

nénk egyszerűen búvárdrognak. Ilyenkor boldog mosollyal fulladhatunk meg, utolsó korty levegőnkkel vidáman kínálgatva a halakat. Volt ilyen a Gyuszival is, egy búvártársa hozta fel. De nem fél tőle azóta sem – it's a good death. Azóta bevonult hivatásos katonának, technikai búvár nagy mélységekben. Van aki megtalálja az otthonát. A Gyulát az Isten is katonának teremtette. Meg búvárnak. Jó is az.

Beszélgettünk egyszer, hogy milyen is. A jó halál. Kinek mi. A Gyulának a nitrogén. A szabály szerint, ha nincs elég levegő, hogy a csoport felülszon élve, egy embernek kell odaadni a palackot, így legalább az túlélheti. Volt egyszer, hogy egy barlangban egymás kezét fogó hulla-trióra bukkantak, és ez több volt mint megható. Mert mindegyiknél ott volt a saját palackja. Egyik sem indult fel a többiek nélkül. Meghaltak körben, mosolyogva. Hát ez jut eszembe a Gyuláról. Mert a Gyula valahogy így akar meghalni. Bátran.

Meg az is eszembe jut, milyen bajtársi feladat volt szilveszterkor, engem hátulról tartani amíg hugyozom, merevítő cipőben, alkarmankók nélkül egyensúlyozva. Az is szép dolog, csak kevésbé látványos. De fontos. Mint a jó halál.

Az asszonyangyal tizenkét pontja

A férfiember tizenkét pontját már leírtam. Az asszonyállaté még hátravan. De már nincs kedvem megírni. Tudható. Az asszonyangyalé - nem lesz egyszerű. Pedig van neki. Legyen tizenkettő. Tudatosan tökéletesre írt irreális mérték. Mint a barlang-hasonlat. Csak árnyak sejthetők.
Az asszonyangyal nimfa: szelíden vad, mesebeli minőség - veszélyes ám szelídíthető.

Az asszonyangyal törékeny - óvatosan kell megérinteni.
Az asszonyangyal királynő - egy trónörökös potenciális anyja.
Az asszonyangyal beszél emberül - ért, érez, gondol és válaszol.
Az asszonyangyal múzsa - ihlet, elvarázsol, és szolgálatra bír.

Az asszonyangyal ősi - mégis mindig újszerű.
Az asszonyangyal bújik mint a macska - dorombolásra készteted.
Az asszonyangyal könnyezik érted - veled sír és veled álmodik.
Az asszonyangyal elhisz olyannak – hálás mert így természetes.
Az asszonyangyal emlékszik rád - beleégett minden hieroglifád.
Az asszonyangyal túlélő - akar, dönt, megvár, kibír és megelégszik.
Az asszonyangyal szeret.

Mikronézia

"Tollaival fedez be téged és szárnyai alatt lészen oltalmad:
pajzs és páncél az ő hűsége..."

szótlan lettem - angyalképző
tudjuk hogy azzá tettelek
korallszigetek királynője - mi ne lehettél volna
szolgák kunyhók és fűszerek

szárnyaid oltalma őriz - még mindig én teszem
alvó szemeidre esténként az angyalok kezét
hogy TE ne vágynál korallvilágra?
hazudsz magadnak
elhiszem

2002. Rehab.

Kész a vers – oroszrulett. Eldöntöttem. Amíg szerzek egy forgótáras baszást, két dolog motivál napról-napra: a könyv kiadására kezet kapni (reméltem - és láss csodát), meg átesni a játékon - kell hozzá egy fegyver. Bármelyik lesz előbb - meg kell lennie. Addig is a sóvárgás

napjai. Úgy érzem, mintha nem bírnék élni ha nem eshetek át még egy halálon. Talán legszarabb, hogy mindezt nem oszthatom meg senkivel. Egy soványra kalibrált kis szar ugyan, de pont van valakinek (öreg vadász betegtárs - azt hiszi ajándékba veszem egy rokonnak titokban), amúgy csinos mert egy harmincnyolcas Magnum-ház lett átalakítva. Ezzel a kaliberrel bár kevésbé színpadias, de elméletileg a célnak megfelel, ha jól hátradugom a csövet a szájpadlás végéig, gyakorlatilag ellenállásmentes útja van a kisagyba. Megnéztem a kezelőben az anatómia-térképet, megreszeltem az ólommagvat, és megvan. Nini. Eddig profin játszottam, egy-egy kifakadásomat leszámítva nem is sejtitek, mi van velem. Befejezem a levelet. Odaadom egy dobozban, sejted mi az. Jegyzetek, levelek, végrendelet. Nem nyithatod ki. Amíg nem engedem. (És tudtam, adott esetben a hírt engedélynek tekintené.) Abban búcsúzom. Itt csak leteszem a tollat."

És oda is adtam a dobozt, hozzátéve nyugtatásul, hogy úgysem aktuális, nem tudok szerezni célszerszámot, csak jó tudni, hogy nála van - fogja fel beteg romantikának.

Egyszerű vers

ha ezt most leírom el is mehetek
te sem kötsz és más sem
nincs gyerekem - se tőled se mástól (?)
nincs társam - senki nem cáfol
anyám van barátom meg jogom hogy döntsek
anyám meg fog halni
egyszerű vers tudom
a többiek is jönnek - ne halj belém anyám
itt maradunk talán pedig száműzöm magam
megbocsátasz meg kell
minden ember egyszer van

minden ember egyszer visszaköltözik
három egy a hathoz
lehet hogy most kiderül
vagy nem vagyunk egyedül vagy mégis
letepert a bolygó erősebb volt - belátom
lefeküdtünk - nagyon sokszor - jól esett
megcsókolnám újra - itt lennél és néznéd
egyszerű vers
itt a határ
nem tudom a végét

2002. Rehab.

Mulatozni ugye sokféleképpen lehet. Lehet szilajon, lehet szerelmesen, eufórikusan, sírva, tudaton kívül, tudattágulva, részeg bőkezűséggel, beszívott derűvel, kokszos lazasággal, eksztatikus szerelmeskedésben, csöndes gyásszal, a lényeg, hogy amit teszel, azt tényleg jól tedd. A mulatásnak is vannak fortélyai. Lesd el a szakértőkről, bátran csináld, de ésszel. Kontroll alatt kontrollt veszítve – érted?
Csáth Gézának nem biztos, hogy mindenben igaza volt. Megélés helyett eksztázis. Én az eksztázisban megélést gyakoroltam. Nem véletlen – bár tud mókás koma lenni –, hogy a heroint én is tiltanám. A valódi öröm inkább esemény. De erről máshol bővebben. Eksztázisról. Már leírtam.

A végrendeletem egyszerű volt, néhány levél, üzenet. Andreának, hogy bocsi, nem tudom beváltani az első részben neki írott novellájának ígéretét. Hogy hamvakat tengerbe, instrukciók könyvkiadás-ügyben, egy nyilatkozat a még folyamatban lévő ügyemről, hogy Melinda és a másik bűntárs ártatlanok, hogy anyám értse meg, így a jobb – szori.

Vili barátom ne legyen a lágymeleg, legyen tűz. Mango fújjon egy képet vagy írjon egy nótát, a Hámor koccintson, a családnak, hogy nem rajtatok múlt. Gregg, Iványi, Thomas, Hermi, Asta – thank's, Árpi - csak óvatosan. Éva - kár. Áginak, hogy nem miatta volt, könyvek, tárgyak, fotók, fegyverek, zenék, ékszer - kinek ami való, és kész. Mindezt akkor már leadtam abban a dobozban.Legurultam az alagsorba. Először játszottam sokáig: meg tudom-e pörgetni úgy, hogy nem nézem meg bár, de begyakorlom a pörgetés erejét, tudom-e így befolyásolni, hogy a golyó mikor kerül a csőbe - leellenőriztem egymás után jó sokszor és beláttam, hogy ez bizony nem megy. Huáää. A statisztika szerint csomószor fejbe lőttem magam. Megnyugvás: hiába próbálok „ugyanakkorát" pörgetni, mint mikor csövön kívülre sikerült. Tehát jól van, semmi csalás - nem fogom biztosra tudni mi lesz, egy csattanás vagy a bumm. Ja. Ja. Kiderült. Csattant. Még sokáig nem fogom fel: ennyi volt? Az nem lehet! Egy a hathoz - az nem fej vagy írás! Andreától visszakaptam a dobozt, szembesültem az egésszel: túl vagyok rajta, marad a folytatás. De nem ment. Talán éreztem, hogy túl precízen kiszámított volt a pörgetés? „Három egy a hathoz" - bármi is lett az elsőfokú ítélet, fellebbeznem kell: másod- és harmadfokú bíróság. Nem kell se doboz, se végrendelet. Minden búcsúm le van írva: már épp megírtam a Grádicsok énekét. A máig valóban jogerős végrendelet egy zsoltár. Vers az Úrnak és a csajomnak, vagy az ágiszerep ideájának - meg nektek. A versnek új szerkezetet találtam. A perjel előtti szavak-mondatok zsoltár, példabeszéd vagy prédikátor idézetek szó szerint, Károli fordításban. A per után, amit Én teszek hozzá: Íme az én zsoltárom, miért ne? Ha egyszer Dávidnak, Aszáfnak és Salamonnak is lehetett. Ilyen az én lépcsőfohászom akkor még utoljára, Istenről, magamról, az Áginak, neki és odafönn Őneki egyaránt. Ilyen tehát az én grádics-énekem:

Grádicsok éneke

dicséret

Csókoljátok a fiút! / Csókold velem kicsim!
Szívek és vesék vizsgálója. / Tudja milyen egy albatrosz.
Nincsen csak egy sem. / Tudom Uram. Énnekem sem.
Setétséget tette rejtekhelyévé. / Barlanglakó. Az vagyok.
Közel van a megtört szívekhez. / Nem látlak.
Megsegíti a sebhedt lelkeket. / Ezt ígérted.
Általmenvén a siralom völgyén forrássá teszi azt. / Én adom és csak én nem találom.
Felhő és homály van körülötte. / Tudom...
Kedves legyen neki az én rebegésem. / .
Szerelmesének álmában ád eleget. / Sokat vagyok ébren!
Mint jó illatú füst. / Úgy szálljak fel hozzád.
Kétélű fegyver a kezeikben. / Az Úr adta még a mélyaltatásban aztán visszahívtál én meg beletörtem.
Készen áll a ló az ütközetnek napjára. / Készen áll de kié a meg tartás?
Szerelmes szarvas és kedves zerge. / Őzsuták, pumák és angyalok...
Beillatoztam az ágyamat mirhával és áloéval és fahéjjal. / Összefirkáltam a tükröket.
Jövevény vagyok idegen földön. / Tőled és tőle és hozzátok futok.
Csalárdabb az emberi szív mindennél. / Nedves és törékeny burok.

hálazsoltár

Kővára a nyomorultaknak. / Szabadkikötő...
Nem töröm meg szövetségemet ami kijött a számból nem változtatom. / .
Ezer esztendő előtted annyi mint nekünk a tegnapi nap. / Érdekes. Nekem inkább a tegnapi tűnt majdnem ezer évnek.

Aki a Felségesnek rejtekében lakozik, a Mindenható árnyékában nyugoszik az. / .
Megostorozott keményen de nem adott át a halálra. / Nem tudom miért döntött így.
Jó nekem, hogy megaláztál. / Nagyon fáj. És köszönöm.
Késedelmes a haragra. / De meg is bántható.
A szívek vizsgálója pedig az Úr az. / Ezért nem értem a tiédet.
Ok nélkül való átok nem száll az emberre. / Enyém az átok. Tiéd lett az ok.
Megrepedt nádat nem tör el és a pislogó gyertyabelet nem oltja ki. / Neked pislogok töretlenül.
A meghaló halálában nem gyönyörködöm. / Segíts majd, hogy gyors legyen!
Ha mi hűtlenkedünk is ő hű marad. / Ott játszik minden hangszeren.

panaszzsoltár

Nyitott sír az ő torkuk. / Elhittem pedig. Tőled is.
Megsokasodnak fájdalmaik akik más isten után sietnek. / Túl sok idegen istennel háltam.
Féreg vagyok és nem férfiú. / Lárvákkal hűvös számban.
Sírba szállókhoz hasonló. / .
Hazug hiúságok híve. / .
Töröltettem mint halott az emlékezetből. / Őrzöl még aztán elfelejtesz.
A haragod nehezedett rám és minden haboddal nyomtál engem. / .
Elszakasztottál barátot és ismerőseim - a setétség. / Örökké szeretem őket.
Az ember gondolatai hiábavalók. / Hiábavalók és szükségszerűek.
Hogy por vagyunk. / És sóvárgás, és tudat és pálca és tüzek.
Úgy öltözte fel az átkot mint ruháját. / karmaennyijártkicsim
Miért jártam erőmet meghaladó csodadolgok után? / Szomjas voltam és nem adtál vizet.

Hogyan énekelném az Úrnak énekét idegen földön? / Hogyan?
Sírba szállókhoz hasonló. / Az véget ért - most ez jutott.
A legtöbb ember találhat valakit aki jó őhozzá, de hűségest az kicsoda találhat? / Tőled kérdezem.
Aki a feddésben is nyakas marad, egyszer csak eltörik gyógyíthatatlanul. / Éli, Éli, Lama Sabaktáni?
Meggyűlöltem az életet mert gonosznak látszék. / Akkor is ha én tehetek róla.
Ideje van a meghalásnak, a kiszaggatásnak, a rontásnak, az ölelésnek és az öleléstől való eltávozásnak. / Ami volt az megmarad, ugye?
Ideje van a keresésnek és ideje van a vesztésnek. / .
Ami most történik az régen megvan és ami következik immár elmúlt. / Miért hoztatok ide?
Ki egymaga van és nincsen másik fele, nem elégszik meg gazdagsággal hogy mondhatná: vajon kinek munkálkodom? / Naugye.

Ha elesnek az egyik felemeli társát. Ha együtt feküsznek, megelégszenek. De az egyedülvaló mikor elégszik meg ha a hármas kötél nem könnyen szakad? / Miért árultad el nekem ezeket...
A bölcsek elméje pedig a siralmas házban van. / Itt ez a hely. Gyanúsan hasonló.
Megjöttél, meghajoltál és elmentél./ Mint Séba királynője. Annak hittelek.

fogadás

Haragudjatok de ne vétkezzetek! / Nem haragszom. Csak vétkezem.
Kárára esküszik és meg nem változtatja. / Ettől féltem - ez lett.
Szabadulnék - nem tudok.
Ki az kinek tetszik az élet és szeret napokat hogy jót lásson? / Én vagyok.
Boruljanak le előtted a pusztalakók. / .

Tegyetek fogadást és adjátok meg azt! / Magamért teszem pedig fordítva kéne..
Rettenetes minden istenek felett. / egyszerű vers - itt a határ - itt a város vége
A Te orcád elől hova fussak? / Járni sem tudok. Elbújni sem.
Minden féltett dolgaidnál jobban őrizd meg a szíved! / Megpróbálom.
Az irigység pedig a csontok rothadása. / Irigy vagyok minden gyönge planétára.
Adjad fiam a te szívedet nékem! / Add vissza kicsim - de nem teszed.
Fordítván magamat látám a Nap alatt hogy nem a gyorsaké a futás, nem a bölcseké a kenyér, nem az okosoké a gazdagság, nem a tudósoké a kedvesség, hanem idő szerint és történetből lesznek mindezek. / Sok ez így nekem történetekből. Idő szerint meg nem leszek.

2002. Rehab.

Rá két napra megdobtam még kétszer. Gondolkodás nélkül, egymás után. És semmi. Még két üres csattanás.

Újabb korszak múlt/kezdődött el. Na, most mi a rákot csináljak? Semmit. Az ítélet jogerős. Ettől féltem - hogy folytatás lesz a parancs. Letöltendő. Megfellebbezhetetlen - vagyis ahhoz már a Legfelsőbb Bírósághoz kellene fordulni, jogerős ítélet lévén pedig ezt már csak mint fogoly indítványozhatom. Márpedig ez volt a project: Elfogadni, mit dob a gép – egyelőre nem kattoghatok tovább a hazavágásról mint opcióról. Egyelőre zárójelbe a lelkemet - ez van. Egyelőre tart még az

aratás, van dolgom. Emlékeztek az előző záróversére? Oroszrulett - nem vittem túlzásba a szóközöket, nem véletlenül. Nem lehetett benne fölösleg - amit nem volt fontos, nem írtam külön. Ilyen ez is - de ez teljesen. Minden írásjel vagy szóköz súlytalanítaná a lényeget. Állati nehéz átfutni - sajna ezt szótagolni kell. Úgy viszont előbújik a vers. Ígérem, egyedül ennek van/lesz ilyen elmebeteg formája. Nem mintha ez nem lenne ehető – de meg kell rágni alaposan. Egy dolog kevés szóval - egybe kellett írni.

Oroszrulettapokrif

pervégeszépenezítélethirdetéselsőmajdmásodmajd
harmadfokontehátvégüljogerőssétettem
hogymeghúztammiattammiattunkmegírtam
hogymegdobtamésvesztettemésnyertem
nemtudomésleginkábbfélekmertezletöltendő
mostvanazhogyélnikellmígélektúlsokáig
megjátszottamellenedértedazleszelneméríted
minténvágyakrabjaholtanvisszarádzuhantan
belédkörédnélküledígymaradtam
ezjutottnemmásnemígyéneztsemígyakartam
hatmilliárdéletfogytigélniítélttúlélőbőlegy
kinekezkinekazkinekcsillapíthatatlanmintte
reszeltvégűólomgolyóeltévedtdemégsem
lefoglyosítottálezparancslennivanniaztígértem
hogyfogezmennivárlakidebentnemlétezel
miértnem
ittvanittidőfellebbeznifelsőfokrakár
ezámazítéletpedigazhogyjólvanvállalom
idebentemlékekálmokrácsokanyelvednélkül
agyadhasadhangodszavaidnaplójabennemszépül

nincstöbbhatárelhiszemhátmimaradtkicsim
- azazhogysemmimeghogykarmavállalom

2002. Rehab.

Még a rehabon lettem figyelmes egy teljesen hétköznapi beszélgetésre. A szereplők tökéletes szenvtelenséggel panaszkodtak egymásnak, új információk nem cserélődtek, ezeket a sérülések szerinti panaszokat minden gerincsérült ismeri, a jelen összehasonlító ütköztetés csak az agyonbeszélt aspektusokat tükrözi. Az ijesztő az volt az egészben, hogy ez a két hozzánk hasonló férfi első körben egyszerűen nem tud másról beszélni, a legfontosabb örök téma a sérülés és annak tünetei. Több mint lehangoló. Íme:

Tomi (nyaki sérült) kontra Győző (háti sérült), mindkettőnek gerinckanül van beültetve. Tomit görcsök gyötrik, Győzőt a fájdalom. Tomit nem könnyű megkatéterezni. Győzőt könnyű. Tominak egész jól beállt az anyagcseréje. Győzőnek sajnos pelenkáznia kell magát. Tomi gerincpumpája baklofennel (görcsoldó) van feltöltve. Győzőé morfinnal. Mindkettőt ki kéne tisztítani. Válltól béna kontra deréktól béna. Elviselhetetlen görcsök kontra elviselhetetlen fájdalom. Magatehetetlen test munkaképesen kontra önellátó test munkaképtelenül. Reménytelenség kontra megszokhatatlan. És, hogy aki nincs benne, az nem értheti. Meg, hogy milyen bonyolult a közlekedés és, hogy mennyit kell várni arra a rohadt mentőautóra. Ez így igaz. Én se tudtam elképzelni azelőtt.

Hű, de megvert és megáldott a Jósten'!

Idegen

idegen nyelven írok
idegen fegyver a számban
idegen beszélek idegen tükörben
idegen vagyok idegen szerelmem
idegen vizeken nem fúj a szél

elátkozott ember nem beszél

2003. Rehab.

Ilyesmikkel töltöttem néhány kaotikus hónapot, különös trip volt a mégis-élek, meg a vállalom elfogadása, vagy az erre való kísérletek időszaka. „Jövevény vagyok idegen földön", „La cabesa me zumba…" Mantrákat mormolok egész nap, idézeteket, feszített figyelemmel próbálom kiüríteni az elmém. Néha sikerül. Néha nem.

Megszokni a megszokhatatlant? Az állapotom stagnál. Merevítő csukában alkarmankókkal akár egy kilométer, de még csak napi egyszer csatolhatom föl, a fájás nem csökken, a lábfej sebesedik – nem bírja a spanyol-csizmát. Szép a Ben Hurban: „Atyáim istene nem azért tartott életben mostanáig, hogy egy fenékhez láncolva pusztuljak el." Nem szabad gondolni – hátha jobb lesz végre.

Megígértem még másik két komámnak is a kórházban, hogy a második részben megemlítem őket. Ecce Peti és Lali, hát figyeljetek!
Ugye sokféle para-sportágban indulnak már sérült versenyzők, talán néhány még kimaradt, lássuk:
Egyik a para-rúdugrás. Egykezes kocsi kell hozzá és egy lejtő, a versenyző begyorsul, a léc előtt a leszögezett rúd kiemeli őt a székből,

és az ugrás után léc alatt átguruló kocsiba való pontosan beesés érvényesíti a merész ugrást.
Másik a para-gátfutás. A kerekesszék a rövidtávon elképesztő sebességre gyorsul, a gát előtt az izmos versenyző a kitűnő teleszkópok segítségével kézzel dobbant egyet, és egy méterre megemelkedik.
Harmadik a para-muai thai, azaz a kerekesszékes thai-boksz, ahol görcsből rúgni véletlenül ér de karfázni tilos, ütni ér de kocsit felborítani tilos. Alapíthatnánk is para harcos gyerek klubbot, ahol jó pénzért a szülők beírathatják mozgássérült gyermekeiket, hogy azok kellő kiképzés után potenciális fegyverré váljanak. Görög kocsival amputálhatunk is egy-egy elővigyázatlan járókelőt.

2003. Rehab.

Amikor úgy találtam magam, hogy milyen roppant jó lenne most pl. a Gergőért meghalni (komám-betegtársam, jófej, friss gyerekes, még frissebb balesetes apuka – fejes a Tiszába, hogy kitörjön a nyaka), egyszerűen elmúlni, cserébe meg felállna a Gergő, ja, akkor abban nem volt semmi hősies. Mivel nem akartam élni, ürügyekről ábrándoztam, és afféle gyermeteg álmok kergettek, mint egyik kedvenc mozi-közhelyem: „mondjátok meg a feleségemnek, hogy bátran haltam meg…”, és nem értettem, ha én ilyen kibaszott hős bírok lenni, az asszonyállat miért nem bírta a strapát ugyanúgy, mint Nagyanyám, aki négy évig várt kismamaként a Nagyfaterre, amíg az Szibériában lopta a napot.

Végül is minden relatív. Mindenkit kell szánni is, de nem így. Az Évikét alig lehet érteni. Nehezen artikulál. Nem tudom, milyen nyavalya műveli ezt, de Évike aranyos arca alatt egészen irreálisan eldeformálódott test látható. Az ebédlő előtt ül (= hason fekszik) a kocsiban, várja, hogy odamenjen valaki, ezért mindenkire jól észreve-

hetően ráköszön, de a legtöbben, mint én is, általában elmenekülünk. Ma nem lehetett elsurranni (surranni?!), oda kellett menni. Jjjo. Huhh, sikerült. Szia, Évike! És már kezdte is.
- Dde-szszéépn jáársz… (már hogy mint vak birodalmi lépegető mankóval) csakcsak intézedddbe ne-e-e kerülj! - Aha. Merthogy nincs rosszabb, mintha egy párból egyik sem önellátó, és azon vesznek össze, kit tegyen előbb tisztába az ápoló. Basszamegbasszameg… És már bőg is. És csak közhelyeket tudsz mondani. Meg simogatni a vállát. Tényleg van férje – pont ilyen csak fasziban. Láttam is. Nagyon durva! Pont ilyen, csak fasziban! Még ennyire sem lehet érteni. Úgy hívják: Vicc úr. Komolyan! Vicc Úr és Viccné. Elképesztő. Viccné irigyli a félig tetrás (nyaki sérült), félig paraplég (deréktól lefelé bénult) betegtárs-párokat, mert ott legalább az egyik ellátja a másikat. Yuhhééé.

2003. Rehab.

SZÍNÉSZNŐ

te színésznő vagy én meg író
én meghaltam/meghalsz te lehetne a kezdet
nekem logikai tér a színpad
könyörögj hogy neked legyen írva
annak játszom aki megkér
nézd ez itt egy nézőtér

megint észrevetted

2003. Rehab.

Közben idő telt el, engem kiengedtek a kórházból. Flamenco, tango, Marquez, Ghost Dog, Tony Gatlif, egy színésznő és reintegráció – így nézett ki az első tavasz. A Használati Utasítást kiadta a Konkrét Könyvek, dedikáció könyvhéten, média, visszajelzések, erős remény, hogy menni fog a járás, külföldi barátok Budapesten, szerelmecskék, csalódások, az állapotom következményeivel való megbarátkozás. Három korrekt, és hibátlan tündelény is pofára ejtett – ahogy azelőtt nem tették volna, kettő pedig azt hitte, hogy menni fog. De aki megszeretett, elkezdett velem fájni, sokáig egyik sem bírta, ez van. Felbukkant egy másik Melinda, én meg dicsekedhettem megint. Őt is meg kéne írni – de nem most. Van mit köszönnöm neki/nekik, legalább elhitették velem, hogy pasi maradtam, ez jó. Azt is, hogy ez már a nehezített pálya, ez nem jó („LEVEL 2.") – azaz nem túl bíztató. Mint a Vengoban: „Cada noche pondré una vella por ti... Tu muerte es un fuego, que nunca se apagará. Halálod ki nem alvó tűz. Halálom ki nem alvó tűz. Gyászolok mindhalálig.

Abban mindnyájan egyetérthetünk, hogy a farok (nem, nem a pénisz, most valóban a farok-farokról beszélek, arról a nyúlványról a farkcsont meghosszabbításaként) nagyszerű találmány. Elsősorban nőknek áll jól, csinos, izmos testrész önálló mozgással, beszédes pózokkal, ízlés szerint fésült boaszerű prémmel vagy pirsinggel, tetoválva, csupaszon, lebarnulva. (Figyelmeztetek minden olvasót, hogy a lenőtt farokfestést senki nem fogja tévedésből melírnak nézni!) A női farok igen hasznos találmány, fontos eszköze az ismerkedésnek, csábító kelléke a párválasztásnak. Ne becsüljük alá a női farok fontosságát, ez a testrész ugyancsak maximális törődést igényel, ám a befektetett energia a szexben hatványozottan térül meg. Láthatunk csúnya, ápolatlan, elhízott, pattanásos vagy korpás farkú hölgyeket is szerte a világban, de persze a TV-ben sosem őket mutogatják. A kacér farok gyakorta egyfajta attribútuma a Nőnek. Persze csak egy bizonyos életkorig.

2003. Rehab.

EFÉZUSKA

A kegyelmének dicsősége azon szerelmesben. / Azaz hogy tükröződik rajtatok.
A kijelentés azon lelkében. / Azaz hogy tükröződik bennem.
Felül minden néven a következő világokban is. / Ezért hívlak téged ahogy Ő elhívott engem.

itt te mindig győzöl én meg vesztek
mindig csak én szeretlek
bugyuta versszak - azok vagyunk nézd
te mert elárulsz én mert elhiszem
nem lehetek még egyszer
nem lehetek mondd milyen

Ő aki betölt mindent mindenekkel. / A felsőfokú ítéletre várni kell – addig lépni – nem szabad.
Az engedetlenség fiait is úgy mint a távol és közel valókat. / Ezek vagyunk engedetlen-távol- közel betöltetlen.
Hogy megismerjétek minden ismeretet felül haladó szeretetét. / Hogy megismerjél te vagy Ő, bárhová is mentem.
Áron is vegyétek meg az alkalmatosságot! / Vegyél meg. Áron.
Legyek végre drága.

borivó nazireus engedetlen átka - sem a ringyó sem a szűz
nincs elég pénzetek
gazdátlan rónin gazdátlan ára - gazdátlan háború nesze

És lesznek ketten egy testté - felette nagy titok ez. / Többet vártam - többet vártunk - várok mégsem értek.
A kísértéssel egyetemben, a kimenekedést is, megadja majd. Hogy elszenvedhessétek... / .

2003. Rehab.

A rulett óta az a buta számmisztika kísér, ugyanazzal a kockával, mint amit a telefonban használtam, majd' minden nap kidobom a javasolt hozzáállást, most nem fejtem ki a hogyant, bonyolult és szubjektív rendszer, minden mindenhogy jelent valamit. „Három egy a hathoz" – pontosan. Ha jót dobok, örülök, és nem veszem figyelembe. Ha rosszat, azt szem előtt tartom. Így nem érhet meglepetés. Hiába a fogadalom, úgy éreztem, a legeslegfelsőbbfokú ítélet még várat magára. Erik barátomnak videóra mondtam a legújabb végrendeletemet.

Mivel az amputáltaknak pár évente új láb dukál, ezért sok öreg rocky rókának kallódik a kamrájában-testében egy csomó használt titánalkatrész, protézis, tolószék, művégtag, ezeket állapotváltozás ürügyén örökké mellőzik a használatból. Nem is beszélve a mozgássérült gyerekek kinőtt orvosi segédeszközeiről, amiket emlékbe raknak el a büszke apukák. Ezekkel a pompás műremekekkel, pedig igazán illene kezdeni valamit. Ahogy a strandokon megszokottak a gumicsónak és vízi bicikli-kölcsönzők, úgy meg kéne honosítani a használt művégtag-kölcsönzőt, de a vizeletkondom-, kerekesszék-, ortézis- és műfog-kölcsönzőket is. Könnyű pénz!

Budapest meglepett: akárhová mentem, kinyilvánította szerelmét. Visszafogadna – ha lenne kit. Sokan mondják, a remény hal meg utoljára. Pedig a fenét. Ha a hit él, az jó. Ha a hit meghal, ott a remény. Ha nincs remény, a vágy még akkor is él. Ha a vágy is kampec, az a nihil – így vagy úgy. Az hal meg utoljára. A vágy. A vágytalanság halál – szó szerint, vagy képletesen, mindegy.

Egy elborult pillanatban megszegtem a fogadalmamat.

Akinek fegyvere van, előbb-utóbb használni akarja – nekem csak ez a kis szar volt. Azt mondják, közelről ez is bőven megteszi – én meg elhittem, nem is hülyeség, nem tudom. Nálam máshogy lett megoldva – és más fegyver plusz türelem híján megfelelt

A röntgen és a lőporos seb láttán a „korlátról visszapattant…” sztoriból egy szót se hittek a kórházban. A lövedék négy milliméterre megállt a nyúltagytól, beékelődve a nyaki egyes és az agyalap közé. Ennyit a szájba lövésről. Még csak nem is fájt. Nagyon megfogott egy Misima Jukio idézet, aki lehetősége szerint a Hagakure szerint élt, ill. aszerint vágta fel a hasát, 1970-ben. Nem is túl rég! „A tettek emberének az a legnagyobb szerencsétlensége, hogy miután befejezte életművének utolsó fejezetét, nem tud meghalni.” Bármi is van, úgy látszik, én még nem fejeztem be. A mű mindig is rabjává tett, a csatlós útja pedig épp derengeni kezdett. Navigációs csillag, világítótorony. A kardom. My sword. Mi espalda. Kard és kötelesség - szép. Ézsaiás és Cunemoto, Pál a csatlós. Ismerős. A szégyent elkerülő halál mint állapot, az odaadó lelkesedés eltökélt, gyakorló állapota korlát lett, nem is akármilyen. A Földön rónin maradtam – de szabadosa még bárminek lehetek, választhatok. Nincs több úr pedig, tudjuk... „A legigazibb, tehát feltétlen hűséget nem szükséges kimutatni.” Vagy: „A legnagyobb szeretet, hogy leélsz egy hibátlan életet őérte, szeretve a másikat anélkül, hogy ő valaha is megtudná – majd meghalsz érte meg anélkül, hogy valaha is akár sejtelme lenne minderről...” Ez kemény, de tagadhatatlan: a neve „AGAPÉ”. Jelentése: Isteni Szeretet...

Valamelyik este meglátogatott egyik régi csajom, ő speciel a baleset óta nem látott. Elkezdett bőgni mikor rám nézett, és azt hajtogatta, hogy nem, ő ezt nem hiszi el, meg, hogy régen bizony nem állt le a lábam, táncoltam mindenhol, minden közben. Igaza volt. Akkor is. Én legalább táncoltam eleget.

MEGPRÓBÁLOM

simán leírom
(úgy tűnik megérett)
hogy meghalnék érted - nincs kit vesztenem
meghalnék másért - nincs mit vesztenem
meghalnék bárkiért - ha létezne bárki
mondják éljek másokért - nehéznek találom
kiért-miért-bárkiért / lehet hogy nem merem
egyelőre úgy tűnik megpróbálom

2003.Rehab.

Két formája van a napi meditációmnak, egyik mikor magamba szállok, mikor eltökélem magam, „mert aki eldöntötte, hogy meghal az uráért, élete végéig hibátlanul szolgálhatja azt". Másik, mikor szilaj zenét hallgatva elszívok egy spanglit vagy iszom egy pohár bort, és miközben a fájva mulató zene emlékeztet a büszkeségre, arra, hogy mindenből a legjobbat, hogy nem hiányzott pénz és nő, hogy quiero mi copa és szeretem ha a mariachi kísér, hogy nem adom alább. Ha egyedül döglöm is meg, akkor sem kötök kompromisszumot – nem felejtem a mércét, ki nem alvó tűz hibátlan kánonját, szégyent nem hagyok a mezőn – érthető. Clandestinot nem illene megtagadni.

AKTUÁLIS

nem érezlek / csak várlak
nem élvezlek / csak kívánlak
ettől féltél / leírtad
- hogy tényleg csak illúzió

2004. Rehab.

A homo sapiens sapiens igazából csak a határhelyzetekben próbáltatik meg. A feladat nem a boldogságkeresés, hanem próbák kiállása. Ez a kard és kötelesség – így találkozik az esztétika az etikával.

Csak teljes kudarc, vagy teljes győzelem létezik, minden összefügg. Nincs olyan, hogy ezen a téren kudarc, azon győzelem. Végeredményben (!) csak kudarc, vagy győzelem van. Én ezen a földön a kudarctól félek. Nem ezért, vagy azért, nem ettől, vagy attól, nem a világtól (ami ugye nem más, mint sóvárgás, és az élet kérkedése), nem az élettől, ami gyönyörű szenvedés, nem is a haláltól. Én A kudarctól rettegek. A szégyen az, ne, ne! Hatalmas Istenek, ne engedjetek!

HMM...

Harminc év múlva kihal az emlősállatok negyede.
A vastüdőben élők nyolcvan százaléka nem éli meg a negyven éves kort.
Tizenöt éven belül a mocsárláz eléri Európát.
Tibike ma öt éve próbálta kinyírni magát. Felmászott megfogni a magasfeszültséget, de csak a két karja meg a lába égett le tövig.
Pár éve Budapesten egymillió volt a beugró arra a kamionra, ahol a beteg ügyfelek egy kisfiút és egy kislányt gyötörhettek a szervezők szigorú felügyelete alatt.

A heteroszexuális Norbi ma nyolc faszt szopott le anyagi ellenszolgáltatás fejében.
Lenox Luis tegnap harmincezer fontot tapsolt el a barátaival egy étteremben.
Gabi a ma reggelt is megúszta verés nélkül.
Iván munkába menet véletlenül áthajtott feleségén egy UAZ-zal.
A kis Alejandro egész éjjel részegen énekelt – mondtam én.
Elátkozott cigány, nincsen asszonya.

2004. Rehab.

Egy barátomnak tavasszal:

„Mégis. Leírom. Neked, és a majdani olvasónak, a véreknek meg az uramnak solamente a monitor előtt, puha zene szól, test és lélek megnyugszik, túl épp' az ébredés csüggesztő flashén, kávé, cigi, párbajillat - kihívom a halálvágyat, párbajt kiáltok a fájdalommal és hálára nyitom az én szám - mint Jónás még bőven a gyomorsavban.

Ma tükröt tartott - ismét - elém. És nem tetszett amit láttam.

3. NIZZA

Nizza, óváros, kánikula. A forró szél az emberre tapasztja a ruhát. Omladozó, hajdanvolt kastély, ma lerobbant hostel ruppótlan turistáknak. Az szűk utcák teraszokon nyüzsgő populációja, élénk, fülledt hangulattal nehezedett a tikkadt jöttment vállára. Egy lépcső után elgyötörve két hátizsákos csaj bukkan fel csinosan a Chateau utcában, minden mozdulattal tanúsítván, hogy mi nem, nem franciák vagyunk.

A lerobbant kastély falába egy rejtélyes célt szolgáló szög volt beverve, és valaki egy kulcsot akasztott rá. Nem logikus? Nem ám. A kulcsot Cega, a hostel bárjának bedobója találta ott a földön még júniusban, részeg jóindulattal fölakasztotta, majd meglepve tapasztalta, hogy az másnap is ott van. Ha a Liszt Ferenc téren lógna fejmagasságban egy kulcscsomó, valaki tuti, hogy azonnal lelopná, ha másért nem, reflexből. Nem is lopás az, mégis jó volt azt látni, hogy a kastélyon rögzített apátlan kulcscsomó még két hónap után sem tűnt el. Pedig a tér úgy ötször akkora ötször annyi terasszal, és a Liszten pálmák sincsenek. Cega gyengéden megpöckölte a kulcsot, és odament a járókelőtől angolul kérdezősködni próbálkozó csajokhoz.

- A hostelt keresitek? - Kérdezte angolul. A lányok megkönnyebbülten helyeseltek, végre valaki beszél külföldiül! Cega az épületre mutatott szélesen, igen, ez az.

- A magyar akcentus egy kilométerről észrevehető. - Mondta Krisztinek váratlanul, aztán vigyorogva bemutatkozott. A lányok úgy örültek, mintha egy régi baráttal találkoztak volna, naná, kedves magyar ott, ahol angolul se sokan beszélnek, ez a fiú pedig határozottan rokonszenves típus.

- Biztos fizetni akartok a kurva gazdag tulajnak? - Naná, hogy nem akartak.

- Mutatok egy ingyen alternatívát. - És a lányokat felvitte a 205.-be. Elég egyszerű, de tágas és jópofa lakosztályt mutatott. Az előszobából két kisszoba nyílt, egyik üres volt, oda cuccoltak a vendégek, másikban ő lakott. A nagyszobából szintén két kisszoba éppen üresen, mert középen a fotelokban két szőrös dolog is hortyogott, róluk is szót ejtek

majd ha magukhoz térnek és emberi külsőt öltenek. Onnan terasz a térre, zuhanyzó, az elsőn közös konyha a klientúrának. Azzal szemben egy másik lakosztályban lakik a tulaj, ötvenes baszk idióta. Meg a papagáj. És a csótányok. És egy jellegzetesen zöld színű, úszóhártyás, tölcsér- és antennafejű, tapadó-pikkelyes marslakó is, de szerencsére csak néha fütyölt egyet-egyet, és a plafonon szívott tv-t nézve. Ha meg visszafütyültél, eleresztette a jointot pontosan a kezedbe. A lányok végig nem vették észre, ő meg tűrt keményen, pedig kifejezetten zavarták őt ezek az ágyrajáró mindig büdös, rózsaszín, barna, sárgás, drapp, makacs vitatkozó-automaták, ezek a fertőző, és szerelemre hajlamos, szilánkokra tört Rubik-kockák.

- Te itt laksz?
- A jelek szerint.
- Pesti vagy?
- Aha. Illetve most nizzai.
- Ez iszonyú jó.
- Szo-szo. majd mesélek.
- Tényleg nem lesz gáz, hogy itt vagyunk?
- Az öreg Chechu megszokta már a csajokat. Normális – és úgyse tud angolul. De ha egy lekoszosodott, részeg férfit láttok esetleg egy szál faszban, papagájjal a vállán, akkor csak mutogassatok, hogy Cega, Cega, és mosolyogjatok csábítón. Nem kell megijedni, ha táncolni kezd.
- Jézusom. Nem lesz gond?
- Bízzatok a bácsiban. Ez egy JÓ hely.
- Mi elvonulunk zuhanyozni, aztán körülnézünk.
- Elviszlek benneteket egy másik, egy olyan másik JÓ helyre, ha szabad.
- Hová?
- Még nem tudom, de én egyelőre a konyhában leszek, mindjárt kitalálom.
- Köszi-köszi, jövünk mindjárt, mi is kitaláljuk... Meg ilyenek, lezser dobott-puszik – kábé így hangzott a megismerkedés, és ugyebár a fiú nagggyon is rokonszenves típus. Meg olyan természetes. Meg ez is speciel két szemrevaló darab egyszerre. Szonja a rasztás, Kriszti a hosszú hajú, végre nem az a tipikus mobilizálhatatlan „a csúnya ál-

landóan a szépen lóg leválaszthatatlanul" formáció. Két szép honfitárs és lakó-vendég. Mint egy fain mesében. Imádom. Mások gyakran nem is veszik észre az elérhető meséket. Nem is érik el.

A lányok kipakoltak, zuhanyoztak, aztán lementek a konyhába. A helységben kaotikus állapotok uralkodtak. Szennyes edények, szedett-vedett széknek és asztalnak látszó tárgyak, hülye képek meg szakadt térkép, üres üvegek, morzsa és maradékok. A tűzhelyen kagyló bazi nagy serpenyő-szerűségben, egy őszes hajú férfi hawai ingben, alsógatyában és szakadt papucsban rázogatta, miközben üdvözült fejjel szaglászta a halottan sistergő jószágokat. Franciául magyarázott valamit a hokedlin ülő vékony félcigány lánynak, aki ingerülten vitatkozni kezdett, úgy tűnik a kagyló megfelelő elkészítéséről gyökeresen más véleményük volt. Az újdonsült vendégek óvatosan beköszöntek, riadtan konstatálták, hogy Cega sehol, viszont két idegen rájuk sem hederítve veszekszik franciául, ám ekkor a konyha végében kinyílt egy ajtó, és a mögötte található mellékhelységet feltárva, majd maga mögé tudva Cega lépett a rendetlen színpadra. Ahogy észrevette a csajokat, úgy a szakács és a kislány is abbahagyta a vitát, a fiú az öreghez beszélt és a lányokra mutogatott.

- Jól van, azt mondtam neki, hogy nem itt laktok, csak megismerkedtünk.
- Az öreg mondott valamit, Cega fordított.
- Azt mondja, igazam van, a magyar nők valóban páratlanok. De ez legalább nem újdonság.
- És jelentőségteljesen Krisztibe nézett.
- Ez itt a tulaj, Chechu. - A tulaj a nevét hallva nyálas puszikat osztott.
- Ő Ványa, ő beszél angolul. Bulgár.
- Hello, örülök.
- Kriszti.
- Szonja.
- Szívtok? - Ványa meggyújtott egy irreális méretű rakétát, és udvariasan továbbadta a rangidősnek. Chechu elismerően morgott, de kivételesen úriember maradván egyből továbbadta a spanglit. Szonja megköszönte, beleszívott és köhögni kezdett.

- Hasis, nagyon jó, marokkói. - Magyarázott Cega és Ványára biccentett, jelezve, tudom, ha kell…
- Ha spangli kell, szóljatok a kiscsajnak.
- Honnan jöttél? - Kérdezte Szonja, neki nem volt akcentusa. Naná, Kanada, majd mesélek.
- Szófiából.
- Te is itt dolgozol?
- Igen, én figyelek a szobákra.
- Hol a többi vendég?
- Gondolom a szobákban vagy házon kívül, a belgák itt vannak valahol, az előbb jöttek meg a strandról. Ti Budapestről?
- Igen.
- Miért ide?
- Mert Cega azt mondta, JÓ hely... Vagy nem az? - Ezen a betépett lányok elröhögcséltek egy darabig. A két hortyogó dolog megelevenedett, alakot öltött és bemutatkozott. Morten vékony, magas fiatalember mókás szőrpamaccsal a vállán, norvég származású sima lakó, az olcsó szállás a norvég munkanélküli segélynek meg se kottyan. Tavasz óta itt dekkol – a Cega is megmondta, jó hely ez. Dimitri a görög, ő dolgozik a bárban. Neki nem csak a válla szőrös. Arányos tiszta kék szemek világítottak a kisportolt fiúból, valahogy az ember egyből meg akart bízni ebben a végtelen hatalmas lélekben, nem is alaptalanul. Dimitri igazi jó gyerek. A Dimitrit mindenki szereti. Lágy volt a hangja és vajpuhán beszélt, szó szerint bugyinedvesítő orgánummal. Dimitrit egyébként is imádták a nők, de lehet nem szerelmesnek lenni egy ilyen JÓ helyen? A három cimbora berendezkedett a turisták szerelmére, az ember Nizzában nyaral és szerelmes lesz – mi ebben a bonyolult? A csapat butult még egy darabig a konyhában, aztán Chechu kezdett idegesítően hülye lenni és a fiatalok átmenekültek a 205.-be.

Ványa már a harmadik merényletet tekerte, a magnóból régi argentin tango sercegett szomorúan – Dimitri kedvence mindenek előtt -, Morten udvarolgatott Szonjának hiába, Ványa sértődött féltékenységgel hallgatta, és ha lehet, még az előzőnél is komolyabb cigire gyújtott. Ebbe már csak Morten volt hajlandó beleszívni bátran, ekkorra az egész társaság

bambán pihegett a hőségben, a stimulált össznemzeti szoba elnyúlva hallgatta a zenét. Szonja kotorászni kezdett a táskájában, valamit nem találhatott, mert idegesen a szobájukba viharzott és hangosan tovább keresgélt. Valami elveszett?

- Te Kriszti, nem maradt nálad a kék doboz?
- Megint elhagytad!?
- Nem maradt nálad?
- Nem, miért maradt volna? Szonja, te annyira hülye vagy, nem hiszem el!!
- Meg kell lennie…
- Hülye picsa!
- Majd veszünk a kiscsajtól.
- Nem érdekel semmi, ezentúl nálam lesz. Vánja, excuse me…

Szonja elhagyta a csokit. Nem meglepő. Szonja kicsit szétszórt, jobb mintha a papírok vesztek volna el, mint legutóbb. Dimitri CD-t cserélt, változatosság kedvéért az argentin tangót egy másik argentin tangóra cserélte. Mély hangú férfi énekelt valami még szomorúbbat, Cega óvatosan megsimogatta Kriszti haját, aki viszont tényleg zavarba jött.

- Lemegyünk a strandra. – Mondta felállva Szonjának és Cegának.
- Hova mentek? - Kérdezte Dimitri őket, aztán franciául beszélt valamit Cegával.
- Én csak később melózom, és ígértem valami jó helyet, ugye?
- Aha.
- Hazudtam. A jó helyek Spanyolországban vannak.
- Akkor találunk egyedül.
- Azért segítek, jó? Viccen túl, a legjobb a bárzóna este, ilyenkor meg a tenger. Na, koraesti fürdés?
- Én azért körülnéznék. - Mondta Szonja Krisztinek, aki Cega jelenlétében igen befolyásolhatóvá változott. Cega rögvest helyesbített.
- Elviszlek titeket enni.
- Egy JÓ helyre?
- A legjobb helyre, legalább is ahol haver a pincér. Nagyon jó borok vannak erre.
- Nem drága?

- Nem. Azaz nem kell vele foglalkozni, számlám van.
- Hát... köszönjük. - Egyezett bele Szonja gyorsan, mielőtt a másik szabadkozhatott volna. A fiú a Tico Ticot dudorászva néhány cseles lépcsősor után egy álomszép kiszögelésnél megállt, és bekiabált egy majdnem észrevétlen étterem ajtaján.
- Philippe!!! - Elképesztően alacsony kövér férfi dugta ki a fejét, széles mosollyal üdvözölte a vendégeket, és integetett, hogy jöjjenek be.
- Hozzál ki asztalt, Philippe, teraszozni akarunk! - A köpcös pincér kihozott egy asztalt, a fiataloknak székeket, hozott vörösbort, de étlapot nem.
- Ismer már egy ideje, tudja, hogy nem vágom franciául a kajaneveket. - Mutatott valamit, a pincér vidám biccentéssel nyugtázta, és becsámpázott.
- Még nincs nyitva, azért nincs kinn a terasz.
- Mit mutattál, mi az a három?
- A három egy páratlan szám.
- Hülye. De tényleg, mit mutattál neki?
- Hogy mennyire vagyok elveszve, és ennek megfelelően találja ki a menüt. Mindig ezt csinálom, úgyis tudja, hogy mit szeretek. JÓ lesz, meglátjátok. - És közben töltött mindenkinek, a bor tényleg finom volt, satöbbi, satöbbi, most nem mesélem el pontosan mit ettek és hogyan.

Érdemes tudni, hogy a két lány tavaly még ugyanabba a színészbe volt szerelmes.

Akkor ismerkedtek meg a Váci utcában. Civilben Szonja Kanadában él az apjáékkal, nyáron meg hazajön és az anyjánál lakik őszig. Ilyenkor a belvárosban árulja valami faszfej fotóit, abból meg lehet élni. Amúgy festészetet tanul, és ha befejezi a sulit, majd hazajön. Vagy nem. Nem rajong Kanadáért. Budapestért sem. A Krisztivel a Váci utcában találkoztak először. A Krisztinek sok haverja dolgozik ott, és ő ki- kijárt hozzájuk néha az időt múlatni. Szonjával azonnal egymásba szerettek. Oly egyformán idétlenek voltak, hogy rögtön megvolt a frekvencia. Aztán jött az a színész, azaz ők mentek arra a bulira, és a két kiscsaj azonnal elkészült. Kriszti titkos bánatára az a Szonját vette célba, sajna mint később kiderült, nem túl kitartóan.Pár éjszakából álló szerelemre sikerült, de a kisírt szemű kisnyúl majd egy évig szenvedett.

Utazás előtt érezte először – újra Budapesten -, hogy végre másra is rá bírna nézni. Ez jó. Kriszti egy darabig csöndben epekedve nyalogatta a sebeit, de a barátnője nevében is megsértődve, egyszer se vette észre a nyomorult csepűrágót többé. Aztán összejött a Zolival, aztán otthagyta, most meg pont a Zolihoz tartanak Barcelonába, az ott melózik egy igen májer magyar étteremben.

Szemrevaló hőseink jóllaktak, becsíptek elegánsan, elbúcsúztak Philippe-től, és a közben kinyitott, mécsesekbe borult étteremtől. Ez egy valóban Jó hely. Ugyebár.

Cegának vissza kellett menni, mert kezdődött a munkaideje, Szonja még le akart sétálni a partra, úgyhogy ők eltűntek egy időre. A fiú bedobóként dolgozott Dimitrivel, a feladat egyike a leghálásabbnak: megnyerő külső, szalonspicc, zene, chupitok, koksz, és a létrejött állapotban a vendégek döbbenetes hatékonysággal való beerőszakolása a kis bárba, Dimitri pultjához italkuponok segítségével. A bár dicséretes forgalmat bonyolított. Cega módfelett élvezte a munkát – még szép. Könnyű eleganciával, egy meghívással, szembesíteni az arra elhaladó lehetőleg minél szebb hölgyeket, igazán hálás meló a francia riviérán, nem? Ugyebár. Sőt. Annál is ugyebárabb.

Dimitri adta ki az italokat, a pult volt az ő vadászterülete. Bár Dimitri inkább görög nyugalommal tűrte, hogy őrá vadásszanak. Nem nehéz ekkora kék szemekkel, és ennyi tangóval ekkora szívben, mondtam, Dimitrit szeretni kell! De nemcsak úgy, a nők, minden értelemben. Dimitrinek a fél tér a barátja. Híresen korrekt, lekenyerezően kedves, de nem mézes-mázos. Komoly arc és a hatalmas, bántón kék szemek. Dimitri tehát pultozott.

A lányok visszajöttek, Cega a kezükbe nyomott egy-egy italkupont, és betessékelte őket a bárba. Utána Kriszti már csak arra emlékszik, hogy a görög meghívásainak nem lehet ellenállni, Szonja meg a fiú kezeire, a lezser mozdulatokra, ahogy az dolgozik szépen, meg arra, hogy a kék szemű iszonyú aranyosan bókolt egyfolytában, de arra egyikük sem, hogy miként kerültek ágyba. A fiúk persze emlékeztek pontosan, a két elpilledt leányzót még zárás előtt úriemberként a szobájukba segítették, Kriszti és Cega még csókolózott egy darabig. Ja, ez Krisztinek is rémlik.

Délelőtt zúgó fejjel ébredtek, összekapták magukat, és kávé reményében becserkészték a konyhát. A konyha persze nem volt üres, két finn lány fejezte be a reggelit, a tulaj pedig Ványjaval röhögött a rajzfilm hangzású nyelven. Egyik finnugor páros váltotta a másikat, az előző csajokkal a mieink cseréltek. Köszönés, ilyesmik, kávé szerencsére volt, Chechu buzgón lefőzött két csészével, Ványa pedig tekert egy szokásosat.

- Cafe and stuff. Nincs is jobb másnaposságra. - Mondta Szonja Ványjanak, aki reflexből helyesbített.

- A blody mary. A másnaposságra blody maryt kell inni. Vagy gaspacciot.

- Én jobban vagyok.

- Én is. Sokkal. - Ványa, látva a tegnap esti italozást, megnyugodott, ugyan Mortennél nem lett több esélye, de a magyaroktól már nem féltette. Kiosztotta magában a párokat, Mortent magának, a görögöt és Cegát a többieknek. Megenyhült tehát, és durcásan tovább epekedett.

- Meddig maradtok?

- Ma még igen, holnap megyünk tovább Barcelonába.

- Miért?

- Beígértük – és vár egy magyar barát.

- Először jártok ott?

- Igen.

- Nagyon szép. Sok-sok fiesta.

- Ez is szép.

- Tudom. - És tudta. A filigrán kis roma lány ki tudja mióta, önállóan él és dolgozik különböző országokban. Öt nyelvet jól beszélt, kettőt úgy-ahogy. És legendás spanglikat tekert. Az öreg Chechut egyedül ő tudta elviselni.

A tulaj baszk volt, szintén nem egyszerű darab. Igénytelen alkohol és hasisfüggő hippi-féle, volt egy bitang nagy madara. Egy kibaszott hangos madár, egy papagáj, ami vagy a vállán ült, vagy a közelében. Most épp az öreg lakrészében maradt. Kivételesen. Időnként rászart az ingére, az meg még két nap múlva is abban járt. Az utcán énekelt, táncolt, az erkélyéről pucéran bámulta a teret az esti nyüzsgésben. Fiatalabb

korában a moszkvai cirkusszal utazgatott bohócként, főleg Dél-Amerikában. Aztán örökölt egy régi kastélyt itt (na jó, a kastély szó túlzás), kitalálta, hogy legyen belőle ilyen youth hostel szerűség – mert arra nem kellett nagyon költeni -, és azóta jól él. Vánja szerint nem tud főzni, legalábbis kagylót nem. Ők nem akartak vitatkozni. Nekik ízlett.
- Ti mivel foglalkoztok?
- Ő fest, én meg az apám cégének dolgozom. - Ez megint a Kriszti volt, ő melózik a faterjának fillérekért, és táncolni tanul. Szépen táncol. Az ajtóban megjelent egy borzas Cegafej.
- Jó reggelt, jó reggelt! Azt hittem még alusztok.
- Mi is. Te hogy vagy?
- Csuda jól.
- Nagyon készek voltunk?
- Hááát, eléggé. De aranyosak voltatok. Tényleg.
- Jó bemutatkozás…
- Ne aggódj, abszolút. - És erről Krisztinek a csók jutott az eszébe, végignézett a fiún és egyáltalán nem bánta.
- Mai program? - Kérdezte kihívóan.
- Mihez van kedvetek?
- Nem tudom, mihez legyen?
- Megnézzük a vízhőmérsékletet, az jó? - Az jó bizony, meg így a városból is láthattak egy keveset. A két sör útközben, a második spangli és a majdnem két órás csatangolás megkoronázásaként végre tengerbe csobbanhattak a tikkadt vándorok. Élni tudni kell.

Szonja inkább pancsolni szeretett, a sekély vízben medúzázott mint az öreglányok a Lukácsban, Kriszti meg beúszott Cegával jó háromszáz métert. A szoros együttúszás oka nem az időközben megint elkezdett csókolózás volt, hanem, hogy a Kriszti félt. Nem vicc, még a Balatonban is cápától tartott, hát még a tengeren, ahol tényleg élnek. És nemcsak cápák – de az a sok észrevétlen hideg állat, Kriszti inkább szorosan a fiú mellett maradt.

Szonja Dimitrire gondolt, el kellett volna hozni. Talán majd este vagy holnap, vagy akármi. Dimitri esélyt érdemel. Az úszók visszaértek, Szonja már felöltözött. Nem mintha a nyári délutánhoz túl sok ruha kellene. Egy fertályóra alatt visszaértek az óvárosba, megálltak egy internetes cheepest phone-nál, el kellett dönteni mi legyen.
- Cega, ne haragudj, beszélni szeretnék Szonjácskával.
- Kint leszek. - A két lány betömörült egy boxba, a fiú kiment a bejárat elé.
- Figyelj, Szonja! Holnap még maradunk, jó?
- Szerelmes vagy.
- Annyira kérte! Te is látod, mi van.
- A vak is látja, nem?
- Miért, nem örülsz?
- Nem az, csak nem akarom, hogy utána szomorú légy.
- Jaj, Szonjácska, én is tudom mi lesz... de nem érdekel. – Válaszképpen a rasztás tündér megölelgette a barátnőjét, aztán felhívták a Zolit és Budapestet.

- Na, megbeszélted? – Kérdezte Cega a hozzá bújót, az meg bólogatott büszkén. Eddig minden rendben van. Szonja leült a bárhoz Dimitrivel udvaroltatni, Krisztiék meg eltűntek Cega szobájában – bocsánat, de szeretkeztek egy akkorát, hogy nincs pofám leírni. Ami a milyenségét illeti, biztosítok mindenkit, az aktus hibátlan és fantáziadús koreográfiával bírt. Bár nem szívesen hagyták abba, de tízkor sajnos kezdődött a fiú munkaideje. Kriszti húsz percre rá, pirulva osont a bárba, pedig se Szonja, se Dimitri nem voltak meglepve.
- Na?
- Most mit vigyorogsz?
- Mesélj már!
- Egy vodka-tonikot kérek!
- Nnna?
- Jól van már… - Beleivott a hideg italba, Dimitrire nézett, aki úgy törülgetett, mintha nem tudná pontosan, miről beszélgetnek. De csak a témát sejtette, speciel magyarul nem tudott. Az egész brigád ünnepélyesen

megvadult. Dimitri és Morten a gyümölcshámozó késsel dobáltak célba, egy a lambériára Szonja által alkoholos filccel felskiccelt emberalakba. Cega az egység előtt barátkozott a világgal, Szonja elmélyült beszélgetésbe bonyolódott a szomszéd bár teraszán ülő ír turistákkal, majd beszállt a késdobálásba, Kriszti meg azt vette észre, hogy egyik pillanatban még kint bújcizik újdonsült szerelméhez, nem sokra rá meg – ki tudja, mikor ugrott föl – észveszejtően erotikus táncot lejt a pult tetején. A késdobálás leállt, Cega kiélezett idegekkel, mereven bámulta a produkciót. Mereven. Mondtam, Kriszti nagyon komolyan tud táncolni. Dimitri próbálta finoman magához vonni Szonját, de az nem engedte. Pedig pont ezt várta annyira. Furcsa dolgok ezek. Együtt rakták be a teraszt, Vánja méltatlankodva körömlakklemosóval eltűntette a céltáblának rajzolt mosolygó figurát, a lyukakat meg egyszerűen majd letagadják. Az öreggel meg lehet etetni, hogy azok már réges-rég ott vannak. Beszopott már nagyobb állatságot is. Cega szobájában folytatódott a korábban elkezdett szenvedélyes ismerkedés, Dimitri pedig néhány kísérlet után föladta Szonjánknál a kísérletezést.

Hogy miért állt ellen, azt legkevésbé maga a lány értette. Pedig semmit sem akart inkább. Normális, hogy még mindig az a színész jusson eszébe? Tudta, hogy nem. És tetszett is neki a görög. Nagyon. Mégis. Érthetetlen. Talán holnap. Szonja kicsit sírdogált. Morten pedig végre a bulgár szobában tért nyugovóra, így Vánja másnap mindenkihez extra kedves volt. És még mondja valaki, hogy a világ nem a baszás körül forog.

Dimitri szívesen ébresztette volna kávéval szegényt, de korábban le kellett lépnie. Abban bízott, az még visszatértekor is az ágyban lesz, de nem így sikerült. Elment telefonálni, aztán a Western Unionba, aztán az előző munkahelyére szintén pénzért, aztán egy arab komájához, és végezetül a románhoz. Több ötlete nem volt. Szar amikor gyorsan kell pénz, ismerem. Szar dolog szar embereknek tartozni, nem is okos dolog. Ezt azért ő is pontosan tudta, nem is akart okoskodni, este meg kell adni időben. Szerencsére nagyjából megvolt mind.

Visszasietett a hostelbe, bekopogott a csajokhoz, de azok már a konyhában kávéztak egy csomó idegennel. Cega franciául szórakoztatta a hallgatóságot, a két lány meg az előadásmódon derült. Valami motorbiciklis, berúgásos história. Cegának ilyenből sok volt. Dimitri puszit adott Szonjának, az most végre természetesnek vette és egész finoman viszonozta. Ma mindennek máshogy kell történnie. A lány szíve szerint a nyakába ugrott volna azonnal, de tudjuk, csajoknál az nem ilyen egyszerű. Dimitri a délelőtti idegeskedésből megnyugodva megkönnyebbülten konstatálta a bájos viszonzást, és igyekezett óvatosan szóval tartani az ugri-bugri teremtést. Nem akarta ma is elszalasztani.

Tavaly a színész eléggé átbaszta ezt az arra nem érdemes kis gádzsit. Szonja azóta nem volt pasival. Milyen ennél jobb alkalomra várhatna, nem igaz? Más már ennél tízszer sebesebben is belehabarodott a komoly Dimitribe. Nem ígér ugyan, de a komoly Dimitri nem is ver át. Nincs szüksége rá. Nem csepűrágó, nem ám.

A két lány közértbe ment, Kriszti feltöltötte a telefonját. Megint felhívták Zolit, hogy majd mennek. Barcelonát kár lenne kihagyni. Meg a Szonja rá van kattanva Gaudira. Különben is, előbb-utóbb adieu-t kell mondani. De erre most egyikük sem gondolt szívesen. Cegának igaza volt, Nizza jó hely. Talán túlságosan is.

Vánja a változatosság kedvéért épp' a szobát takarította, bár a fiúk szobája nem volt munkaköri feladat – de hát ugye Mortenért bármit. Tény, hogy ritka jófej a kis bulgár macska, nem is értem, Morten miért nem volt elájulva tőle, de ezeket a dolgokat sohasem értettem. Kriszti benyitott, persze megköszönte a tiszta szobát, a lakrész így kitakarítva kifejezetten aranyos volt, a szedett-vedett régi bútorok meg a színes függönyök a két növénnyel és a sötét párnákkal patinás vidámsággal várták a belépőt, aki ez esetben ugye a Kriszti volt..

- Te hogy kerültél ide?
- Volt egy francia barátom.
- És mi lett vele?
- Meghalt. Balesetben.

- Bocsánat.
- Semmi.
A kiscsajnak voltak titkai. Kriszti legszívesebben megölelte volna a lányt, van az úgy, hogy az ember csak úgy szeretni kezd egy idegent. Még beszélgettek mindenféléről, aztán Ványjat várta a többi szoba, Kriszti meg ledőlt a heverőre. Erre mondják: kielégülve. A lány dorombolva nyújtózkodott, itt-ott izomláza volt, mégse fáradtságot érzett, hanem mérhetetlen derűt. Ilyen, mikor semmi sem hiányzik. Nincs is jobb a világon. Föl se akart kelni, a szobában egész hűs volt a levegő. El is aludt, mire a fiúk beestek. Cega csókkal ébresztette Csipkerózsikát, aki minden jelenlévőt azon nyomban békává változtatott. Na jó, ez ebben a formában nem igaz. Még megették volna őket a franciák.
- Mi lesz ma?
- Én megint tíztől dolgozom.
- Dimitri?
- Igen?
- Ma is dolgozol?
- Persze, de ma Ványa nyit, én csak később jövök vissza. - Megvan a pénz. - Tette hozzá Cegának franciául.
- Ne menjek veled?
- Nem, köszönöm, nem lesz baj.
- Biztos?
- Mondanám. – Közben Szonja is beviharzott, Dimitrinek az volt az érzése, hogy a lány szemeiből vödörszámra ömlik a csillogás. Krisztike is magához tért lassan, most Mortenen volt a tekerés sora, de ezt most írtam le utoljára, a továbbiakban úgyis tudjuk, hogy állandóan szívnak, és még rám fognák kenni, hogy mindig csak a spanglin jár az eszem. Pedig csak Nizzáról mesélek. Dimitri estefelé elsétált ahhoz az említett uzsorás féreghez, majdnem megverték, mert beszólogatott annak a tetűnek, a kamatról vitatkoztak, a végén még örülhetett, hogy ruha nélkül úszta meg a randevút.

Már jó ideje lógott ezzel a pénzzel, sajnos a legjobb gyerekek sem tökéletesek, igaz, már kigyógyulva, de Dimitri anno meglehetősen nagy póker-rajongó. Jó is az. Oké, veszíteni gáz. Legalábbis, ha csóró az

ember. De júniustól már nem játszik. Mondjuk, nincs is miből. Most meg lóghatott az arabnak, a románnak, meg a régi főnökének. Hazafelé kiszámolta, mikorra és mennyivel, majd nagyságrendekkel boldogtalanabbul beállt dolgozni. Elborozgatott az öreggel, a csajokkal, Cegával, a papagájjal, aztán rövidet fizetett minden boldog-boldogtalannak. Utána duhaj kedve támadt és valami idegenekkel eltűnt mulatni a kikötőben, Szonja meg csalódottan várta. Nagyon-nagyon csalódottan. Krisztiék megint nem unatkoztak. Aztán Kriszti iszonyú jófej volt, megmondta Cegának, hogy nem akarja megint egyedül hagyni azt akivel együtt utazik, és Cega félálomban morogta, hogy persze, Kriszti átment a barátnőjéhez, és finoman babrálta a haját amíg az elaludt. Nizza, óváros, harmadik éjjel.

A rendőrségi jegyzőkönyv szerint a lefoglalt zsebkés pengéje tizenegy centiméteres, egyik oldalán egyenes, másik oldalán fűrészfogas kialakítású, ami azért elég kellemetlen, ha az ember hasfalán keresztül becsúszik a belei közé. Hát még kifelé. Embertelenül tud fájni az ilyen, főleg, ha túléli az ember, még azt is anyázza, aki a kanalat találta föl. Másfél órás műtét kellett, hogy befoltozzák a lyukat. A két suhancot kihallgatták, egyiket letartóztatásba helyezték. Övé volt a bicska. Szép, drága Spiderco. De most elvették.

Hiába várták Dimitrit, az még délután sem került elő. Senki nem aggódott, eltűnt már máskor is. Az ilyen Dimitri-félék szeretnek eltűnni. Estére Chechu már őrjöngött, a kocsmát megint Ványa nyitotta ki. Az öreg esküdözött, hogy most már tényleg kirúgja azt a link disznót, meg hogy most aztán tényleg nem a levegőbe fenyegetőzik. Aztán a csajok lenyugtatták, Ványa leitatta, végül morogva aludni tért. Ekkor már a többiek is idegeskedni kezdtek, főleg Cega, mert amaz be sem volt kapcsolva, és Szonja, tudjuk miért. Már kifejezetten méltatlannak érezte az egész ügyetlen epekedést, viszont a tovább utazás gondolata is pánikkal töltötte el. Ám ha pánik van, akkor van valami, és ha szerelmi ügyekben van valami, akkor az általában jó. Mint ez a város. Meg a kastély. Cegának igaza volt.

Aztán végre telefonált a görög a kórházból, mondta, hogy mi van, és Cega hagyta a telefonálgatást aznapra, gyorsan bement Mortennel a kórházba, bevitték Dimitri discmanjét, egy pizsamát meg a telefontöltőt. Ezeket kérte.

- Nem hiszem el!
- Jaj, kicsi Szonja…

Ebben a trében mit lehet mondani? Peches kisnyúl, mikor végre megtetszik neki valaki, az is kétezer kilométerre él Pesttől, nyolcezerre Kanadától, és naná, most szurkálják meg, mikor ott vannak. Persze, lehet, hogy direkt történnek a dolgok. A fiúk visszajöttek a kórházból, elmondták, hogy Dimitri csomó vért vesztett, alig tudott beszélni, meg kiderült, hogyan történt az affér. A hülye Dimitri a kórházi ágyon arról panaszkodott, hogy mindig is szeretett volna egy romantikus vágásnyomot valahol a szeme körül, erre most a farka fölött lesz heg, ahol senki nem látja, csak a strandon, de úgy fog kinézni mint egy elméretezett műtéti heg sérv után. Pokolian fájhatott. Főleg a penge fűrészes oldala. Iiií, bele sem akarok gondolni. Szonja azonnal be akart menni, aztán belátta, hogy aznap már késő van ehhez. Kriszti nem aludt Cegával, reggelig ápolta barátnője lelkét, csomót beszélgettek fontos dolgokról. Szonja anyjáról, meg a színészről, arról, hogy ez az egész valakinek csak szerelemből megy, meg hogy csomószor úgy sem. És most Dimitri bent fekszik frissen összevarrva. Azt mondják, óriási szerencséje volt, meg hogy milyen erős szervezet. Ja, Dimitri kisportolt fiú. De egyelőre begyógyszerezve alszik. Egy darabig nem lesz viháncolás, az tuti. Ma még Cega sem vált állattá, az öreg volt csak hülye megint, egyfolytában azért sopánkodott, hogy mi lesz így a bárral. Hát ez most mindenkit kurvára érdekelt, az a rühes madár meg ott üvöltözött a vállán. Aztán lelépett, aztán ki-ki a szobájába, most meg ugye megy a bőgés.

- Én itt maradok, amíg kórházban van.
- Ne hülyéskedj, tudod, hogy nem teszel vele jót senkinek. Annál roszszabb lesz elszakadni.
- Ezt pont te mondod?
- Én mondom, nekem is szar lesz, de nem kergetem magam illúziókba, gondolkodj!

- Ne haragudj, ebben nem tudok gondolkodni, nem megy.
- És Barcelona meg a Gaudi?
- Le van szarva Gaudi.
- Most minden le van szarva?
- Igen!
- És szerinted, mi lesz?
- Nem érdekel. Majd visszafelé felveszel.

Nee!!! – Aztán mégis. Szonjának ellenállni nem egyszerű. Meg azt a Krisztinek is be kell látnia, hogy a történtektől függetlenül ez egy jó hely. Ja, meg itt a Cega, és akkor több érv nem is kell.

Másnap reggel, ötödik nap. A tegnapi abszcinencia jelei észrevehetők, mindenki életképesen ébredt. Az egész brigád becsődült a kórházba, szerencsére a beteget már átvitték osztályra, az intenzívre be sem engedtek volna ennyi embert. Dimitri Morten telefonjáról hívta Görögországot, beszélt a testvérével, anyjának természetesen nem árulta el a disznóságot. Ráér majd megtudni utólag, ha elkerülhetetlen. Búcsúzóul Szonja szájon csókolta a háborús hőst, aki azonnal el is aludt. A bátor lépéstől Szonja boldog büszkeségben úszott, és természetesen nagyon aggódott a fiú amúgy abszolút kielégítő állapotáért. Ilyenek a nők. Krisztiék megint bújtak, az egész úgy nézett ki, mintha rendben volnának a dolgok. Pedig ez itt most külföld szinte mindenkinek. Persze az ember közben elképzel mindent, ilyenkor úgy tűnik, néhány határ nem akadály, és majd csak kitalálják, hogy legyen. De ritkán van, hogy ezt mind a ketten egyformán akarják. Ez van. És pont ettől féltek a csajok. Érthető. Én is ettől szoktam volt, ifjabb koromban.

Sokk ide-oda, a lányok lementek a partra, rájuk fért egy kis turistáskodás. Cega segített Ványának a szobákban, ha már arra maradt a bár is. Normális volt az öreg, mert megvárja míg Dimitri felépül, addig is ketten vannak három helyett – így se megterhelő. Majd Ványa pultozik, Cega meg besegít a takarításban. Azért fizetéspótlékot nem adott a nyomorult bohóc. Mondtam, hogy smúr.

Délutánra a lányok gyönyörűen lebarnultak, állati szexi, mikor egy

csajnak elől kiszívja a haját a nap. A strandon két fiúhorda is próbálkozott az ismerkedéssel, de hiába. A két csinos nem kívánt idegenekkel társadalmi életet élni. Vettek egy fagyit, visszamentek Cegáért és megint elsétáltak a kórházba.

Mikor Szonja meglátta a doki komor fejét, hallotta a hangsúlyt, ahogy az félrehívta a Cegát, már tudta mi történt. Azaz azt később sem értette, mi történt valójában, csak a végeredményt. Illetve azt se könnyen. Hogy a Dimitri meghalt. Hogy a délutáni bevérzés miért volt, hogy miért nem bítra Dimitri az altatást, hogy műhiba volt vagy lappangó túlérzékenység, ez titok marad. Majd a bátyja kinyomozza, mikor iderepül. Fel is jelent mindenkit, amilyen. Nem lesz sok értelme. Cegának kell majd felhívnia. Nehéz megmondani az ilyet. Délelőtt még a sebhelyről idétlenkedett. Délelőtt még bókolt Szonjának. Nemrég még ő volt a hűű, milyen erős szervezet. A kisportolt görög. Akit mindenki szeret. Leszámítva azt a késes állatot. A Dimitrit nem lehet nem szeretni. Olyan, mint a sercegő argentin tangó. Most Cegára maradnak a lemezek. Szonja nem bírt uralkodni a remegésen, Kriszti szorította a kezét, Cega értetlenkedve hallgatta az orvost. Az mintha direkt beszélte volna a legbonyolultabb franciát, alig lehetett érteni. És direkt nem nézett a lányokra. Cega meg csak annak a szemüvegére tudott figyelni. A Dimitri, a Mi Dimitrink? Ugye, hogy nem lehet? Miért nem élhetnek az ilyen Dimitri-félék? Az ember barátja ne haljon már meg! Mindig ez van. Akkora geciség.

A fiú még a hallottakat emésztetlenül visszatámolygott a csajokhoz, Szonjából rohamszerűen kibújt a hisztérikus zokogás, kész lett mindenki cudarul. Kriszti kérdezte, hogy mi volt, Cega meg nem tudott válaszolni.
- De reggel még jól volt!
- Elkezdett vérezni, megint meg kellett műteni, és nem lehetett felébreszteni.
- De miért?
- Nem tudom.
- De hogy?
- Nem tudom. Fel kell hívnom a testvérét. - Meg ilyen könnyen elképzelhető mondatok, ilyenkor az embernek nem sok értelmes jut az eszébe.

Cega még beszélt az orvossal valamit, aztán néma csöndben elhagyták az épületet. Csak Szonja hüppögött ritmusosan.
- Kérek egy cigit! - Cega még mindig csöndben adott egy szálat, meggyújtott egyet magának is, kezdte felfogni lassan.
- Megölöm azt a köcsögöt. Ha egyszer kiszabadul. - Erre nem lehet mit mondani.
- A legjobb barátom. Meghalt a barátom.
- Tudom. - Mondta Kriszti, de nem merte megérinteni a kitörni készülő fiút.
- Tudom. - Pedig ilyenkor senki sem tud. De azt tudta, hogy tényleg barátok voltak. Az ilyen pár nap alatt is kiderül. A nagyszívű görög meg a hibbant magyar. Utóbbi az imént öregedett néhány évet, előbbi meg már nem öregszik tovább. Most halt meg a műtőasztalon. Cega elborult fejjel lelépett, nem először hal meg barátja, tudta, hogy nincs kecmec, inni kell. Ilyenkor csupa olyan kocsmát keresett, ahol a kutya nem ismeri. No komment. Aznap már nem is került elő.

A hostelben a többieknek Kriszti mondta el, a reszkető Szonját jobbnak látták békén hagyni. Jobb is. A kislány megzuhant. Hasra feküdt az ágyán és kikapcsolta a külvilágot. Megszeretni egy idegent, aki mihelyt nem idegen, agyonszúratja magát. Szonja berakta az egyik tangó CD-t, az recsegett gyászolón mikor Kriszti is megjelent, odabújt Szonjácska mellé és együtt hallgatták a görög zenéjét. A tangóban minden benne van.

Hatodik nap, az utolsó. Csöndes reggel, az első reggel, hogy valaki nem rakott be automatikusan zenét. Minimális kommunikáció a lakók között, jó reggelt, szabad-e a fürdő, hívtad-e már a testvérét, mit szólt, mit szólt volna, ilyenek. Cega olyan gyöngéd volt Krisztihez, mintha nem lenne másnapos. Jó, ha ilyenkor lehet kapaszkodni valakibe. Kriszti örült ennek, de mivel a történtek tükrében más hangsúlyt kapnak a dolgok, most minden rémület nélkül szembe tudott nézni az aktuálissá vált tovább indulással. Sajnálta itt hagyni a fiút – de volt otthon egy folytatni érdemes élete. És még mindig ott várt a Zoli Barcelonában. Jó hely ez,

de elég. Már nem lesz ugyanaz. Annyira sajnálta Szonját, még jobban, mint Cegát. Nem volt ez jó senkinek. Cega mintha megérezte volna az eddig titkolt pánik hiányát, és ő ijedt meg, hogy Krisztiék lelépnek. Nem akarta elveszteni a lányt. Tartani kéne a kapcsolatot – nincs olyan messze Budapest, és még alakulhat annyiféleképpen. Alakulhat bárhogy. Megsokszorozódott ragaszkodással csókolta a lányt egész nap, segített csomagolni, előzékenyebb volt, mint eddig bármikor. Krisztinek ez iszonyú jól esett, nem is tudta mire vélni a sok szerelmes gesztust. Jól esett elképzelni, hogy a fiú tényleg ezt akarja, hogy nincs vége ennyivel, hogy itt vagy ott előbb-utóbb folytatják valahogy. Hogy együtt maradnak – erre nem számított. Nem enyelegtek látványosan, egyfelől még Dimitri miatt, másfelől Szonja miatt, aki kísértetként tett-vett közöttük.

- Mikor megy a busz?
- Reggel hétkor.
- Kikísérlek titeket, jó?
- Persze.
- Aztán írok.
- Nem tudom, mikor leszek gépközelben.
- Októberben hazamegyek kicsit.
- Már mondtad.
- Aztán megbeszéljük.
- Jó.
- Kicsi… - Ezt már Kriszti szájába suttogta, a lány beleolvadt az ölelésbe. Nem volt jókedve senkinek, de olyan meghitten voltak, ahogy csak valami igazán durva dolog után lehet. Nem lehet eléggé felnőni a halálhoz. Az ember csak úgy felnő, körülnéz, és a többiek megházasodtak, tönkrementek, börtönbe kerültek, meghaltak, eltűntek. Ezt meg kell szokni. Pedig nem lehet. Inkább hazudnak tovább maguknak is – ilyenek a felnőttek. A gyászt nem lehet. Senki nem énekel úgy, mint a bársonyos hangú görög, senki nem kever úgy italokat, senki nem érzi pont úgy a tangót. Ennek a Szonjának nincs szerencséje.

-Szép ez a hely.
- Este szép a gyertyákkal.
- Tudom.
- Én nem akarok inni.
- Csak koccintunk. - Volt mire. Volt kire. De nem ittak sokat, arról beszélgettek, milyen furcsa lesz Pesten találkozni, meg arról, milyen kevés kedvük van most nyaralni Barcelonában. Vagy bárhol. Amikor hoztak egy gyertyát, Cega nem engedte meggyújtani. Megvárta míg hoznak még egy Gibsont, majd szinte szertartásosan gyertyát gyújtott gyufával, Kriszti látta, hogy könnybe lábad a fiú, megsimogatta a vállát, az elnézett és gyorsan kiitta a poharat. Kihalászta a gyöngyhagymát, és olyan fejjel rágcsálta, mintha csak az ital meg a hagyma játszana a könnycsatornáival. Pedig a gyöngyhagyma édes.
Fizetett, felálltak, és a lányok elbúcsúztak Philippe-től.
- Azt reméli, még jártok erre egyszer.
- Mondd meg neki, hogy szeretnénk.
- És köszönjük. - Utoljára ettek itt. Jövőre ilyenkor Philippe már Párizsban fog élni, a helyet németek veszik meg, és sörözőt csinálnak belőle. A kövér vendéglátós visszaköltözik a feleségéhez. De addigra sok minden megváltozik. Jövőre csak Chechu lesz itt – a kastély egy darabig nem változik. Mortennek vissza kell mennie Norvégiába, Ványa ki tudja merre, Cegát nem árulom el. Majd.
- Kurvára nincs kedvem dolgozni.
- Mondd meg! Megértené.
- Értené a faszt. Biztos van kedvem bohóckodni.
- Nem fog kirúgni.
- Nem érdekel.

Van az úgy, hogy az embert semmi nem érdekli. Cega megmondta az öregnek, hogy szabadnapot kér, az méltatlankodott, de kénytelen volt belemenni. Ványa egyedül nyitott ki, alig volt vendég. A fiú a két csajjal ücsörgött a bárpultnál, Ványa lustán mosogatott, aztán betámolygott az öreg, lelkizni próbált mindenkivel de nem talált vevőt. Ma este egyedül ő rúgott be szokásosan. Elég idegesítő volt.

A lányok fölmentek a szobába, Cegának még maradnia kellett, mert a büdös szájú bohóc átkarolta, és édes beleéléssel magyarázott valamit a bár jövőjéről. Mikor nem bírta tovább, a fiú kiverekedte magát az egységből és a kapu felé próbált volna haladni, de a tulaj nem hagyta békén. Kijött vele, megint átölelte, és gyors egymásutánban kétszer is hibázott. Nagyot. Hiba volt a zenéről beszélni, valami olyat mondott, hogy milyen jó ötletei vannak, elég volt abból a sok depressziós nyekergésből, és bizony ez alatt a tangót értette. Hiba volt ezenkívül a kulcshoz nyúlni. Ami száztizenöt napig a kutyát nem zavarta, az most valamiért útban volt. Az öreg leaksztotta szépen, és mielőtt Cega ellentmondást nem tűrően kicsavarhatta volna a kezéből, egy fölösleges mozdulattal íves tizenegyest rúgott a kolcscsomóval a szomszéd kapuba, a csatornák felé.

A kulcsot vissza lehetett volna hozni – de minek? Cegának elborult az agya, a „depressziós nyekergés" és az repülő kulcscsomó eltört valamit belül. Mielőtt az földet illetve kaput-csatornát fogott volna, a fiú egy olyat bebaszott a Chechunak, hogy az marionettként esett össze. Cega nem is lett ideges. Egy újabb munkahelyről is kirúgatta magát. Szinte ideje volt.

- Összecsomagoltatok?
- Nagyjából.
- Körülbelül öt percünk van elhúzni.
- Mi van???
- Leütöttem az öreget.
- De miért?
- Majd elmondom, most összepakolok.
- Miért?
- Miért? Mert nincs kedvem magyarázkodni. Úgyis kivágna. - És ez igaz volt. Cega rutinosan összecuccolt, lefelé menet óvatosan belesett a bárba, kihívta Ványát egy pillanatra.
- Chechu?
- Te voltál?
- Persze.
- Hülye állat.
- Tudom.

- Lehet, hogy nem emlékszik…
- Nem volt annyira részeg.
- Fölvitték aludni.
- Majd felhívlak.
- Bassza meg, te is eltűnsz?
- El kell. Hívlak. - Aztán átmentek egy kicsit drágább motelba, bejelentkeztek és elfoglalták az új szobát reggelig. Nem értették, a fiút hogy nem izgatja a vadonatúj helyzet.
- Most mit csinálsz?
- Most szépen hazamegyek. - Már egy éve nem járt Magyarországon.
- Haza?
- Aha. Megnézem anyámat.
- És Pesten maradsz?
- Majd megbeszéljük. – És sokatmondóan szokása szerint Kriszti szemeibe fúrta a sajátjait. A lány alig bírta visszafogni a vigyorgást – mégiscsak van pasija, együtt is lesznek Budapesten – nemsokára! Még nem mert igazán belegondolni. Hosszan és különös gyengédséggel szerették egymást aznap éjszaka, először érezték úgy, hogy több lesz ez, mint egy pár napos szerelem. Más, ha az ember a csajával szeretkezik, egész más, mint egy csinos turistával. Utána suttogva beszélgettek hajnalig. Hogy milyen lesz együtt ezentúl, hogy Cegának Pesten kell munkát keresni, hogy lakhatnak a Gyulánál amíg találnak egy albérletet. Talán mindennek így kellett lennie. Sokféleképpen találkozunk a szerelemmel. Főleg ha az ember Nizzában jár.

Szonja nehezen tudott elaludni. Tekert egy megígérten nem említendőt, próbált nem figyelni a szomszédból átszűrődő szenvedélyes neszekre, pakolászott a táskájában, aztán végre úgy-ahogy elnyomta a buzgóság. Nem alhatott sokat, mert már ötkor csörgött a mobil ébresztője, készülődni kellett, hétkor indul a busz.

- Cega?
- Elment.
- Hová?
- Londonba.
- Londonba.

- Aha.
- Mii?
- Azt írta, Londonba kell mennie…
- Mikor?
- Nézd! - És megmutatta az éjjeliszekrényen talált fecnit.
„Kicsi Kriszti!
Le kell lépnem Londonba, ne haragudj! Ne felejts el, írok hamar. Nagyon szeretlek. *Cega”
- Hogy lehet ilyen szemét?
- Nem tudom. Azt mondta, hazamegy és minden jó lesz.
- Hazudott.
- De nem! - De igen. Vagy tévedett csupán? Nem derül ki. Van az úgy, hogy valakinek csak úgy le kell lépnie. Anglia nem mentség. Anglia egy ország. Lakik ott néhány cimbora. Azaz majd kiderül. Nem nekünk, majd Cegának. Mi maradunk a csajoknál. Azaz egyiküknél.

Budapest, Nizza, Budapest, éjszaka. A HÉV síneket drótkerítés választja el a buszmegállótól, ezen kell átbújni a szabad falfelületek felé. Szonja átvergődött egy résen, véletlenül leesett a szandálja, visszaugrált érte, közben hangosan zörögtek a flakonok a hátizsákban. Végigsétált a fal mellett, keresett egy olyan részt, amire nyugodtan rá lehet fújni, és lehetőleg megvilágítja valamelyik utcai lámpa. Hozott ugyan egy zseblámpát is, de az önmagában kevés. Aztán kipakolt, kesztyűt húzott és dolgozni kezdett.

A szemek voltak a legnehezebbek, nem is a formájuk, hanem a csillogás miatt. Hogy ne is legyen túl nagy, ne is legyen könnyes, de pont úgy legyen mély és kék és élő, mint az eredeti, legalábbis ahogy a lány emlékezett. A Nap már fölkelőben volt, mikor Szonjácska végre befejezte a képet. Megtorpan az ember, mikor a sok színes graffiti között meglátja a sötét portrét. Dimitri arca majdnem két méteres nagyságban, élettől csillogó szemekkel nézte a HÉV utasait. Talán nem fújják le túl hamar.

Chechu felébredt, valahogy gyanús volt neki a csönd. Normális esetben ilyenkor a papagáj már rég rekedten zajong. Az ablak máskor is nyitva volt, de eddig soha nem repült a párkánynál messzebb. Most meg eltűnt. Az öreg egészen kétségbe esett, csak óbégatott mindenkinek, hogy elrepült a legjobb barátja, és most már soha nem szarik a vállára. Be kell vallanom, megható volt, ahogy panaszkodott. Tényleg ő volt a legjobb barátja – nem is repült el. Sosem hágta át az ablakpárkányt, Vanja találta meg takarítás közben a WC mögött. Oda bújt elmúlni, talán mert ott volt a leghűvösebb. Nizzában pedig meleg a nyár.

2005. Bp.

HAIKU DEL MAR

/para Cristina/

tengerbe kúszom -
elmerülök
felvetsz
hullám vagy és hullámsír

2005. Alicante

4. ROBBANÁS

(„...ma egy 25 éven felülieknek repkedő aknát találtak Bp. VIII. ker. felett, egy a hírhedt „25 év után" típusú szerkezetet, mely rövid és rémült szárnyverdesés után, az egyik szimpatikus járókelő ölébe fészkelte magát, és ott gyanús gyorsasággal elaludt. A rendőrség hivatalosan is alátámasztotta, plusz megerősített cetlikkel őrzi a szerkezet álmát, egészen, amíg a helyszínre nem érkeznek a szakértők, betűtleníteni, hatástalanítani, és örökre elaltatni szegény kis veszélyes vasat – reméljük, alvó komáink karjai közt ezúttal is hivatalosan, hatásosan hatástalanul...")

Képzeljük el, hogy 6 (-9) éves korunkban, megismerkedünk a szépség és tündérség, korosztályában világelső kislányával, aki ráadásul pont a mi osztályunkba jár!

Ülsz nap mint nap, másfél méterre a Vágy Elérhetetlen Tárgyától, próbálkoznál veszettül, ám tudod jól, mennyire hiába (plusz önbizalmad végképp nem növeli, nem is vigasztal, hogy mindehhez a hölgy úgy másfél fejjel magasabb nálad). Képzeljük el továbbá, miszerint vigaszképpen valaki azzal akar leoltani (Pl. az Anyukánk), hogy ne keseredjek el, ha most nem nyomulok, 25 év múlva (pont mikorra nyomi leszek) a nemes Úri hölgy majd magától kopogtat be hozzám, habarodik belém halálosan, és akar tőlem gyereket iziben – ebben a sorrendben, két hónap alatt. Ugye?

Ha valaki akkor ezeket komolyan mondja, trágár szavakkal hajtottam volna el.

Majd később, láss csodát (25 év múlva), nyertem a statisztikai lottón! A fogadást talán elvesztettem volna, az angyalt viszont nem – a felnőtt, hibátlan angyallá cseperedett Cristina bekopogott, és a többi ment a fenn leírtak szerint. Csók, rózsaszín köd, boldog, lila elbutulás.

Felelősség, kitartás, hűség – ezekről később. Egyelőre elkezdődött a jó évig tartó kapcsolatunk, életem első, gyerekkori nagy szerelmével, akinek külső-belső vakítása a napokkal csak hatványozódott. Az első, aki

meghaladta évszázadok lesérült halálvágyát, és az Ágilény kánonjának „omni potent" – mindenható – erejét, aki ismét rávett az önbecsapásra, és ekkor berobbant a nem remélt, nem bekalkulált, kigúnyolt, és a világ fájdalmáért jogosan kereszten meg- megvonagló, tudatosan elidegenedett Szerelem. Hat összeroppant hónap után tehát kimozdultam a lakásból!

Cristina „asszony" megint amolyan „örökké betöltetlen" típusú gyermekkori szerelemmé érett, avagy éretlenedett, ami távolságtartás idevagy oda, az említett fél év alatt gügyögő idiótát formált belőlem (lévén, ismét megfogadtam az Ági után, hogy „akkor hiszek nőnek, mikor ló legel a sírján"), ahogy teszi azt minden értelmes férfi. (Nem sokan vannak pedig...")

Csak szabatosan – minden, amit reméltem, közel került, érintésre tovareppent, elérhetetlenné vált, és hozzá kötött.

A mai lecke fontos: „Mit jelent a „kudarc" szó?"

Igyekeztem, és az első félévben bizony nem is nyaltam be a sztorit (hogy ' amúgy ukk-mukk-fukk így megszeretett' azonnal, hasonló esetben most se hinném könnyen el, gyanúsan sok az ismeretlen tényező), ám/és Ő elvárások nélkül bizonyított rendületlenül (mint anno a Melcsi). Hirtelen azon találtam magam, hogy én állat, ismét szerelmes vagyok.

HÁROM HAIKU

a vasrács egy kihúzott katana
a katana hegyén a semmi
van amelyik rács penge akar lenni
van amelyik víz

éjjel gyakorolsz meleg vízben állva
engem nézel
engem öntesz sok beteg formába
engem hívsz ha esténként
a lakatlan zárka kicsúszik alólad

bal szemed rács – vaspenge vízzel
acélsemmi ahogy engem nézel
ilyen ha lemondok rólad

2005. Bp.

KEZDJÜK HÁT ELÖLRÓL

kezdjük hát elölről
te tudod hogy én jegyben járok a halállal

mikor egy féreglyuk kristályait ellopom
majd hirtelen világosabb lesz körös-körül minden
nem félsz mert így rám nézhetsz végre
eddig sejthettél csupán
ám most veszel csak észre

kérlek szórj nekem egy marék fehérarany-port
hosszú lábad elé szerelmes szeretőm
ennyivel tartozol
most engedlek inkább együtt mozogni
együtt sírni a vággyal
hallottál az átesési pontról
tartsd hát tiszteletben:

én még mindig jegyben járok a halállal

2005. Alicante

5. AULA

Mikor Kacuge megszületett, a Nagyúr egy hetek óta készülő, hibátlanul papírra vetett haikuval lepte meg a büszke apát, az ifjú anyának pedig gyönyörű tantóval (tőrrel) kedveskedett. Azaz csak kedveskedett volna, ám a hajdanán Iejaszu (a Nagy Iejaszu!) csatlósainak vérét ontó szerszám végül is a csecsemő Kacuge birtokába került. Az anya belehalt Kacuge születésébe, átadva ezzel a nevelés jogát a második ágyasnak, Mirikónak. Mikor Kacuge fejét tizenhárom éves korában leborotválták, Mirikó még csak huszonhét éves volt, bizony, ő annak idején még a tizenkettőt sem töltötte be, mikor Idasi úr Sikitó úrnak ajándékozta kompenzáció gyanánt. Idasi úr sok kokuval tartozott már akkor is, nem sokra rá el is veszítette az arcát, de maradjunk most Mirikónál, aki meseszép asszony volt, és a most felavatott, nyurga Kacuge úrnál, Sikitó és az Iejaszu féle kés örökösénél, aki ugyan csak tizenhárom volt, de bizonyos dolgokban tapasztaltabb, mint apja vagy a nagyúr, vagy bárki a tartományban, ez pedig nagyjából az asszonyi test ismerete volt.

Mindezért hála Mirikónak, aki akkor már egy jó éve, napi szinten gyakorolt a fiúval. A kamaszodó örökös oly rutinnal nyalta nevelőjét, oly elszántan kúrta kitartóan, hogy a fiatalasszony méltón rászolgált a „tartomány legkielégítettebb asszonya" címre, már ha lett volna ilyen.

A haiku, melyet születésekor a nagyúrtól (elárulom, Omurawa nagyúrról van szó) apja illetve ő maga kapott, díszhelyre került, mindjárt a családi oltár fölé. Itt áldozott Mirikó oly gyakran, hogy múljon el altestéből az a lángoló éhség, hiszen most, hogy az ifjú felöltötte a férfiak viseletét és a nagyúr seregében teljesített szolgálatot, Mirikó asszony nagyjából férfi nélkül maradt. És az elefántcsont-falloszok már kopni kezdtek, ami mindenképp komoly teljesítmény, különösképp' a két anyag állagának, keménységének különbségét ismerve. Főleg. Az örökös jó, ha kéthavonta meg tudta látogatni, Sikitó úr pedig már réges-régen impotens volt. Mikor nem sokkal később az edói árulásra fény derült, Sikitó örülhetett, hogy legalább a kardjait megtarthatta, ez pedig a serdülő Kacuge úrnak volt köszönhető. Még nem töltötte be a tizennégyet, mikor Omurawa nagyúr felfigyelt kiváló képességeire, így

– bár az árulás után még a távolabbi rokonokat is kivégezték, szeppukura ítélték vagy lefokozták – Sikitó megmaradhatott birtoka fejének, még ha jó pár kokuval szegényebben is. Omurawa nagyúr ismét irgalmas volt, Kacuge pedig megpróbálta ezt hibátlan szolgálattal viszonozni. Szamurájéknál így megy ez, nem is véletlenül adta Omurawa azt a haikut Kacuge születésekor. A fiút Buddháék valami különlegesre szánták, érezték ezt mások is. Ám egyelőre a fiatalúr Omurawa udvarában mint csatlós, szerelme pedig a fater házában mint ágyas él magányosan.

Tehát. Sikitó úr a hűbéres, fia és örököse Kacuge úr, Sikitó úr törvényes és fiának titkos ágyasa Mirikó, meg Omurawa nagyúr, nos igen. Japán, az ezerhétszázas évek eleje. Itt járunk éppen, de hadd ugorjak: Egyesült Államok, kétezerhét, egy Archer nevű férfi, és Eddy, a kutyája.

Levette a dzsekijét és ledőlt a kanapéra. Eddy odament, mancsát a kajára tette figyelmeztetésképpen, határozottan képen nyalta a fáradt férfit.

- Tudom, én is éhes vagyok. Mindjárt.

- Öhhrrrrrrrrrrrrr. – Vagy valami ilyesmit mondott az eb, ami annyit tesz: Naaa, most már igazán – meg a séta, meg mi van, meg lesz ez másképp, ne búsulj. Archer lustán föltápászkodott és kicsoszogott konzervet bontani. Eddy farkcsóválva nézte, aztán boldogan nekiesett a húsízű dzsuvának. Archibalt középkorú, őszülő borostájú, sportos, tagbaszakadt férfi volt. Eddy szintén középkorú, szintén sportos testalkatú, szintén szürkés szőrű hím volt, együtt laktak itt a Barrioban, a harlemi gettó keleti felében, egy lerobbant kis apartmanban. A szomszédság főleg puerto ricoi és kolumbiai Yorkerekből állt, a kölykök naphosszat a bejárat előtt lógtak a suliból vagy bárhonnan, higítózva, kötekedve, beatboxolva, tegelve ész nélkül. Archer megszokta, sőt megszerette az alapzajt, hangról felismerte egyenként a srácokat. Neki nem voltak srácai, azaz egy gyerekéről sem tudott, pedig volt neki. Kettő. Sokfelé utazgatott annak idején. Kutyája sem volt Eddy előtt, mikor az egységtől leszerelt, a fiúk vették neki. Merthogy most már lehet. Nyugdíjban akár kutyája is lehet az embernek. Jó is az.

Archer katona volt, harcolt Dzsibutiban, és Iránban, meleg szitukban, az érezhető minden megnyilvánulásán. Látszik rajta, hogy kár lenne, sőt, jobb nem kötekedni. Elhúzta a függönyt, és körbenézett a lenti utcán. Tudta, hogy figyelik. Nem jó, amikor az ember jónak látja stukkerrel a párna alatt – vagy jelen esetben marok-lőfegyverrel az ágy alatt aludni. Már régóta követték, látszott, nem megölni akarják, akkor már rég megtették volna (Archer szart rá), csak úgy nyomában vannak már hetek óta. Előbb-utóbb kiderül, miért.

Raul napi nyolc órában teniszezett zéró G gravitáció mellett, rugalmas kevlár-vanádium öltönyben, üreges fémlabdákkal, és mahagóni-titánütővel. Abszolút tenisz – így hívják a sportágat, pedig jó ideje már nemcsak abszolút nulla fokban játsszák. Raul profi volt, lassan négy éve játszott a profi ligában, abszolút teniszben háromszoros ezüst és kétszeres aranyérmes bajnok. Géntenyésztett teniszgépként játszott, mint a tilalom előtti egyedek, de a vér tisztaságát illetően legális bárcával bírt. Ritka adottságai segítettek a győzelmekben, de a világbajnokságról nem is álmodozott. Még. Voltak jobbak, de Raul nem foglalkozott ezzel. Amióta Rita alulról szagolja az ibolyagyökereket, Raul semmi mást nem csinál, csak edz. Jobb, mint gondolkodni. Jobb, mint álmodni irgalmatlanul, vagyis abból fölébredni, ahogy oly' gyakran szoktam is volt mondani azt hasonlóképpen irgalmatlanul. Ritát a malária ölte meg. Mint annyi jó embert Európában. Raul azóta fönn él a Sony 17 állomáson. És kurva jól megy neki a tenisz.

A menedzsere jól fésült sportpolitikus, hatalmas lóvét akaszt le Raul eredményei után, akit ez láthatólag semennyire nem érdekel. Ez a hólyag eljátssza, hogy piszok nagy szívességet tesz az egésszel, mintha nélküle a sportoló semmire nem vitte volna. Tény, hogy senor Gomez nélkül Raul még mindig szerződésre várna, mégsem a menedzser ütötteverte a labdát súlytalanságban oly ügyesen. Mikor a játékos lesérült, a senor segített gyorsan donort találni, főleg, mert a fiúnak olyan ritka türkiz színű a szeme. Persze talált is, nem is volt drága, két napon belül a versenyző új szemmel nézte a pályát. Szó szerint. Lekötelezettje lett senor Gomeznek, normálisan egy ilyen szemre akár egy hónapot is vár-

nak mások, legalábbis amióta a Földön az eső óta ekkora hiánycikk az ép szem. Rossz pletykák szerint Rita szeretője volt ennek a pénzeszsáknak, Rault ez sem érdekli. Egyfelől, már jó ideje nem volt szerelmes az asszonyba, másfelől nem ül fel bármi szóbeszédnek.

Különben is, halottakról semmit vagy jót. Főleg közelállókra igaz - ugyebár. Egyébként Gomez sosem jelentett veszélyt, Rita – a legtöbb nőhöz hasonlóan - fizikailag undorodott tőle, a senor általában ezt váltotta ki. Fontos még megemlítenem egy fontos szereplőt, ez pedig Raul edzője, senor Ramirez. A fiú már három éve játszik a mester kezei alatt, a legtöbb hála Raul eredményeiért őt illeti. Mikor a fiút az a baleset érte, elsőként ajánlotta fel a bal szemét. De természetesen nem passzolt. Megtarthatta hát, hogy továbbra is Raulon tartsa, főleg a járvány idején, amíg az kiheverte a gyászt. Már amennyire egy feleség elvesztését illik kiheverni egyáltalán.

Kacuge legendásan játszott a go-táblán, Omurawa nagyúr tisztelte is bátorságát, amiért ilyen csúful le merte alázni őt, néhány lépéssel rendszeresen sarokba szorítván a nagy hatamotót. Kitűnően bánt ezenkívül az ecsettel, remekül lovagolt, briliáns meglátásai voltak, egyedül a kardforgatásban bizonyult menthetetlenül sutának. Kasukezű Kacuge – így becézték a háta mögött, tekintve, hogy az ifjú go-mester (ráadásul a nagyúr bizalmasa lévén) nem tűrt volna szemtől szembe gúnyolódást az életkora és az ügyetlensége felett. Bátor volt, legalábbis nem gyávább mint a többiek, hát nem tehetett róla, na, hogy két darab balkézzel született. Vékony, magas fiú sokat élt szemekkel, minden csepp vízben Mirikó ölét keresve. Mindig az obijában hordta a kezét, és ha a játékban vesztésre állt, az Iejaszu-féle tőr markolatát szorította, mintha azon múlna a végeredmény. Aztán előbb-utóbb mindig elkezdett nyerni. A „mindig”-et szó szerint értem. Mindig győzött. Igaza volt annak a haikunak, Kacuge urat a mennyei Buddha valami egész különlegesre szánta. Milyen, ha valaki SOHA nem veszt? Sikitó úr büszke lehetett az örökösére, Mirikó viszont kénytelen volt egyelőre eltemetni magában titkos szeretőjét, és megmaradni vadiúj mahagóni fából faragott fallo-

szánál. Pedig az nem tudott se nyalni, se ölelni. De legalább – Sikitó úrral ellentétben – kemény volt és fáradhatatlan. Mindeközben pedig Kacuge csak nyert egyfolytában.

Eddy kinyalta a tálkáját, hatalmas lelkesedéssel nekiállt vizet lefetyelni, Archer elmosta a fényesre nyalt edényt és motyogott tovább a kutyához.
- Jó mi? Most aztán TV-t nézünk, te meg szépen velem nézheted... disznó. Malac. Hiába nézel gyagyán, he... Na, mi van? - Eddy visszanézett okosan, csóvált kicsit és tovább vedelt. Meleg volt. Archer visszadőlt, a távkapcsolóval játszott, és a kutyának kommentálta a másodpercenként változó csatornákat.
- Persze, az arabok... buzi firkász.. - Ez volt a CNN, veterán hősünk nem osztotta a híradó véleményét.
- Uhhmmmmm... - ez egy funky klip volt, pucsító félvér táncosnők elhízott rap-sztárok körül...
- Nézd, nézz csak oda! - Ez pedig egy kutyakonzerv-reklám. És így tovább. Aztán a férfi elaludt, álmában majdnem bevetésre kellett menni, de ébredés előtt még megházasodott gyorsan. Felkelt, kibontott egy sört és tovább nézte az internetes állás-hirdetéseket, katonai tapasztalattal nem lesz nehéz valami biztonsági munkára lelni. El kellett helyezkednie iziben, mert lassan elfogyott a pénze. Hetek óta csak iszogatott és császkált a városban a kutyával, fiatal korában sokat járt New Yorkban, ezeket idézte fel most majd minden sarok.

Azóta nagyon sok helyen járt, sokkal, sokkal szomorúbb városokban is. Hallgatta a kapu előtti fiatalok muzsikáját, sokkal, sokkal jobban rappeltek, mint a dagadt fickók a TV-ben. Talált egy egész szimpatikus hirdetést, ahol még nem volt betöltve az állás, azt mondták neki a telefonban, hogy magasak a követelmények, de kiemelkedő a fizetés. Valami biztonságtechnikai cég. Mi a fene lehet, meg kell próbálni. Megjegyezte a címet, fogta a kutyát, a szintén álomból nyújtózkodó eb a nyakörv láttán felélénkült.
- Jjjól van, jóóól van! Megyünk, iiigen, megyünk! Jó kutya, nem ugrál, jjól van! – Gondolta, amíg benn van állásnézőben, a kutya el lesz kint

pórázra kötve – okos kutya volt, tudott várni. A kapuban biccentett a rá köszönő kölyköknek, Eddy népszerű volt a gyerekek között. Átsétált Harlem déli csücskén és a Central Parkhoz ért. Nem akart metrózni, úgyhogy gyalog indult a zöldbe, Eddyt rövid pórázon kellett tartani, mert a park hemzsegett a kutyáktól. Éjszaka néha elengedte, de ilyenkor eszébe sem jutott. Vett egy hot dogot magának, egyet meg a kutyának, ráérősen sétált – ha ez az ő melója lesz, nos, akkor meg fogja várni. A hot dogos kocsi után megint észrevette az őt követő árnyat. Gondolkozott, hogy megpróbálja-e elkapni, de látszott, bár nem észrevétlen, de tapasztalt emberről van szó. Nem ért meg ennyi futást, ha okkal követi, az előbb-utóbb kiderül. Archer bizonyos értelemben kereste a bajt – vágyott már odaát lenni, szerette volna, ha vége az egésznek, különben is katona volt, megszokta a zűröket, húsz év a felderítőknél elég ahhoz, hogy egy ekkora városban ne kezdjen parázni. Tudott vagy százhetven okot, amiért a nyomában lehetnek, de befásult már a kíváncsisághoz, ez van. Ne is szaladjunk előre, New York, kétezerhét, egy Arher nevű férfi és Eddy, a kutyája. Central Park, délután, valaki követi őket. És az Archer nevűt nem érdekli az illető.

A malária visszaszorítása kilátástalan küzdelemnek indult, Európa és Amerika a lakosság húsz-huszonegy százalékát vesztette el. Mire győzött a génsebészet, mindenki az Állomások valamelyikén akart élni. Az állomásokon élők voltak a kivételezettek, a táplálék, a lakhelyek, a higiénia, a felszereltség, az orvosi ellátás és a munka-programok mind a túlélést szolgálták, és a túlélés persze színteréül az állomásokat jelölte ki. Volt itt ezenkívül szinte bűnözés-mentes társadalmi élet, a Földdel ellentétben, ahol ez elképzelhetetlen lett volna. Volt ezenkívül sport, szerencsejáték, kultúra, de nyilvánosházak és drogklubok is. Divat volt ezenkívül a fej- azaz testátültetés (ahonnan nézzük), a törpebox, a sapkatű, a memória-implant és a Tisza cipő. Az abszolút tenisz leginkább a gazdagok szórakozása lett, elsősorban, mert már a felszerelés ára is horribilisan magas, másodsorban, mert így alakult. Sznob családokban a fiúknak szinte illett abszolút teniszezni vagy low-bag-ezni, legalább passzióból.

Raul jobb körökben igen népszerű volt. Mint tehetséges, tisztavérű árva a Földről, egyből pozitív sajtóvisszhangra adhatott okot, de mikor Rita halála után győzelmei szaporodtak, szinte hőssé avatta a média. A „súlytalanság szomorú hőse a Földről", meg ilyen hülyeségek. Ahogy szokták. Raul meg készült a bajnokságra. A Földi világkupára esélytelen volt, ugyan ott e sport kevésbé terjedt el, de majd húszmilliárddal nem lehet kiállni. Pontszámai viszont esélyessé tették az Állomások közötti versenyre. Állomás-kupa. Hihetetlen érdem. Egynek lenni a harmincmillióból - valóban több mint felemelő.

Idasi úr eladósodván fondorlatos tervet kovácsolt, hogy miként is árulja el Sikitó urat úgy, hogy Omurawa nagyúr hű szolgájának nem csekély vagyona valahogyan mégiscsak az ő erszényébe vándoroljon. A nagyúr szerencsére átlátott a cselszövésen, a lebukott és arcát vesztett Idasi úr viszont olyan szemtelen volt, hogy az utasításnak fittyet hányva nem követett el szeppukut, hanem vakmerőn szembeszállt Omurawa akaratával. A nagyúr így kénytelen volt rákülde ni seregét, élén a tajtékzó Kasukezűvel, aki bosszút kívánt állni impotens atyjának hírbe hozatala, azaz annak kísérlete miatt. A parancs volt élve elfogni azt az átkozott rebellist, kerüljön amibe kerül. A nagyúr ugyanis személyesen kívánta megleckéztetni (csonkítás, kínhalál) a nyomorult lázadót, tette ezt már ilyen-olyan elemekkel nem egyszer.

A mezőn a két sereg már szinte tűkön ült. Idasi hergelte az embereit, Omurawa seregénél erre nem volt szükség, majdnem háromszoros túlerőben voltak. A nagyúr persze otthon héderelt, ilyen jelentéktelen csatákkal maximum gondolatban foglalkozott, nyomták ennél sürgetőbb terhek is a vállát. Egymással szemben tehát több száz vérre szomjas, és több tucat vérre semennyire se szomjas, egészen vagy többé-kevésbé halálra kész búsi, köztük az ifjú Kacuge, és az eladósodott Idashi, Kacuge impotens apjának irigye és árulója. Az összecsapásig már csak percek vannak hátra. Ilyenkor érdemes nyugodtan lélegezni és kiüríteni az elmét, úgy, kifúj, beszív, lehunyja, így... nagyon ügyes. Koncentrált téboly, vad elszántság. Aztán a két sereg összegabalyodott véresen, gyorsan fogyni kezdett, hörögni és sikítani, mindenféle éles és hegyes

fémtárgyakat próbálva gyorsan begyömöszölni mélyen az ellenség harcosainak bőrfelszíne alá.

Kasukezű Kacugéra négy ember is vigyázott, a nagyúr parancsára a fiúnak életben kellett maradni, persze ezt az ifjú nem tudhatta, büszkeségi kérdést csinált volna a vakmerőségből, hiába vív olyan elbaszottul. A tapasztalt katonák azonban alig észrevehetően körbevették őt, és csak egy-egy gyönge vagy sérült ellenfelet engedtek a közelébe, a jelentős túlerő megengedte az ilyen fajta szervezkedést.

Kacuge-szan csak azt vette észre, milyen szerencséje van, és egy elszabadult lóra felpattanva maga mögé hagyta a halála esetén büntiben részesülő kollegákat, akik most jogosan kezdhettek aggódni. A serdülő szamuráj bevágtatott az ellen hátsó soraiba, a lóról körbenézve megkereste Idashi urat, és hátulról egy cseles mozdulattal levágta annak kardot markoló jobb kezét. Amaz leesett a lóról, Kacuge leszállt hozzá, és mintha nem örvénylett volna körülötte ezer gyilkos mozdulat, nyugodtan megkötözte az apját rágalmazó hűbérest. Eddigre persze a négy titkos testőrből még élő kettő minden erejével Kacugét fedezte, mikor a megkötözött Idashit elkezdte kihúzni az örvényből, az utolsó testőr segített neki. Kiért a front sűrűjéből, maga mögé hagyva mind a négy halott, bátran meghalt megbízottat.

A hátul lévő tisztek gyorsan egy kocsira dobták Idashi urat, elszorították a csonkot, elindították a kocsit kísérettel Omurawa háza felé, a helyszínen maradt csatlósok pedig akkurátusan kiirtották az ellenség maradékát. Kacuge a kocsi mellett lovagolt büszkén, tudta, a nagyúrtól komoly jutalomra számíthat, legyen az járandóság, ajándék vagy előléptetés. Persze legjobb lenne mind a három, de a fiú hűséges szolga volt, megelégedett volna annyival, hogy a nagyúr konstatálja a hőstettet akár egy biccentéssel, csak hát ismerték Omurawát – a nagyúr bőkezű volt jó embereivel.

A parkban az átlagosnál is többen voltak aznap, Archer időnként elvesztette, aztán megint meglátta az őt követőt. Állásnézőbe ment és szeretett volna erre koncentrálni, de a titokzatos idegen jelenléte leírhatatlanul bosszantotta. Odaért végre a megadott címre, luxusiroda vár-

ta, luxustitkárnő fogadta egy luxusállásról áradozva, a középkorú férfi pedig luxusmód megcsinálta volna ezt a hegyes mellű, szilvaseggű, filigrán kis luxusalkalmazottat, de igyekezett most nem ezen töprengeni. Még kinn megkérte a portást a kapuban, hogy figyeljen Eddyre, jattolt is érte rendesen. Ez a meló nagyon kéne, igyekezett udvariasan beszélni azzal a főnöknek tűnő turcsi orrú idiótával, valószínűleg az ujja köré csavarta, mert mindenre csak azt csámcsogta:
- Jó lesz, nagyon jó... mindenképpen hívjuk nemsokára, nagggyon, naggyon jó... – De persze simán lehet, hogy mindenkinek ugyanezt mondta, nem tudom. Archer válaszolgatott, megmutatta a papírjait, aztán elköszönt és kutyástól elhagyta az épületet.

Visszafelé megint látta az őt követőt, kíváncsi lett megint. Új meló, új élet, ezek meg csak követik egyfolytában?! De kik az ezek? Jó lenne tudni, mi? Hát – még van néhány oldal, egyelőre ő sem tudja, mi sem, ti sem. Csak én. Archer elhatározta, hogy most elkapja a nyavalyást, és esetleg ki is tekeri a nyakát. Hazavitte a kutyát, farmerba és bakancsba bújt, megint lement, és megbeszélte a dolgot a gyerekekkel. Hogy valaki követi, kövessék a valakit, a következő utáni sarkon a kapucnis pulcsit ráadják valamelyik magasabb srácra, ő meg a közértből lesve elkapja az illetőt, egyszerű project, de az ilyenek be szoktak válni. Így cselekedtek, ám a sötét pólós alak mégis kicsúszott Archer kezei közül, aki vagy nyolc sarkon át üldözte, végül az beszaladt egy több kijáratos házba, és eltűnt megint. Archer lihegve hazaballagott, és elhatározta, legközelebb ügyesebb lesz. Jelenleg nem izgatták az őt figyelők, lezuhanyozott, papucsba és köntösbe bújt, ledőlt egy sörrel, benyomta Concierto de Aranjuezt, és álomba vakarászta a kutyát.

A bajnokság előtti hetekben Raul spártai fegyelemmel készült, hajnalban állóképesség, délelőtt technika, délután lazítás, este laza meccsek senor Ramirezzel. Eljött az idő, túlestek a selejtezőkön, Raul még mindig bent volt, az elődöntőn, Raul még bent, aztán a döntőn, ahol kikapott ugyan, de a második helyezés így is bőven elég volt az ünnepléshez. Riporterek, fotósok, TV, sajtó, autogrammért üvöltöző rajongók, könnyű hozzászokni a népszerűséghez. Aztán jött a botrány viharosan.

Mint minden sportoló, Raul is szedett ezt-azt, de a többiekhez hason-

lóan neki is volt annyi esze, hogy csak olyasmit vegyen magához, amit vagy nem tudnak kimutatni, vagy csak akkor már nem tudják kimutatni. Most azonban valami rendesen el lehetett számolva, mert a verseny előtt nem, utána viszont egyből talált valamit a doppingtesztet végző brigád. Raulra úgy ráverték a balhét, mint a sicc, visszavették az érmet, és egy évre eltiltották a versenyzéstől. Szívás? Nem igazán. A balhé után is elég népszerű maradt, nem is beszélve a benne rejlő lehetőségekről, hiszen egy év nem hosszú idő. Mindezt Senor Gomez is tudta jól, nem is vette le kezeit a versenyzőről. Nem mintha szükség lett volna rá, de a sajtóvisszhang miatt fontosnak látszott a sportolót mihamarabb rehabilitációs kezelésre küldeni, kamuból akár, de sürgősen, amíg a média figyel.

Idasi úr tényleg példásan meg lett büntetve, először levágták róla a kilógó alkatrészeket, majd szurkot égettek a sebekre, hogy ne vérezzen el, aztán megsütötték, amibe végül is belehalt.

Kacuge urat nagy tisztesség övezte, a nagyúr szinte bizalmasává fogadta a fiatal szamurájt. A nagyúr sokat játszott az elhíresült go-játékossal, és egy nap oly mérhetetlen önbizalommal ébredt, hogy Kacugénak győzelem esetére felajánlotta az azonnali életkegyet. Az ifjú persze győzött megint, és igen bátor kéréssel állt elő. Egész odáig merészkedett, hogy nevelőjét, Mirikót, apja tulajdonát kérje ki magának ágyasul, a nagylelkű Omura-szama pedig habozás nélkül beleegyezett. Kacugét cseppet sem foglalkoztatta holmi szóbeszéd, a szerelem bolonddá tette a koravén kamaszt, sem apjával, sem a pletykával nem törődött. Prioritások. Mirikó fontosabb. Nemcsak a testét kívánta, gésázhatott volna eleget (a járandóságával arányosan), de ő többre szomjazott egy-egy elsuhanó éjszakánál. Utódokat akart. Mondtam én, koravén volt. És megkapta, amire vágyott. Sok ember itt cseszi el, pórul járnak mikor teljesül, amit annyira akartak. Kérsz valamit Buddhától, aztán jól vigyázz – még teljesíti! (Én legalábbis ezt ordítottam volna Kacuge fiatalúr fülébe.)

A szépséges Mirikó végül is kedvese ágyasa lett hivatalosan is, a fiatalúr kapott vele egy darabka földet, és évi nem emlékszem, hány koku rizst. A földön takaros házikó, benne Kacuge úr, és nemsokára Mirikó

asszony is, akit Sikitó úr házából hat szolgás gyaloghintó szállít új otthonába. Mivel Mirikó nem volt feleség, elkérhette őt Omurawa a fiú apjától, aki nem szívesen, de felajánlotta a nagyúrnak ajándék gyanánt. Ám mikor megtudta, hogy az asszony Kacugénak, saját fiának tulajdona lett, sőt, az kérte ki a nőt magának használatra, haszontalan, öregedő, impotens vesztesnek látta magát, és nem tudott hol elég mélyre süllyedni szégyenében.

Másnap csörgött a telefon, a cégtől voltak, azt mondták, a főnökség kíváncsi Archerre még egyszer. Ez egyelőre jól alakul, Archer ezek után határozottan jókedvűen folytatta a reggelizést, gondolkodott, mit csináljon aznap. A remélhetően leendő munkahelyén csak holnap kellett újabb pofavizitre mennie. Merthogy az lesz, a lényeg a tegnap kitöltött űrlapból is kiderül. Cipő, póráz, pisztoly, és már jöhet is a sétáltatás, a lihegő Eddy szabályosan behúzta a veteránt a parkba, mint motorcsónak a vízisít. És ott Archer megint észrevette a követőjét.

Valami elpattanhatott, talán mert új meló, új élet, vagy egyszerűen csak elég volt, de Archernek elborult az agya, adrenalin-hullám árasztotta el, és egy pillanat alatt eldöntötte, hogy elkapja a rohadékot. Visszafordult az utca felé, és egy sarkon bevárta az embert, megfogni ugyan még nem tudta, de vadul loholt a nyomában Eddyvel, aki lényegesen jobb kondiban volt, mint a gazdája. Archer kezdett kifulladni, messze nem volt már versenyformában, úgy tűnik, az árnyék megint kereket old.

Felgyorsított, kikerülte a járókelőket, átvágott az autók között, Eddy megelőzte, és boldog lihegéssel megállt az ellenkező sávban. Visszanézett a gazdira, aztán egy pillanatra minden tagja megdermedt a rémülettől, belenézett annak a nagy, hangos, guruló állatnak a szemébe, az pedig ahelyett, hogy behúzta volna a farkát, egy másodperc-töredékkel később hangos, rekedt morgással elütötte szerencsétlen párát.

Archer egy lépéssel előbb látta a veszélyt, de mire Eddyre kiáltott, már megtörtént a baj. Sikolyszerű nyüszítés és tompa puffanás hallatszott, aztán fékcsikorgás, de addigra Eddynek már annyi volt. A régi Chevy szétloccsantotta az okos buksiját.

Mivel a sajtó miatti kamu szanatórium elkerülhetetlennek látszott, Raulnak minden mindegy volt, és „akkor még utoljára" jeligével embertelen módon kiütötte magát. Megevett három vénuszos bogyót, egy kis szintetikus gombát, ivott rá mint a gödény, és a végén még egy csík Tm-well2-t is felszívott. Szét is csavarodott, mint a búgócsiga, röhögve hányt egy bárban amíg kirakták, aztán leszállás-irányítónak képzelte magát a forgalomban, amíg fel nem fedezte egy újságíró, végül zokogógörcsöt kapott az odacsődült sajtó optikái előtt, és a Föld előnyeiről nyilatkozott valami kibogozhatatlan marhaságot. Senor Ramirez kukázta elő nem sokkal később, addigra a versenyzőt már darabokra szedte a riporterek falkája. Majd senor Gomez is megjött, a botrány csúcspontjaként fizikai erőszakkal betuszkolták Rault egy kocsiba, és ágyba kényszeríttették a fiút, aki három dögerős altató után aludt vagy tizennégy órát egyfolytában. Másnap közösen nyilatkoztak senor Ramirezzel, és bejelentették, hogy Raul a következő nap befekszik a Sony 15-ön lévő Szent János Addiktológiai És Rehabilitációs Szanatóriumba.

A vénülő Sikitónak túl sok volt a szégyen, pedig büszke ember volt. Elment tehát, és Omurawa-szamától ünnepélyesen engedélyt kért, hogy haszontalanságában hadd vessen véget életének, a nagyúr pedig kegyesen beleegyezett. Sikitó hazament, rendelkezett fontos dolgai felől, a tőrt és a haikut külön üzenettel látta el a pimasz Kacuge úr számára, akit fia lévén, nem szűnt meg szeretni ekkor sem, kevéssel a halála előtt. Segédjének egy tapasztalt harcost kért fel, majd méltóságteljes precizitással kibelezte magát a rövid karddal, mielőtt a hosszú karddal lecsapták a fejét.

Mikor ezt Kacuge meghallotta, igen megszomorodott. Gyászolta apját, gyászolta önmagát a hatalmas szégyen miatt, és amiatt, hogy milyen csúfosan nem teljesítette gyermeki kötelességeit. Amíg apja házánál élt, kifogástalan gyereknek ismerték, Mirikóval való szerelmükről senki nem tudott. Amióta viszont férfivá avatták, alig nézett az apjára, még ha hazalátogatott, akkor is csak Mirikó miatt tette, apjának a kötelező tiszteletet is alig rótta le. Bántotta ez eddig is, azt is tudta, hogy Mirikót kikérni elég arcátlan dolog, de reménykedett, hogy apja

majd megenyhül, és nem hiányolja az asszonyt, hiszen így is maradt ágyasa kettő, és férfiúi feladatát azokon sem gyakorolja. Ilyet persze csak gyerekfejjel képzel el az ember, mikor szerelmesen kényelmesebb nem tudomásul venni tényeket, így például azt, hogy egy ágyas mégis csak büszkeségi kérdés a férfinek, akkor is, ha az ember fia-apja az illető. Kár volt remélni, hogy Sikitó előbb-utóbb megbocsát, itt nem a megbocsátás volt a probléma. Hanem a szégyen. Ezt Kacuge úrnak pontosan kellett volna tudnia, talán direkt nem akarta megérteni, nem tudom. De mikor meghallotta apja halálát, megint tizennégy éves, ostoba kamasznak érezte magát, sírt vég nélkül, és megbánta az elhamarkodott életkegyet. Nem sok választása maradt, szamurájként ebben a helyzetben csak egyetlen: neki is marad a szeppuku, egyedül azzal őrizheti meg becsületét. Esetleg.

Engedélyt kért tehát, a nagyúr nem is lepődött meg. De nem kapott. Tudta a nagyúr mit akar, tudta végig. A hevesvérű harcost szerelmével ajándékozni meg, az bölcs dolog. Az ezek után értelemszerűen szeppukuért folyamodó haszontalan apának azt megengedni, az szintén. De az öngyilkosságra engedélyt kérő heves ifjúnak azt megadni, nos, az már nem lett volna bölcs dolog. Szüksége lehet még erre a tehetséges stratégára, merthogy az volt, ez már a go-játékok során is kiderült.

Jó, az engedélykérés megvolt, a becsület kipipálva, a fiú mehet vissza szolgálni a birtokára, mi olyan bonyolult ezen? Kacuge viszont nem így gondolta. Atyja halálát nem tudta, nem is akarta magának megbocsátani, emésztette magát egyfolytában, nem találva megoldást a helyes lépésre vonatkozólag. Felkereste Omurawát újra, és szinte könyörgött az engedélyért, valóban olyannak tűnt, mint akinél nem csak szamuráj-szlogen a „nem élhetek tovább ezzel a szégyennel". Omurawa beletörődött a fiú hasznavehetetlenségébe, hiszen érezte, hogy az végső esetben egyedül is megteszi. Azért nem adta ingyen a beleegyezést, akart egy utolsót játszani a csatlóssal mielőtt az is kiontja a beleit. Azt mondta hát, megadja az engedélyt ha veszít, ha viszont nyer, Kacugénak azért is életben kell maradnia, akkor ez is becsületbeli kérdés, Kacuge úr pedig örömmel belement. Hiszen mondtam én, MINDIG nyert. Kivéve

akkor egyszer. Pedig nem akart veszteni. Mielőtt valaki azzal vádolhatta volna, hogy hagyta magát, ne kelljen mégsem meghalnia, elárulom, tényleg kikapott, nem hagyta magát egyáltalán. Életre-halálra – jelen esetben életre, hiába bánkódott Kacuge, a szava kötötte, most aztán életre ítéltetett. A nagyúr még vigasztalta is, merthogy tessék, lejátszották, nem rajta múlt, ő igazán megtartotta a becsületét. Ja, persze... csak ezt pont Kacuge nem gondolta így.

Archer odarohant az állathoz, de a tetemre nézve egyértelmű volt, Eddy nincs többé.

Nem volt szívderítő látvány. Már mondtam, a férfinek (úgy tudta), nem voltak gyerekei. De nemcsak kölkei, Archernek senkije sem volt az égadta világon. Csak Eddy. Már hat éve együtt voltak, most meg Eddy úgy néz ki, mint akit csúnyán elütöttek. A chevy ajtaja kipattant, alacsony papa ugrott ki belőle, és fülsiketítően sopánkodott. Nem tehetett ugyan a balesetről, szabályosan csapta el az állatot, Archer sem kezdte basztatni, az öreg volt megijedve inkább. Milyen gáz már elütni egy kutyust, nem? A férfi még fel sem fogta igazán a történteket, mikor a bámészkodó tömeg mögött észrevette a követőjét ismét. A harag szétáradt ereiben, ha az a csóka nem figyeli, nem eredt volna a nyomába, ha nem kergeti meg, Eddy még most is élne. Mint a rakéta indult az őt sasoló felé, aki ezt látva habozás nélkül a menekülést választotta, mindenképp jogosan, mert Archer úgy képzelte, ha utolérte, szó nélkül letépi a fejét. Megint elvesztette szem elől, aztán egy bódé mögé bújva megint észrevette. Az visszanézett, majd megint nyúlcipőbe bújt, ekkor a veterán már kezdte kiköpni a tüdejét, ugyan csökkent a köztük lévő távolság, de Archer ezt a tempót nem tudta hosszabb távon tartani. Még egy utca, még egy kereszteződés, és győzött a jobb kondíció, az üldözöttnek megint hűlt helye volt. A kutyus halálát is csak most, lihegés közben kezdte el felfogni, szegény Eddy, olyan jó kutya volt! Kimerültségénél csak keserűsége volt nagyobb, szíve szerint össze-vissza vert volna valakit. Kicsit még sétált a környéken, de aztán csüggedten föladta a keresést. Ám mikor már épp visszafordult, egyik sarkon újra meglátta az embert. Az egy szürke öltönyös fickóval vakert valamit, aztán beszállt egy fekete

Nexus anyósülésére, a volánnál egy katona ült. Elhajtottak, az öltönyös meg határozott léptekkel elindult az ellenkező irányba. Most Archer lett a követő, az öltönyös úgy sétafikált, mintha direkt akarta volna, hogy valaki kövesse. Hátra egyszer sem fordult, minden átkelőnél megállt és komótosan körbenézett, ráérősen gyalogolt a hömpölygő forgalomban. Archer szorosan a nyomában, ki akarta deríteni, ki után is settenkedik ekkora figyelemmel.

Az öltönyös megállt egy újabb kereszteződésnél, telefonált a mobilján, közben látványosan gesztikulált. Aztán zsebre tette, de nem haladt tovább, egy helyben toporgott és egyfolytában az órájára nézett. A telefon megcsörrent, elővette, valamit vakkantott bele, aztán tovább indult, egy sarokkal később pedig bement egy templomba. Egy sötét, neogótikus templom volt ez, patinás épület, amit Archer eddig sohasem vett észre. Ez azért elég furcsa, hisz nap mint nap erre sétált, de a templom valahogy-valamiért sosem tűnt föl neki. Mintha eddig itt sem lett volna. Azon nyomban az öltönyös után eredt, régi, dohos szagú, ízléstelen szentekkel zsúfolt katolikus templom, most nézte csak meg figyelmesen. A jobb oldali hajóból lejáró nyílt a kriptába, ide fordult be az ismeretlen. Archer nagy levegőt vett, és elszántan belépett. Hosszú csigalépcső fogadta lefelé, a lépcső végén vasajtó, a vasajtón különös felirat: AULA. Mégis minek az aulája? Itt? A régi, nehéz ajtó olyan kínkeservvel nyílt, mintha nem az előbb használta volna valaki. Odabent aztán keményen meglepődött. Óriási csarnok fogadta, az oldalfalak mentén jobbra és balra üregek, oszlopok, lépcsők, járatok. A helység szemközti falai alig látható messzeségben, a magas mennyezet szűrt fénnyel borítja be a hatalmas tér minden szegletét, ez tehát az aula, vagy mi a bánatos rák. Mi ez? A katona földbe gyökerezett lábakkal bambult, aztán erőt vett az idegenkedésén, és lépett néhányat a csarnok gyomra felé. Mindenféle idióta teóriák jutottak az eszébe, de a leglogikusabb is egy kémfilmből, vagy egy agyament sci-fiből lopott ötlettel vetekedett. Aula – ez volt kiírva. Micsodaaa?? És hol az a szürke öltönyös tetű? Most egy pillanatra meglátta megint, villámgyorsan bebújt egy oszlopfő mögé, és óvatosan folytatni kezdte a figyelést.

A Szent János Szanatórium kellemes hely volt. Mindenhol növények, konzervatív elegancia, türelem és mosoly. Naná, az intézményt kevesen tudják megfizetni. Jött a főorvos, körbevezette őket, áradozott a szanatóriumról, az ember hallgatva a sok lényegtelen információt, azt hihette, hogy turistaúton jár, és épp most vezetik körbe a bárzónában. Aztán a doki eltűnt senor Gomezzel – sejthetően az anyagiak, és Raul állapotának ügyében, addig Raul a büfénél várakozott, nem akart kimenni a kertbe, és nem, nem kért teát. Mikor magára hagyták, belátta, hogy azért egy kávét mégis, vett magának a büfében, és csészéstül elindult egyedül szétnézni egy kicsit. Nem tetszett neki a hely, mintha egy szappanopera díszletei között sétálna, valahogy nem tűnt igazinak. Semmi kedve sem volt befeküdni, de tudta, a dopping-eset és a legutóbbi botrány miatt mindenképp be kell, igaz, senor Gomez megígérte, hogy nem kell eljátszania a beteget, a főorvos is be lesz avatva, minden csak a látszat miatt kell. A látszat. Hogy utálta az egészségügyi létesítményeket! De Rita óta duplán, triplán, és soha nem felejti el, mennyit kellet várni és tülekedni a malária-osztályon, emlékszik a kórház szagára, a köpenyekre, Rita halott arcára. Igen, Raul akkor fogta csak föl, ki is volt a felesége, mikor már késő volt, és akkor döbbent csak rá, hogy nem szerette őt. Olyan kegyetlenül hangzik ez egy halottról, tudom, de ez volt az igazság. Azért Raul becsületesen meggyászolta, szomorú is volt a javából, de lássuk be, az még nem a szerelem.

Szerelem az, ahogy Raul néhai apja szerette nejét, igen, az szerelem. Az is, ahogy Archer szerette az ex-ét, és az is, ahogy Kacuge úr szereti Mirikót. Ahogy ellenben Mirikó viszontszereti Kacugét, az szintén nem a szerelem, az inkább erotománia csupán. Ahogy Archer Eddyt, az sem szerelem. Bár olyasmi. Az egyszerűen (?) szeretet. Az meg, hogy Eddy hogyan szerette Archert, nos, azt mi el sem tudjuk képzelni, nem ám. Az valami más.

Szóval Raul kávét nyalogatva kószál az épületben, amíg senor Gomez a főorvossal beszélget annak irodájában. A szobákba és egyéb helységekbe nem nyitott be ugyebár, de a folyosók is szolgáltak látnivalóval bőségesen. Mint említettem, ez egyebek közt addikciós, sőt pszichiátriai központként is üzemelt. Úgyhogy tessék elképzelni bátran!

A Sony 15-nek volt pár legendás lakója, akadtak ott történetek is, nem kevés.

Visszavitte a csészét a büfébe, senor Gomez még mindig sehol. Észrevett egy szemüveges lányt, aki úgy tűnt, őt bámulja gátlástalanul. A csaj felállt, lassan elindult az egyik folyosó felé, olyan segge volt mint egy plasztikai sebészet plakátján. A délibáb megint végigmérte és elriszált, Raul habozás nélkül utána ment, mohón koncentrálva az álomszerű jelenségre. Látta még, ahogy egy ajtónál az ismét ránéz csábítón, aztán bemegy valahova. Nem tudta eldönteni, hogy tényleg olyan hívogatóan nézett a csaj, vagy csak ő látta úgy, mindenesetre mit veszíthet alapon benyitott az ajtón, ahol mozaikokkal kirakott lépcsőház fogadta. Női hangot, kacagást hallott odalentről, lement tehát egy emeletet, aztán sűrűn pislogott egy darabig, mert – jogosan – azt hitte, rosszul lát.

Mirikó asszony reszketve várta haza az urát, mint mondtam, nem a szerelemtől, pusztán a féltéstől reszketett, erősen aggódva a fiatalúr és Omurawa találkozásának végkimenetele miatt. Csak remélhette, hogy Kacuge nem kap engedélyt az őrültségre, egyfelől mert nagyon csipázta őt, nevelt fiát és szeretőjét egy személyben, másfelől pedig ki tudja, kihez, milyen státuszban kerülne a történtek után.

Kacuge úr tajtékzott a hazaúton. Az nem akkora baj, hogy ezek után élnie kell, bármi is történt, de úgy érezte, ekkora szégyent soha nem fog tudni lemosni magáról. Apja hazavágta magát a gecibe, csak mert Mirikót elvették, és az egészről egy ember tehet, Kacuge-szan. Bár vissza lehetne fordítani a megtörténtet, mi? Hiába. Egész úton spannolta magát, mikor a kapunál leszállt a lóról, már tudta mit fog tenni. Ami helyes. Azaz, amit annak vélt – hiszen a helyes út szokott lenni a legfájdalmasabb.

A köszöntésére elé siető Mirikóhoz fordulva kirántotta a kardját, és egy alulról indított fonákvágással lecsapta a fejét. Szép vágás volt, meg is dicsérték volna a jelenlévők, ha nem Mirikó lett volna az alany. Így azonban csak bámultak szó nélkül, amíg Kacuge a hajánál fogva felemelte a véres, meglepett arcú, gyönyörű fejet, és belenézett a halott szemekbe. Ezután az úr parancsára megmosdatták, és selyembe göngyölték a még meleg tetemet.

Kicsit később egy lóra rögzítette a holttestet, aztán ő is felült, és elporoszkált a tartománytól északra eső hegyláb felé. Volt arra egy apró de járható barlang, a néhai Sikito úr birtoka közel lévén, Kacuge gyakran játszott ott annak idején unokatestvéreivel a barlang körül, most is emlékezett szinte minden bokorra. A barlang bejáratánál kikötötte a lovat, lecibálta róla megkurtított kedvesét, fáklyát gyújtott és karjában a testtel eltűnt a sötét üregben.

Odabent lerakta a hullát, majd kiment és nekiállt a bejárat környékén fát gyűjteni. Behordta, ledobta Mirikó mellé, mikor a fa elég volt, máglyát rakott, ráfektette szerelmét és meggyújtotta. Nézte a nagyon lassan erőre kapó lángnyelveket, azok csókolgatták most Mirikót Kacuge helyett. Egy örökkévalóság volt, mire a máglya rendesen begyulladt, körülbelül ekkor tört elő a harcosból a hangos zokogás. Megölte saját asszonyát – a bushido miatt, vagy ki tudja... becsület?! Még csak nem is bosszulhatja meg, hiszen ő maga tette tulajdon kezeivel! Ez milyen horror már? Aki a mindene volt, általa nincs többé. És nem talált vigaszt abban, hogy teste és lelke úgyis a nagyúré, elég az, hogy az annak tett ígéret miatt nem küldi át magát a pokolba. Bőven elég jele ez a hűségnek, ne kívánja senki, hogy még mosolyogjon is hozzá! Az égő selyem sötét füsttel töltötte be a barlangot, alig lehetett levegőt venni, de Kacuge még várt egy kicsit, amikor már alig bírta a füstöt, elővette az oltár mellől leakasztott haikut, és bedobta a tűzbe. Figyelte, ahogy a mesterien papírra vetett verset megemésztik a lángok, és felidézte a születése óta szajkózott sorokat. Beteljesült.

Buddha az ifjút valami különösre szánta, pedig a vele történtek már eddig sem szokványosak. Hát még ezután!

Mikor visszaindult volna, a füstben eltévesztette a vájatot, és mindig ugyanoda lyukadt ki, minden folyosó visszakanyarodott ide, ahonnan elindult. Próbált visszaemlékezni, de hiába. Gyerekkorában ez a rész nem így nézett ki, egy barlang pedig nem változhat meg 5-10 év alatt. Különben is, hogyan téveszthette el a kijáratot?!? Volt egy keskeny alagút, arra még nem próbálta, hiszen biztosan látszott, hogy az befelé vezet, a hegy gyomrába. Végül más ötlete nem lévén, megpróbálta azért,

és az alagútból kiérve megdermedt. Egy hatalmas, mesterséges csarnokban találta magát, ami kölyökkorában még biztos nem volt ott.

Veteránunk most egészen megzavarodott. Bármi is volt ez a hely, ennél furcsábbal még nem találkozott. Ami Archernél bizony nem kis dolog. Ekkora pincéje nem lehet a kis templomnak! Ráadásul ilyen? Ki véshette ki, és építhette tele ezt a gigantikus teret?? És miért épített a falak mentén ennyi fel- és lejárót, oszlopot, mélyedést, aprólékosan megmunkált vájatot? Na és kinek? És mikor, hogyan, meg ilyenek, az egész olyan irreális volt, mintha valami absztrakt álomból bújt volna elő.

Az öltönyös megtorpant, úgyhogy elbújt ő is, nem akarta, hogy az megint észrevegye. Nem értette ugyan ezt a helyet, de most már annál kíváncsibb lett. A fickó majd nyomra vezeti. Azaz így képzelte. Éppen csak szükséges mértékben lemaradva utána ment, ekkor az befordult egy kiszögelés mögé, és onnan nem is került elő. Archer majdnem a haját tépte, de nem sikerült, az le volt nyírva fél centisre. Miután hiába kereste, visszafordult a kijárat felé, nem mintha félt volna, de ebben a valószerűtlen térben kellett a bázis tudata. Körülnézni ráér azután, ha tudja, hogyan is volt a bejárás, honnan és hogyan van kivájva ez az óriási üreg, és mi is ez az egész aula vagy mi a szösz egyáltalán. Erre visszafelé meg a kijárat tűnt el! Szó szerint! Nyomtalanul. Mielőtt elkezdhetett volna komolyabban szorongani a történteken, hangokat hallott az egyik oszlop mögül, gyorsan odasietett, és egy csuda szép nőt látott feküdni, az oszlopnak támasztott fejjel.

A nőnek ki volt bontva a haja, csapzottnak és megviseltnek tűnt. Csatakos volt az izzadtságtól, kicserepesedett ajkai vacogva reszkettek, szeme a kimerültségtől félig fennakadt. Archer köszönt, a nő ezt sem vette észre. Sem a bökdösést, sem a rázogatást, spanyolul motyogott valamit, amit nem lehetett érteni, pedig a férfi tudott spanyolul. Aztán franciául, aztán kiabált, aztán Archerre nézett és elájult. A férfi karjaiba vette a lányt és újra megpróbálta a kijáratot, de az még mindig nem akart megkerülni. Valami itt nem stimmel, határozottan nem logikus.

Raul mint mondtam, egy lépcsőházba követte a kis szemüvegest, de hiába hallotta a hangokat, a nevetést, a filigrán kis jelenség most szőrénszálán eltűnt. Itt volt helyette viszont ez a hatalmas hodály, sosem halott róla, különben is, mit keres a Sony 15-ön egy ekkora, kövekkel (?) kirakott, régies hangulatú terem vagy csarnok, vagy micsoda? A másik végéből csak annyit látott, hogy szürke, sötét, és ott van messze, a helyén. A falak mentén már sejthető, igen: lépcsők, kiszögelések, vájatok, stb... Raul is itt van tehát, nem véletlenül.

Kevésbé csodálkozott mint Archer, egy Sony 15-ön lévő pszichiátriáról könnyebb elképzelni bármit, mint a katonának egy az east side-on lévő templomi kriptáról, vagy Kacugénak a barlangról, amiben esetleg sintó szellemek garázdálkodnak. Raul felélénkült érdeklődéssel nézelődni kezdett, és benézett az ajtó körüli járatokba. Éppen a hely alakjának alaprajzán töprengett, mikor hátulról megérintették. Megfordult, de nem volt ott senki. Visszafordult, és egy ölelésben találta magát. Mintha álmodna éppen, szinte behunyt szemmel belezuhant az édes csókolózásba, és mire szemügyre bírta venni a néma ázsiai szépséget, már erekciója volt. Mondom, mint mikor álmodik az ember, nem kérdez, nem csodálkozik, csak hagyja, hogy folyjanak az események. Az ideális hallucináció éppen Raul nadrágjában turkál, most letérdel, és mohón szopni kezd, mintha minden csepp spermával közelebb kerülne a feltámadáshoz. A fiú felkiáltott, olyan intenzíven rázta meg Mirikó szájában a robbanás, hogy mire magához tért, már a talajon hanyatt fekve találta magát, a hozzá bújó macska szuszogásával a nyakában és a még mindig lüktető farkával az asszony kezében – na, ilyen egy tökéletes pillanat.

Mirikó az, akinek fejét vette Kacuge fiatalúr? Bezony! Mondtam, hogy lesz néhány rendhagyó elem! Bár ismerve a csöndes, illem- és kötelességtudó, fegyelmezett és szemérmes asszonyt, nem túl reális ez a viselkedés. Vagy mégis? Az aulában csak mi vagyunk színről-színre, csak a lényeg. És Mirikó – mondtam! – erotomán volt. Raulnak pedig ez hiányzott már, lássuk be, a legfőbb ideje volt.

A kutya az egyik nyílásból ügetett elő. Vidáman odament ismerkedni az idegenhez, akinek középen kiborotvált haja copfban volt, akinek botok voltak az övében, és aki olyan bután bámult, mint aki nem érti, hova került hirtelen. Vakkantott egy játékosat, és megszagolgatta az idegen kezét. Az tétován megsimogatta, ő meg bökdösni kezdte: héé, gyere, dobd el azt a botot, én meg visszahozom! Persze Eddy nem tudhatta, hogy az a kisebbik bot valójában egy nemes pengéjű wakizasi, a copfos fazon meg nem árulta el neki, és nem dobott semmit sehova. Viszont örült az állatnak, ha itt kutya van, akkor ember is van, és akkor talán van valami elfogadható magyarázat erre az egészre. Persze nem biztos.

Mindezek után Kacuge úr is elvesztette a kijáratot, ez egy ilyen hely. Viszont talált ugye egy kutyát. Mint egy B kategóriás akciófilm címe: „A kutya és a szamuráj."

6. JEGYZETEK

FAKUTYA

(Para Zoli)

***Para-vegyespáros fakutya verseny**: Ahol a két vak korcsolyás, őrült sebességgel tolja a zsonglőrködő paraplég (kerekesszékes) beteget (lehet szlalomban!), egymás ellen.*
A történet egy fiúról szólna, aki sunyi előnyre tesz szert: Ő előbb begyakorolja a pályát egy paraplég haverjával, és csak aztán szúrja ki szabályosan mélykék szemeit!

2006. Bp.

KATTOGÁS

Normál esetben ez mindig fordítva volt. Külső/szeretősdi, aztán vagy haverság, vagy szerelem, vagy semmi. És a körül valahogy elkezdtelek megismerni egy kicsit, és most – ez van, na – kapcsolaton kattogok, nem az Ágival, ezer néven becézem a kezdetektől, megérteni, faggatni, szerenádot adni neki – te vagy. Annyi minden vagy, álltok sorban, kölyök, kislány, csavargó, géniusz, nemes-tünde, motiváló, érted, motiválsz! A válasz egyszerű, ugyanazt a mondatot kell leírnom, amiért az exem anno halálra sértődött, bár később belátta, ha tisztán akarunk fogalmazni, akkor az A bók volt a javából. Hat szó: „mert a szerelem potenciális lehetőségének tartalak…"

Érted miért bók ez, ugye? Lehetőség – ez nem kevés, ez sok! Esélyt jelent arra, hogy majd minden jó lesz, esélyt a vigaszra, a túlélésre, tudom, hogy erős szavak, de úristen, rám néztél, átölelsz, és egy akkora „talán mégis" harap belém, hogy megijedek tőle. Te nem? Talán mégis. És akkor minden olyan egyértelmű lenne. Akkor lehetne minden jó. Rád nézek és tudom, hogy neked jár, nem tudom mi, de megérdemled.

A „lemondok rólad” külön előnye, hogy akkor se bánom a barátságodat – sőt –, ha máshogy alakulunk. Nincs vesztenivalóm, ezt dobta a gép. Azaz van – de én már csak nyerhetek.

A hosszú gyerekkoromból visszatért-berobbant első „nagy szerelem”, Nemes-Tünde, Cristina – aki szó szerint a semmiből bukkant föl, és már a második hónapban oltani kezdett, hogy csináljunk gyereket. Nekem pedig szerfölött tetszett e javaslat...

Túlzásnak, mesének, tűnik? Nem baj, Színigaz. Ezen az álomsíkon pontosan így történt minden.

Talán te is lecke vagy nekem. Talán én is csak lecke neked.

Talán elfeledkeztem illatod ködében, mi az a tövis és mi a kegyelem, mi jár, és mi múlik el.

Talán más ösvény vár – nem tetszésen múlik – egy helyes, szabad és valódi ösvény.

Szabad.

Isteni.

Képek rólunk-rólad – mind-mind egyszerű stimuláció.

Mégsem folytatom a stimulánsokról szóló tanmesét. Ma megrohant egy megsejtés, a szembesülés szokásos pánikrohama, valami anyag a formában, ahogy kívülről látom magam, látom a holnapot, hogy nem így kell folytatni. Nem leszel sokáig szerelmes belém. Az érzelmi viharok majd enyhülnek szépen, megszokod magadban a jelenlétem, megfogalmazódik a szeretet, elpárolog a szenvedély. Ma megéreztem. Nem leszel örökre az enyém. Persze ettől még imádjuk egymást. (Vagy később mégsem?) Nekem kurvára fájni fog. Aztán én is megtanulok vele élni (megszokni nem lehet). Megismerlek, és gazdagabb leszek, megszerettem egy újabb világot, nyertem veled egy újabb életet. Mégis elvesztettem egy háborút.” Van halálos szerelem? Bebizonyosodik. Hamar.

2006. Bp.

HAIKU AMANTE

csöndben telnek a villanypásztorórák – utazz el velem

2006. Bp.

Író vagyok – ezt dobta a gép. Nem tudom elégszer megköszönni. És be fogom fejezni a dolgaimat. Addig kell türelmesnek lenni. És igen, nem mindig sikerül. Én még nem fejeztem be, tudom. Most dolgozom rajta. Talán segít elhitetni még párezer lélekkel, hogy nincsenek egyedül. Ha befejeztem, méltó, és bátor akarok lenni. Ha lesz akivel-akiért, akinek, és legalább minimálisan élhetőnek találom, folytatom, amíg kell. Ha nem, bátran, méltón és dolgavégezetten akarok távozni. Ez így szintén érthető, nem? Semmi pesszimizmus – csak tanulom az elfogadást, és tanulok szeretni hatmilliárd ismerős börtönlakót. Igyekszem belátóvá válni – csupán az utóbbi évek megviseltek kicsit. Ahogy téged is.

Azt hiszem, te leszel az a „Mégse' élhetem bele magam", az emberi szavakba és intuíciókba. Én a halálról gondolkodom, erre jössz és bekavarsz, nem első eset. Romantikus dolog belém habarodni, tudom. Nehezebb kitartani – azt kevésbé. Már aki eljutott, vagy eljuthatott odáig. Hogy kiderüljön. A próbatér helyszínén azon meglepődni, hogy itt-ott próbák vannak, igen bődületes naivitást feltételez. Vannak. Lesznek. Állsz elébük? Talán? Akkor jó. Vesztenivaló nélkül, vagy vállalva a veszteséget? Szerelmesen is vannak úgy ezzel, hogy a szar napokon is szeret élni az ember. Ha lesz valami, azt szerelemnek gyanítom. De az túl van a szavakon. Ahogy isten és a művészet maga is, emlékszel? Csókolj meg, és találjuk ki, hogy jó legyen – tudod: nem kell mindennek rögtön nevet adni.

2006. Bp.

„Másokért”?

Mit is. Törekszem alapos bűnbántra jutni, és figyelmesen fogadom be az – akármily’ fiktív – mayát, hogy észrevegyem mindazt, amit amúgy nem tennék meg… („aki cselekedhetne jót, de nem teszi, bűne az annak”) Csak egy megélt élet írhat életet.

Egy kijelölt napra eme kis könyv is kiadásra kész lesz, és jó lelkiismeretű üzenetként hátrahagyott soraimat lezárhatom, a kényszer és egy gyönyörűen szomorú világ jobbá tételének céljából.

Ugyanez vonatkozik – szó szerint – készülő film(em)re, melyben a mennyei égboltot a pokolba exponálom – nem véletlenül. A halál is az életet igazolja. Ha addig nem kapok egyéb parancsot, vagy kijáratot, befejezve „életműveimet”, békésen hívom ki párbajra e hazug világot élet/halál valamelyikével – engedem, hogy a vér segítsen megtisztítani („mert véráldozat nélkül nincs bűnbocsánat”).

2006. Bp.

Azt hiszem, az eddig olvasottakból nem nehéz kitalálni: Végül elhagyott ő is, lassan, több hónap alatt, csupán jelekből észrevehetően, óvatosan taktikázva, lépésekben befalsulva, elidegenedve, válasz helyett hosszú, átlátszó hallgatásokkal. Egy helyzetemben lévő embernek (nemcsak a kerekesszék volt itt is a közvetett és tagadott kiváltó ok, de a napi életmódom, idegesítő függőségeim és a pusztító, amortizáló fájdalom legalább annyira), a család-jövő, tervek-élet, túlzás nélkül olyan, mint egy vaknak a látás – és valaki már megint kiszúrta gyönge, és kocsányon lógó szemeim. Az eddig akadémikus öngyilkosság konkretizálódott: a filmem, és ez a kötet befejezése, az engem körülvevő tárgyi világ rendbe hozása legalább elégségesen, maximum fél év.

Kettő lett belőle. Ezalatt találkoztam és egyesültem a bushido konkrét gyakorlásával (Japán kardvívást, lovaglást, és pusztakezes „ön-

védelmet" tanultam meglepő sikerekkel, a gyermekkori tanultak maradéktalanul visszajöttek, és az éjszakában felszedett hagyománytalan, ám hatékony elemeivel ötvöződtek kellemesen, jó kondícióban tartva tudtak csak kiszakítani, kitépni depressziós, lakásfüggő, ijesztőre determinált önkéntes életformámon, kinyitni az önkéntes négy fal minimalizmusát, és az Ágostoni jövő helyett kicsit visszarántani magam a jelenbe. Szükséges volt: Miután Cristina lelépett az Ex-pasijához, azt vettem észre, fél éve megint nem hagytam el a szobát. Harmadik idegösszeroppanás – kipipálva.

„Könnyű nyári fű –harcosok nagy álmai –ez maradt csupán." -

Kisnyúlfül.

Én azokra a tényezőkre utaltam, amiken nem változtathatsz. Hogy álljon hozzá, akinek vastüdőbe kerül a gyereke? Vagy nyolc évig várja a halált egy siralomházban? Itt élnek köztünk ők is. „A halál nem része az életnek. A halál nem esemény." Én is az eseményhorizontok rabja vagyok – jelenleg szigorú a próba. De ha mindez egy próbatér (Márpedig a földi élet felőlünk nézve mi más?), akkor egyetlen cél ennek a kiállása, legyőzése lehet. Kizárólag. Nevezzük ezt mondjuk a „jobb emberré válás iskolájának", a próbát ösvénynek.

Én helyesen akarok járni az ösvényen – még ha a sajátom elég kanyargósra is sikerült, de az ösvénynek egyszer vége. A próba nem tart örökké. Van, aki fél ettől. Van, aki várja.

Talán eljön a pillanat, hogy az ember feloldást nyer a négy dimenzió rácsai alól. Ha jön csoda – ám legyen! Boldogan élni fogok vele. Ha nem jön – ám legyen – boldogan fogok élni vele. A szomorúság nem önpszichózis kérdése. De ezt túlragoztuk.

És különben is, nem én sajnálom magam – hányszor mondtam, hogy tudom, így KELLETT történnie! Csupán nem halt meg a vágy. Nem haltam meg annyira, ahogy jelenleg élek. Ugye mondtam, hogy szerelmes vagyok? Halálosan. Három dologtól féltem mindig – bekövetkezett. Bekövetkezett millió vágyaim közül kettő maradt ki. A két legfonto-

sabb. Család. Hajó. Panasznak tűnik? Ismétlem magam. Nem az, hidd el, kérlek. Leltár! Megérteni akarsz: „Rájöttem, hogy a bushido a halálban gyökerezik.” És Ez a szabad élet etikájának lényege.

2006. Bp.

TE+ÉN

***Valaki mesélte**, hogy mikor kislány volt, jól ismert egy bácsit az utcából, aki évekig harcolt a világháborúban. Túlélt mindenfélét, pedig nem volt az a tipikus katona-alkat: vékony, alacsony, inas, inkább szálkás, alacsony férfi. Mosolya mögött meglepően kemény felépítésű csontozat, sokoldalú, hatalmas szív, ábrándos, ösztönösen ragyogó, életigenlő humanizmus. A háborúban is. De hülye azért ott sem lehetett, mindig, minden részletre figyelt. Mindig-mindenhol. És ugyancsak mindig, őszintén elcsodálkozott a világ apróságain, és ez a zsivány Világ meglepte egyfolytában! Még a háború után is elképesztő varázslatnak látta a Világot – és körbe- körbecsodálkozott – mennyi őrületes „égitaliga”?!*

Amúgy régi vágású, kertvárosi mesterember volt, akit az egész környék szeret. Aki mindezeken fölül örökké és vadul szerelmes volt a Feleségébe, és az Anyatermészetbe. A nehéz napokon is víg bohóc, egyszerű úriember, tudott örülni-odafigyelni az apróságokra is. Mi fontos még – hát persze! A „szakma” Civilben faszobrász (nem asztalos), faszobrász-dinasztia leszármazottja. Munkájának csodájára járt az utca, de az egész műhelynek jó híre volt. Balatonon a nyaralója, és a háború után (Főleg utolsó éveiben, a halála előtt), igazi szenvedélyének, a vitorlázásnak hódolt, persze maga építette hajóval. A nyaralója homlokzatán (akkoriban szokás volt minden balatoni háznak nevet adni) felirat szerelmének – a feleségének: „te+én” – mint egy hajótípus. (Temegén, gondola, korvett, komp, katamarán... És végre elutazhatott spárgákkal és villanykapcsolókkal megjavított Trabantjával mindenféle távolabbi helyre, feleségével, apró unokájával, ja, és soha nem politizált. Nem volt

futball-rajongó, bejárta egész Európát, soha nem panaszkodott, és nem lett szolgája a pénznek.

Mindig megelégedett a kevéssel, gondozta imádott kertjét, s mikor már bőven többszörös nagyapaként, munka közben leesett a garázs tetejéről – minden jelenlévőt leesett állakra kényszerítve – ifjúkori tornász-múltja ugrott elő, vegetatív reflexei egy szabályos másfeles szaltóra késztetve a pavloviakat, hibátlan talajra érkezést mutattak be a döbbent nagyérdeműnek. Aránylag fiatalon ment el, és nem szenvedett sokat. Szenvedhetett fiatalon eleget. Négy év Szibériában. Tudtátok, hogy -50 Celsius fok alatt a köpés megfagy a levegőben?

Azért élte túl, mert a lopott fából tenyérnyi, precíz kis Lenin-fejeket faragott, és azt cserélte be fagyott burgonyára. Naiv volt a végletekig, jót feltételező, talán túl naiv – de mindenki szerint szintén angyal, sőt, talán ő a leginkább. Dolgos tündér, szárnyak helyett négy dolgos kézzel, melyek nem szűntek meg csiszolni, szerelni, rámolni, bütykölni, szeretni. Étkezések után mutatóujjával mindig felszedte az utolsó darab, pici morzsát is a lágerbeli éhezés kitörölhetetlen reflexekén

Egyszer az említett kislány ment egy balatoni este ciripelő félhomályában, és a bácsi nyaralójához közeledve látta, hogy ő meg a felesége csöndben kártyáznak a kertben, a lógó petróleumlámpa fénye alatt kuncogva, a Szokol kisrádióból Verdi opera recsegett..

Múltak az évek, a kislányból felnőtt nő, a bácsiékból tíz évvel idősebb bácsi és néni lett. A nő egy kábé tízszer háromszázhatvanöt nappal későbbi este megint látta a bácsit és nénit, ugyanúgy, ahogy ugyanannál a lámpánál, ugyanolyan félhomályban verik vidáman a blattot. A csöndes ciripben a bácsi hangja rikoltott fel, a felismerés győzelmétől ittasan.

- Pofi, én látom a szemeden, hogy csalsz!

És a néni évődve próbált tagadni.

Hát valahogy ilyennek képzelem a hibátlan idős kort. Hogy a félhomályban, egy szemcsillanásból észrevegyem kedvesem szemében, hogy csalafinta...

A kislány Anyám volt, a bácsi a Nagypapám. Alig ismertem – mégis, emlékszem valamire. Mikor meghalt, szemében ott volt az a mérhetetlenül szomorú csillogás – hogy feladta. Ő kizárt, nem fog, nem akart vegetálni. Teljes élete volt. Minden értelemben.

A Papa mindig is egy paradeigma volt. Hogy majd én is kibírom. Bármit kibírok, és hazajövök nem vártan a... és itt a szünet. Hogy mit, hova, meg kihez, meg hogy a csoda napjáig biztos kibírok-e mindent? Nem tudom. Ha a vegetációt mit opciót kizárjuk – miért gondolnám, hogy kibírom a csodáig? Merthogy nem gondolom.

2006. Bp.

7. UTÓSZÓ

Hős – lehet mindazon személy, aki oly' erővel képes és akar szeretni, hogy ezért a szeretetért szükséges esetben odaadja mindazt, amije van – többen közt az életét. Mikor eljön az idő, hogy ezt valóban meg is kell tennie, és számol / nem számol a következményekkel, akkor válik hőssé. Bátorság nélkül nincs hős. Az igazi bátorság hőssé tesz – az igazi bátorság szeretetből fakad. Ez sosem tudatos – a hőst az alkalom szüli. Van az úgy, hogy valaki váratlanul csak hőssé válik. Van, hogy a gyávát szüli a véletlen. Történik ez időnként ide-oda, vagy fordítva is. Amíg nincs szükség rá, nem fogod tudni, az lennél-e szükség esetén, avagy mégsem. Ha tudod, az már olyan hatalmas entitás, hogy mi legszívesebben „Hitnek" nevezzük.

2006. Bp.

MANTRA

A félelem a kis halál – a bátorság viszont pont elég.
Csak kegyetlen hazugság létezik – a kegyes hazugság a csönd.
A lustaság az önzőség jele. Az önzőségben semmi szeretet nincs.
A legnagyobb csapda az összehasonlítás. Mindenben.
Egy mérték van, a tökéletes.
Minden kifogás kudarc. Minden kudarc halál. Nem minden halál kudarc.
A kudarc és a halál bármikor választható.
Az élet is – amíg több mint vegetáció. A halál vegetációban nem kudarc.
A felelősség a tökéletesség része.
Félni CSAK a gonosztól jogos – az ellenség CSAK a szégyen.
Minden más elmúlik.
Kivéve Istent.

Az a rész, ami isteni, az megmarad – például mi.
Az elmúlás egyébként pusztán nyelvtani kérdés.
A szégyen megöli bennünk Istent.
Ezért halál.
Ezért félek tőle.
A félelem a kis halál.

2007. Bp.

Búcsú

A kompromisszumban különösképp' az rettent és undorít, hogy ha mégis elfogadnám a „semminél még mindig jobbat" mint opciót, azzal eleve, örökre le kellene mondanom az „Igazán Jó" akármily' csekély, ám matematikailag nem kizárható lehetőségéről.

2007. Cannes

HAIKU

hozzád értem
leírtam mindent
kértem és lett világ – ennyi járt

2007. Cannes